

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A PEACHWOOD
FALLS NOVEL

Truly

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ADRIANA LOCKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GERÇEKTEN
PEACHWOOD FALLS ROMANI

ADRIANA LOCKE

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2023 Adriana Locke Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Umbrella Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Ciltli ISBN: [978-1-960355-37-9](#)

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin jeneratif AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisanslama hakkını saklı tutar.

Kapak Tasarımı: Books and Moods

Fotoğraf: Regina Wamba

İÇİNDEKİLER

[Adriana Locke'un Kitapları Özet](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Epilog](#)

[Adriana Locke'un diğer eserleri](#)

Tesekkürler Yazar
Hakkında

ADRIANA LOCKE'NİN KİTAPLARI

[Amazon Mağazam](#)

[İmzalı Kopyaları Satın Al](#)

Brewer Ailesi Serisi

Teklif | Anlaşma | Davet | Birleşme | Durum

Carmichael Ailesi Serisi

Flört | Kaçamak | Şans | Gösteriş | Alev

Landry Ailesi Serisi

Sallanmak | Salınmak | Değiştirmek | Yemin etmek | Göz kırmak | Tatlı

Landry Ailesi Güvenlik Serisi

Nabız

Gibson Boys Serisi

Crank | Craft | Cross | Crave | Crazy

Mason Ailesi Serisi

Kısıtlama | İlişki Anlaşması | İtibar | Pervasızlık | Amansızlık | Kararlılık

Peachwood Falls Serisi

Tempt | Truly

The Exception Serisi

İstisna | Algı

Dogwood Lane Serisi

Tumble | Tangle | Trouble

Bağımsız Romanlar

Sacrifice | Wherever It Leads | Written in the Scars | End Game | Like You Love Me | The Sweet Spot
| Nothing But It All | Between Now and Forever | Play Me

Tam okuma sırası ve daha fazla bilgi için www.adrianalocke.com adresini ziyaret edin.

ÖZET

Hayatımın en mutlu günüydü, ta ki yanlış adamla evlendiğimi fark edene kadar. Bu yüzden kiliseden kaçarak, kendimi evimde hissettiğim tek yere gittim.

Luke Marshall'ın çiftliği.

Melankolik, sinir bozucu derecede yakışıklı eski erkek arkadaşımın, beni tül yığınlarının arasında kanepesinde ağlarken bulmayı beklemediğini söylemek yanlış olmaz. Ve eminim ki, panik içindeki yardım çağrımı dinlemekten başka yapmak istediği milyonlarca şey vardır. Ama Luke beni dinler... ve bana acır.

Medya kaçak gelin manşetinden vazgeçene kadar, ahırda işime yaradığım sürece onunla kalabilirim.

At gübresine dirseklerime kadar batmanın tek değeri, Luke'u gömleksiz görmek. Çiftlik hayatı vücuduna *kesinlikle* iyi gelmiş. Formda, bronzlaşmış ve gözleri ayırmayı imkansız kılan rahat bir güçle hareket ediyor.

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o kadar çok kıvılcımlar yeniden alevleniyor. Ama yüzeyin hemen altında eski sırlar ve yaralar olduğu için, hiçbir şey uzun süre gizli kalmıyor.

Farkına varmadan, hayatımın en zor seçimiyle karşı karşıya kalıyorum: milyonlarca insanın beni sevdiğini iddia ettiği ışıltılı dünyaya dönmek mi, yoksa beni gerçekten seven tek adam için uzaklaşmak mı?

BÖLÜM 1

L aına

"Kaçtığını ne demek istiyorsun?"

Stephanie'nin sorusu, meraklı ama çoğunlukla kayıtsız sorma şekli gibi, geçerli bir soru. Sonuçta, bahsettiğimiz kişi benim. Ama daha hazırlıklı olmalıydı.

"Gerçekten sana açıklamam mı gerekiyor, *lanet olsun!*" Topuğumu asfaltta açılan bir yarıktan çıkarırım. "Ayrıca, en iyi arkadaşın arayıp kaçak olduğunu ve yardımına ihtiyacı olduğunu söylediğinde, sorman gereken tek soru *kimin arabasını alacağımızdır.*"

"Çok komiksin."

Sağıma, sonra soluma bakıyorum. Omuzlarımın arasında bir ter damlası akıyor. Güvenlik ekibinden takım elbise giymiş ve güneş gözlüğü takmış iki adam dışında, etrafta kimse yok.

"Bunda komik olan bir şey yok," diyorum ve tül katmanlarına rağmen mümkün olduğunca zarif bir şekilde otomatik geçiyorum.

"Seni en son gördüğümde, yani yaklaşık on beş dakika önce, gelinlik giymiş, muhteşem görünüyordun, eklemeliyim, babanın gelip seni mihraba götürmesini bekliyordun."

On beş dakika mı? Vay be, ne kadar hızlı çalışıyorum.

Kalabalık, Landry Security'nin üç gün önce hayranları ve paparazzileri - çoğunlukla paparazzileri - kiliseden uzak tutmak için kurduğu güvenlik bariyerinin diğer tarafından bağıyor. Brickfield, medyanın yüzyılın düğünü olarak nitelendirdiği bu düğünü görmek isteyen seyircilerle tüm hafta boyunca dolup taşı. Eski sınıf arkadaşlarım röportajlara katıldı. Anaokulu öğretmenim bu hafta *Exposé* dergisinin kapağında yer aldı. Ünlü olduğumdan beri "hayatımdaki erkekler" ile yaşadığım iddia edilen ilişkilerim didik didik edildi ve

iyice analiz edildi. Yazılanların yarısı bile gerçek olsaydı, hayatım çok daha eğlenceli olurdu.

Şerif Jones, beş bin nüfuslu bir kasabada bu düzeyde bir anarşiye karşı önlem almak için çabalarken, benim düğünümü yeniden seçilme kampanyasının başlangıcı olarak kullanmasaydı, onun için üzülürdüm.

"Neler oluyor, Laina? Şaka mı yapıyorsun, yoksa gerçekten bir sorun mu var?"

"Şu anda iki kulübe arasında saklanıp, kimsenin üstümde drone uçurmadığını umduğumu düşünürsek, bir sorun var diyebilirim."

"Neden iki kulübenin arasında saklanıyorsun?"

Yüzümden peçemin bir parçasını tükürdüm. "Onunla evlenemem, Steph."

En yakın arkadaşım sessiz kaldı. Yüzünü hayal ettim: ağzı açık, laminasyon tedavisiyle düzeltilebilecek ölçüden daha fazla kalkık kaşlar ve botoksun etkisini bozan kırışık bir alın. Bir yıl önce Hollywood'un yakışıklısı Tom Waverly ile evleneceğimi söylediğimde de aynı ifadeyi takınmıştı: tam bir şok.

"Seni dinlemeliydim," diyorum, derin bir nefes alarak. "Onun evlilik teklifini hiç kabul etmemeliydim, düğün planlamayı ve kiliseye yüz elli kişi, resepsiyona da iki yüz kişi davet etmeyi bırak." Midemde bir korku hissediyorum. "Bu konuyu hiç açmayalım."

"Tamam." Sesi soğukkanlı ve sakin. "Neye ihtiyacın var?" "İronik bir şekilde, kimin arabasını alacağımızı sormanı istiyorum çünkü cevabı *bilmiyorum*. Bunu düşünmemiştim. Odadan çıkıp kapıyı kapattım ve gittim."

"Son anda bir değişiklik yapıyoruz ama sorun değil. Hızlı düşünürüm, panik yapma."

"Garip bir şekilde, paniklemiyorum. Bunun tamamen dürtüsel bir kararın sonuçlarını görmezden geldiğim için mi, yoksa içgüdülerimin beni takip ettiğim için teşekkür etme şekli mi olduğunu bilmiyorum." Kulübelerin birinin yanından bakınıyorum, sağdıçım tarafından neredeyse yakalanıyordum. "Her iki şekilde de kabul ederim."

"İkincisini kabul ediyoruz. Şimdi, tam olarak neredesin?"

"Kilisenin arkasında. Arkasında çitler olan iki kulübe var. Binaların arasındayım."

Kalabalık bir kez daha gürültüyle bağırıyor. Ama normal çığlıklar ve ısıklar yerine, country radyolarında en popüler şarkının nakaratını söylemeye başlıyorlar.

"Sanırım Sam burada," diyorum iç çekerek.

"Kimin burada olduğu konusunda endişelenme. Seni buradan çıkarmayı düşünelim."

"İşte benim sorunum da bu." Altı ay boyunca seçtiğim ruju dudaklarımdan ısıyorum. "Her yerde insanlar var. Kapıdan çıkıp sokağa çıkamam. Peruk, şapka ve güneş gözlüğüyle bile tanınıyorum, gelinlik giydiğimde ise durum daha da kötü."

Yaptıklarımın ağırlığı içime işledikçe kalbim hızla atıyor.

Tom küçük düşecek. Dünyanın en büyük film yıldızı, dünyanın çabucak *hafifmeşre* damgaladığı pop yıldızı tarafından mihrapta terk edilecek. Ailemin öfkesi ölçülemez olacak. *Onların başarısının büyük bir kısmı benim imajıma bağlıken, nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilirim?* Halkla ilişkiler ekibim telefon ve e-postalarla boğulacak. Asistanım bu durum yatışana kadar ortalıkta görünmemeli ve hayranlarım hemen sonuca varıp benim *ve Tom hakkında* en kötüsünü düşünecekler. Eleştirmenler bunun bir reklam kampanyası olduğunu iddia edecekler, oysa bu, birkaç kötü seçimden sonra geleceğini kurtarmaya çalışan bir kadının hikayesinden başka bir şey değil.

"Belki de bunu yapmalıyım," diyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Bunun sonuçları..."

"On yıl sonra, bir plajdasın." "Tatil hakkında sonra konuşabilir miyiz?"

"Ve soluna bakıyorsun ve Tom orada," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kötü.

Midemdeki rahatsızlık artıyor. Tom'un bana hayranlıkla baktığını hayal etmek yerine, aniden gözlerinin etrafındaki öfkeli çizgileri fark ediyorum. Sesi kafamın içinde yankılanıyor.

"O içeceklerde kalori var, biliyorsun."

"Kışın bir sonraki projemin çekimlerine başladığımda, müzik işini biraz azaltman gerektiğini konuşmamız gerekecek."

"Daha muhafazakar kostümler seçemez misin? Sen yetişkin bir kadınsın, lanet olsun. Karımın orospu gibi görünmesini istemiyorum."

Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünürken, Stephanie beni bu zahmetten kurtardı. "Şimdi sola baktığını ve onun gitmiş olduğunu hayal et," dedi.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"
Huzurlu.

Rahatlama, omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor ve midemdeki düğümü çözüyor. Bu sefer ona cevap vermeye çalışmıyorum; buna gerek yok.

"O kiliseye geri dönüp Tom'la evlenmenin sonuçları, evlenmemenin herkese vereceği rahatsızlıktan çok daha kötüdür," diyor. "Her halükarda seni destekleyeceğim. Ama baban az önce seni aramak için buraya geldi ve onu biraz oyalamam mümkün olsa da, kararını vermelisin."

Omurgamdan bir titreme geçer. Yanaklarım kızarır. Kalbim bir şekilde boğazıma takılır ve her atışı bana geçen saniyeleri hatırlatır.

Bunu yapamam. O kiliseye geri dönüp Tom Waverly'nin karısı olarak çıkamam. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Medya bununla bayram edecek," diyorum, sırtımı kulübeye dayayarak. "Manşetleri şimdiden görebiliyorum."

"Hepsini görmezden gel. Uyandığında evli olacaksın ya da olmayacaksın. Ne olacak?"

Nefesim hızlanıyor.

"Olmayacağım." "Emin misin?"

"Evet."

Arka planda bir kapı kapanıyor. "Tamam, planımız şöyle."

Dudaklarım gülümsüyor.

"Bir araba ödünç alıp seni alabilirim, ama sen çıkıncaya kadar burada kalıp ailenizi ve Tom'u engelleyecek biri olmalı," diyor. "Bence güvenlik ekibi en iyi seçenek. Gizlilik anlaşması var ve onları sen işe aldın, değil mi? Tom değil, değil mi?"

"Evet, ben tuttum."

"Tamam. Onlardan birini bulup seni almasını sağlayayım. Sen yerinde kal. Ben de babanla biraz zaman kazanmaya çalışacağım. Ekibinden kiminle iletişime geçeyim?"

"Menajerim. Mason Music'ten Anjelica Grace," diyorum. "Ona mümkün olduğunca çabuk arayacağımı söyle."

"Tamamdır. Başka bir şey yapmamı ister misin?"

Derin bir nefes alıyorum. "Tom'a sen söyleme. Başka biri söylesin."

"Anladım. Şimdi, sabırlı ol. Mümkün olduğunca çabuk bir araba göndereceğim." "Seni seviyorum, Steph."

"Ben seni daha çok seviyorum."

"Ah! Nişan yüzüğüm de senin çantanda."

"Anladım."

Arama sona erer. Kolumu yanıma indirir ve telefon ekranına bakmaktan kaçınırım. Muhtemelen insanlar çoktan mesajlar gönderip beni arıyorlardır. Bununla başa çıkamam. Henüz değil.

Gerçekten bunu yapıyorum. Gerçekten düğünümünden kaçıyorum.

Hemen vermem gereken kararlar yüzünden başım dönmeye başlıyor. Düğün partisi oteli tekrar ele geçirmeden önce eşyalarımı otelden almam gerekiyor. *Kimse telefonumu takip edebilir mi? Medyayı ve çevredeki insanları uyandırmadan buradan nasıl çıkacağım?*

Bu mümkün mü ki?

Kafam çok fazla karışmadan önce, siyah bir SUV kulübeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Camları kapkara, bu yüzden içeriği görmek imkansız. Özel dikim takım elbise giymiş bir adam aracın yanından geçerken, karnımda bir ürperti hissediyorum.

Gözlüklerini çıkarır, böylece gri gözlerini görebilirim. *Troy Castelli.*
Tanrıya şükür

Tanr

ı "Bayan Kelley, sizi bir yere götürmek istediğinizi duydum."

Bir kahkaha kaçıyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum, Troy." "Sizi istediğiniz yere götürmekten mutluluk duyarım."

"Sadece fotoğrafım sosyal medyada yayılmadan buradan çıkmak istiyorum.

Sosyal medyada fotoğrafım yayınlanmadan buradan çıkmak istiyorum. Bunu halledebilir misin?"

Arka kapıyı açar. "Tabii ki." Bana elini uzatmak için döner ve o anda, ilk kez fark etmiş gibi, SUV'ye de koymamız gereken tülü görür. "Bütün *bunları* oraya nasıl sığdıracağız?"

"Bu tül." Ön tarafta olabildiğince çok kumaşı topluyorum. "Bundan nefret ediyorum

."

"O zaman neden onu seçtin?"

Bu soru beni duraksatır. *Neden dantele değil de tül seçtim? Resepsiyon için tavuk şeritleri ve slider'ların üzerine suni çim*

Resepsiyon için tavuk şeritleri ve sliderlar yerine sörf çimini mi? Prova yemeğinde tam şekerli soda yerine diyet içeceği mi?

"Troy, galiba ben biraz kolay ikna oluyorum."

"Alınmayın hanımefendi, ama kilisedeki birçok kişi muhtemelen sizinle aynı fikirde olmayacaktır."

I sırtıyorum, ayakta biraz biraz uzun "Sen haklısın.
Şimdi bu bu lanet olası elbiseyi arabaya koy ve buradan
gidelim."

Biraz uğraşıp SUV'nin arkasındaki boş alanlara beyaz kumaşı sıkıştırarak bunu başardık. Troy göz açıp kapayıncaya kadar sürücü koltuğuna oturdu.

"Arka servis girişinden çıkacağız," diyor, dikiz aynasından gözlerime bakarak. "Nefes alabilirsiniz, Bayan Kelley. Her şey yoluna girecek."

Nefes veriyorum, ses tülün kaplamadığı tüm odayı dolduruyor. *Umarım haklısındır.*

Kilisenin arkasına doğru ilerlerken kalbim deli gibi atıyor. Troy, geçici kapıda duran bir polis memuruna el işareti yapıyor ve kapı hemen açılıyor.

İki saat önce geldiğimden beri kalabalık neredeyse üç katına çıkmış. Sokaklar kapatılmış ve insanlar Mt. Calvary Kilisesi'ni çevreleyen bloğu doldurmuş. Yakındaki evlerin bahçeleri cesetlerle dolmuş. Televizyon ekipleri, minibüsleri ve mikrofonlarıyla kaldırımlara yerleşmiş.

Ortalık karışık.

Ve daha da karışacak.

Torpidoda duran saate bakıyorum. Tören iki dakika sonra başlayacak. Gözlerimi sıkıca kapatıp midemde yanan ateşi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bayan Kelley?"

Gözlerimi açtım. "Evet?"

"Nereye gidiyoruz?" *Oh.*

Doğru.

Harika bir soru.

Adrenalin damarlarımdan akıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor.

Nereye gidiyoruz?

Otel söz konusu olamaz. Düğün konukları kaçınılmaz olarak odalarına dönüp eşyalarını toplayacaklar. Ayrıca, otele gizlice girip odama ulaşmamın imkânı yok. Ailemin evi de kesinlikle olmaz. Duygusal ve fiziksel olarak yakılırım. Troy'dan beni havaalanına götürmesini isteyebilirim, ama orası bir buçuk saat uzaklıkta ve rezervasyon yapılmadı. Pasaportum otelde. *Peki bu lanet tülleri ne yapacağım?*

Nefes al, Laina.

Gidebileceğim bir yer olmalı.

Brickfield'da hala tanıdığım herkesi gözden geçiriyorum — ki çok fazla değil. Altı yıl önce ayrıldığımdan beri neredeyse tüm eski arkadaşlarımla bağlantımı kaybettim. Bu felaketi çözene kadar beni saklayacak kimseye güvenemem. Peachwood Falls'ta bile oda bulamıyorum çünkü biri beni görecektir ve kaçış yolu olmayan bir tuzağa düşeceğim.

"Peki ya..." Düşünmek için biraz zaman kazanmak amacıyla ona arka yolları bulmasını istemeden önce, cevap aklıma geliyor.

Güvenli. *Muhtemelen.*

Tam olarak hoş karşılanmayabilirim, ama gitmek zorunda kalmayacağım. *Sanmıyorum.*

Kesinlikle yiyecek bir şey olmayacak, yatak takımları yıkanması gerekecek, ama içeri girebileceğim.

Dudaklarım yavaşça gülümsemeye başladı. Ve bugün ilk kez, ruhumda güneşin battığını hissetmedim.

"Peachwood Falls tabelasını görüyor musun?" diye soruyorum. "Oraya git."

BÖLÜM 2

L aına

Çukurlarla dolu ama yine de asfalt olan ^{yol}, çakıl taşlı yola dönüşüyor. Troy, SUV'nin lastikleri kayaların üzerinde gıcırdarken hızını kesiyor.

Yolun sağ tarafındaki tarlada, arkadaki daha küçük bir tarlaya giden bir yol var. Tepenin üzerinde, ağaçlarla çevrili ve eskiden bu toprağı işleyen yaşlı çiftçiye göre, tarım yapmak için çok zahmetli bir yer. Arkadaşlarım ve ben, birçok hafta sonu gecesini orada müzik dinleyerek, neredeyse kontrolden çıkacak kadar büyük ateşler yakarak, ucuz şarap ve daha da ucuz bira içerek, yetişkinler gibi davranarak geçirdik.

Keşke o zamanlar yetişkinliğin ne kadar abartıldığını bilseydik...

Solda bir mısır tarlası var. Yolun kenarında küçük kahverengi bir ev var. Orada yaşayan aile çok tatlıydı. Baba Doğal Kaynaklar Bakanlığı'nda çalışıyordu ve av sezonunda annesi vurulduğunda geride kalan bir geyik yavrusunu evlat edinmişti. Küçük hayvan elinizden elma yerd.

Acaba ona ne oldu?

"Bu tepenin aşağısında, virajın arkasında," diyorum titreyerek. *Burası neden bu kadar soğuk?* "Yol zor görünüyor ama sağda."

Troy başını sallar. "Seninle evin önünde beklememi mi istersin, yoksa yolun kenarında beklememi mi?"

"Saygısızlık etmek istemem ama kiliseye dönmenizi tercih ederim."

Yüzü kaşlarını çatarak kararır. "Bunu yapamayacağımı anladığınızdan eminim, hanımefendi."

Arka aynadan onun bakışlarını yakalıyorum, kendi hayatımda ne yapıp ne yapamayacağımı söylemelerinden dolayı içimde öfke kaynıyor. Ama bu Troy'un suçu değil. O, kendisine ödenen paranın karşılığını yapıyor.

Ve maaşını benden alıyor.

"Bak, endişeni anlıyorum ve bensiz geri dönmenin zorluğunu biliyorum," diyorum. "Ama kendime biraz zaman ayırmam lazım ve bir süre kimseye nerede olduğumu bilmemesi gerekiyor."

Beni dikkatle izliyor.

"Güven bana. Senin istemediğin kadar ben de deli bir takipçinin saldırısına uğramak istemiyorum, tamam mı?"

"Patronum Bayan Kelley'e söylemek zorundayım."

Harika.

SUV, bir dereyi geçen küçük bir köprünün sonunda yavaşladığından, cevabım gecikiyor. Garaj yolu, daha iyi günler görmüş bir posta kutusunun yanında. Posta kutusu ile korkuluk arasından geçip, ağaçların oluşturduğu çitin etrafındaki virajı takip ediyoruz.

Ve işte orada.

Kahverengi süslemeli sarı ev, bitişiğindeki garaj ve arkasındaki büyük ahır görünürken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Aşağıdaki göl masmavi gökyüzünü yansıtıyor ve bu durumdan kurtulmak için adrenalin ve hevesle koşmasaydım, o anın güzelliğini ve sükunetini takdir ederdim.

Araç, garaj yolunun başına gelip duruyor.

Kapıya bakarak, evde olup olmadığını merak ediyorum. *Ne diyecek? Ne yapacak?* Luke Marshall'ın beni görmekten hoşnut olmayacağı ihtimaline rağmen, endişem gün boyunca hiç olmadığı kadar az.

Omuzlarım koltuğa çöküyor.

"Burası mı?" Troy'un güneş gözlükleri yok ve etrafta tehlike olup olmadığını araştırıyor. "Çevreyi kontrol etmemi mi istersin, yoksa daha iyisi, içeriyi kontrol etmemi mi?"

Otururum. "Tom'a veya aileme söylemeyeceğine söz ver," derim, koltuğun arkasına tutunarak. "Ford Landry'ye söylemek zorundaysan, tamam. Ama ona şunu söyle, eğer benim yerimi kimseyle paylaşırsa... hepinizi kovarım."

Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor, ama isteğimi yerine getiriyor. "Evet, Bayan Kelley."

Kapı kolunu açarım, ama hiçbir şey olmaz. Troy kilit açma özelliğini tetikler ve sürücü koltuğundan atlar. SUV'nin benim tarafıma geldiğinde, tülü topluyorum.

"Görünmez kalabilirim," diyor, beni rastgele bir kapının önünde bırakmakla açıkça mücadele ediyor. "Burada olduğumu fark etmeyeceğinize emin olabilirsiniz."

Çıplak ayaklarım yerdeki keskin kayalara çarptı ve ben yüzümü buruşturdum. "Hayır. Ben hallederim."

"Sen içeri girene kadar bekleyeceğim."

"Hayır." Omuzlarımı ona doğru dikleştiriyorum. "*Ben hallederim.*"

Tereddüt ediyor. "Bana ihtiyacın olursa ara. Numaram sende var mı?"

"Evet. Ve Troy? Teşekkür ederim."

Duyamadığım bir şey mırıldanır, kapımı kapatır ve diğer tarafa geçer. Hızla kapıyı aralar, telefonumu kapatır, yere atar ve kapıyı tekrar kapatırım. Yönetimin en önemli telefon numaralarını ezberlemem konusunda ısrarı sonunda işe yarıyor.

O arabayla uzaklaşırken, virajı dönüp gözden kaybolurken, hayatımın en derin, en ağır nefesini veriyorum.

Birçok anının saklı olduğu eve bakıyorum. Luke ve ben, dedesi Poppy Marshall'ın orada olduğumuzu bilmesini istemediğimizde kullandığımız bodrum katı. Evin yanındaki kuş banyosunun yan tarafında kalıcı bir çatlak var, çünkü Luke bir kış buzda kayarken kamyonetiyle ona çarpmıştı. Ön verandaya bakıyorum. Ve veranda salıncağının arkasında duran eski botlar - evin anahtarı olan botlar.

"Ah," diye inlerim ve merdivenlere doğru çakılların üzerinde hafif adımlarla yürürüm.

Zihnim uzaklara dalıyor ve beni kilisedeki duruma geri götürüyor. Stephanie bu dramayı nasıl karşılıyor acaba? Tom'un basın için hazırladığı açıklamayı hayal ediyorum. *Şüphesiz beni kurtların önüne atıyor. Ailemin hoşnutsuzluğunu hayal etmek hiç de zor değil. Tom'un tarafını mı tuttular, yoksa bir an olsun bile olsa benim tarafımın hikayesinin ne olabileceğini merak ettiler mi?*

Gözlerim yaşlarla doluyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Kalsaydım, şu anda evli bir kadın olurdum.

Ellerim, az önce bir soygunu atlatmışım gibi titriyor.

Bu kadar az kalmış olmak, neredeyse Bayan Tom Waverly olmak, midemi bulandırıyor. Önümüzdeki günlerde şüphesiz kötü sözlerle maruz kalacağım, ama boşanmayla sonuçlanacak bir evlilikten kurtulmak için bu küçük bir bedel. Tom bunu anlamayabilir, ama ikimize de bir iyilik yaptım.

Korkuluğu tutup, arkamdaki tülü merdivenlere doğru çekiyorum. Poppy'nin on yıllar öncesinden kalma ayaklı küllüğü hala salıncakın yanında duruyor. Onu saçma sapan beyaz kumaşla çevrili görmek beni gülümsetiyor.

Zili alıyorum ve bekliyorum. Evde hiçbir hareket yok. Tekrar alıyorum.

Elimi sağ ızmeye sokarken kalbim hızla atıyor.

"ok tahmin edilebilirsin Luke," derim ve yedek anahtarı çıkarırım. Anahtarı kilide sokarım ve kapı sanki beni bekliyormuş gibi açılır. Bu düşünce beni gülümsetir.

Sert ahşap çıplak ayaklarımın altında sıcak. Bu yere özgü bir toprak kokusu — tütünle karışmış ve güneşin öptüğü çamur — eski bir dost gibi beni karşılıyor. Arkamdaki kapıyı kapatıp Luke'un evine giriyorum.

Duvarda daha büyük bir televizyon asılı. Buzdolabı değiştirilmiş. Kullanılmayan yemek masasındaki aile fotoğraflarına birkaç tane daha eklenmiş. Buraya geldiğimden bu yana geçen altı yılda pek bir şey değişmemiş. Yine de...

Yaptığım her hareket, yere düşen bir iğne gibi. Sanki ev de benim gibi nefesini tutmuş gibi. Nedense, The Scoop'ta vardiyam bittikten sonra Luke ile ödev yapmak için eve gelmişim gibi hissediyorum.

Fotoğrafları incelemek için mutfağı geçerken elbisem yere sürtünüyor.

Yıllardır burada çerçeveli pek çok anı var: Poppy ve Luke'un büyükannesi ile Luke'un ebeveynlerinin fotoğrafları. Luke ve kardeşlerinin fotoğrafları var. En sevdiğim fotoğraf masanın ortasında, onu alıyorum.

Luke kameraya en yapmacık gülümsemesini atıyor. Sağında en büyük ağabeyleri Chase ve Mallet var. Solunda ise küçük kız kardeşi Kate. Önlerinde, sanki fotoğrafı çeken kişiye saldırırmış gibi çömelmiş olan ise ağabeyleri Gavin. *Tanrım, bu insanları çok seviyorum.*

Uzun zamandır görmediğim yüzlere bakarken nefes almakta zorlanıyorum. —şimdiye kadar tanıştığım en iyi, en alışkan, en samimi insanların yüzleri. Beni kendi evlatları gibi sevdiler. Ben de onları sevdim. Ta ki her şey parçalanana kadar...

Yanaklarımdan akan gözyaşlarını silerim ve fotoğrafı yerine geri koyarım.

"Burada olmamalıyım," diye fısıldayarak evin içindeki eşyalara bakıyorum. "Ne yapıyorum ben?"

Panik dalgası, irademin çatlağından yararlanarak kendini gösterir. Midem kusarmışım gibi sıkışır. Savaş ya da kaç içgüdüğü devreye girer.

Beynim bacaklarıma hareket et, yürü, ortalığı karıştırmadan git diye bağıyor, ama kalbim *hayır* diyor.

Zaten gidecek başka yer yok.

Tamamen mahvoldum.

Kahverengi ekose kanepeye oturuyorum. Yaylar, popoma yapışan kumaşı delip geçiyor ve kemiklerime batıyor. En azından hissedebiliyorum. En azından *o kadar* uyuşmuş değilim.

Bir aracın ağırlığı altında patlayan çakıllar sessizliği bozar. Arka kapıdan kaçmalı mıyım, yoksa oturup ne olacaksa olsun mu diye emin olamadan birden ayağa fırlarım. Birkaç saniye için Troy'dan gitmesini istediğim için pişman olurum.

Bir kapı kapanır. Botlar merdivenleri çıkar. Kapı kolu döner, menteşeler gıcırda.

Kanepenin kenarını tutarak nefesimi tutuyorum ve gözlerimin Luke Marshall'inkilerle buluşmasını bekliyorum.

İçeri girdiğinde başı eğik. Ayağıyla kapıyı kapatıyor. Elinde telefonu ile yüzünü kaldırır ve adımını yarıda keser.

Telefon yere düşer.

Bakışlarımız çarpıştığında nefesim kesilir ve bu odanın dışındaki dünya var olmaktan çıkar. Bu çarpışma nefesimi keser, vücudumda bir sıcaklık yayılır, omurgamdan aşağı yavaşça, işkence gibi kıvrılarak iner.

Karnımda kelekler uçuşurken nefes almaya çalışıyorum.

Aman Tanrım...

Luke Marshall büyümüş.

Yaş bu adama iyi gelmiş, onu doğru yerlerden doldurmuş — geniş omuzlar ve geniş göğüs. Kemer, ince belini ortaya çıkarıyor. Keskin çene. *Uzun kirpikler*. Beni titretiren bir günlük sakal bırakmış.

Hiçbir sosyal medya takibi beni bu ana hazırlayamazdı.

Şaşkınlıkla başını eğiyor, sonra da kafası karışmış gibi.

Alaycı bir gülümseme öpülesi dudaklarını ayırıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

BÖLÜM 3

L aına

EĞLENCELİ ve biraz yaramazlık içeren sesi odayı doldurur. Sanki bir fitil söndürülmüş ve dünyam uçurumun kenarına doğru hızla ilerlemekten vazgeçmiş gibidir. Günlerdir ilk kez rahatça nefes alırım.

"Selam Luke," diyorum.

Kafasının üstünü kaşıyor, sonra avucunu yanağına doğru kaydırıyor. Ağzını açıyor ve konuşacakmış gibi nefes alıyor. Ama bunun yerine gülümsüyor.

Rahatlama dalgaları içimi kaplar.

"Bugün evlenmen gerekmiyor mu?" diye sorar, ağzının köşesinde alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu izlenimi sana neyin verdiğini bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırarak, yerden telefonunu alırken bana göz kulak oluyor. "Bilmiyorum. Gelinlik olabilir. Fotoğrafların ve haberlerde her yerde yer alan *düğün* haberi olabilir. Ya da The Wet Whistle'da oturup ekonomi hakkında konuşan ve Tucker'ın şakalarına gülme nezaketini bile göstermeyen şık takım elbiseli pislikler olabilir." Telefonu televizyonun altındaki masaya atar. "Sen seç."

"Ben şık takım elbiseli pislikleri seçiyorum. Ama onları *ben* davet etmedim. Damadın daveti üzerine buradalar."

"Damattan bahsetmişken, neden yine onunla birlikte değilsin?" Birbirimize bakarken içim hala sakin.

Bir zamanlar, o güzel yeşil gözlerine bakarak ne düşündüğünü tam olarak anlayabilirdim. Ve onun beni bir kitap gibi okumasına izin vermek istemediğimde ona bakmaya cesaret edemezdim. Ama şimdi bakışlarında bizim paylaşmadığımız hikayeler, benim anlamadığım deneyimler ve benim iyileştiremediğim yaralar var. Bu fark beni derinden yaralıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken, bana çarpık bir gülümseme atıyor. Ben de iç çekip, gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Onu düğün töreninde terk ettim sayılır." "Evliliğe cesur bir başlangıç."

"Evet, evliliğe başlasaydık öyle olurdu."

Duvara yaslanıyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Sormak istediğim çok şey var."

"Eminim öyledir."

Bir anlığına gözlerime bakar ve sonra dik durur. "En önemlisiyle başlayalım."

Kendimi hazırlayarak, düğünümü neden terk ettiğimi soracağını bekliyorum. "Seni arayan biri var mı?" diye soruyor.

Ne? "Neden? Birini mi gördün?"

Terli avucum, yükselen paniği bastırmak için boşuna bir çabayla göğsüme düşer. Bu macerayı planlarken, Luke'u rahatsız bir duruma sokabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Sonuçta, bunu o istememişti.

"Özür dilerim," diyorum, ayağa kalkarken. "Buraya gelmemeliydim. Düşünemedim..."

"Otur, Pumpkin." Gözleri parıldıyor. "Gergin olduğunda çok konuşuyorsun."

Göğsüm yanıyor, gençliğimizden kalma lakabım aklımda kalıyor. İstenildiği gibi oturuyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

"Seni bu işe karıştırmak istemiyorum," diyorum.

"Bunun için biraz geç kalmışsın gibi görünüyor." Sırıttıyor. "Burada güvendesin."

Bunu biliyorsun."

Tüm kaslarım gevşer ve evrendeki en rahatsız koltuğa çöküveririm. Ama kaç tane yay popomu batırdığı önemli değil. Luke'un beni koruyup koruyamayacağı ya da koruması gerekip gerekmediği önemli değil. Önemli olan tek şey, deneyeceği. Bunca yıl sonra bile, bana hala sığınak sunuyor. Ona güvenebilirim.

Gülümserim. *Tam da tahmin ettiğim gibi.*

"Cidden ama," diyor, kaşını kaldırarak. "Şu anda Peachwood County'de kaçak bir gelini arayan, savaş bölgesinden çıkmış bir güvenlik ekibiyle birlikte sinirli bir film yıldızı olduğunu hayal ediyorum. Onları alt edemeyeceğimden değil. Sadece takviye çağırmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

Gülüyorum. "Takviye kuvvetlerden Gavin'i kastediyorsan, tek başına kalman daha iyi olabilir. Gavin'in, karanlık çökünce neden orada olduğumuzu polise açıklamana yardım etmek yerine çamur çukurlarında ölü numarası yaptığını hatırlıyorum."

Luke da güldü ve köşeyi dönerek ortadan kayboldu. "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim."

"Gavin'i düşünmeden bunu düşünemiyorum."

"Bu onun mirası olarak ona yakışır. Küçük pislik." Buz, bardağa çarpar. "Konumuza dönelim. Burada olduğunu bilen var mı?" Kafasını köşeden uzatır. "Neden buradasın ki?"

Boğazım kurur ve aniden göğsümün her kalkışını ve alçalmasını fark ederim. Uzun bir süre beni izler ve cevap vermem için bana zaman tanır. Sonunda yüzüne bir gölge düşer ve tekrar ortadan kaybolur.

"Baştan başlayalım," der, iki bardak çay ile köşeyi döner. "Öncelikle, evime nasıl girdin?"

"Anahtar bagajdaydı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ondan bardağı alıyorum. "Anahtarı bagaja ilk koyan benim. O saklanma yerini ben yarattım. Senin alışkanlıkların olduğunu düşünerek bir şans denedim ve şansım yaver gitti."

"Kahretsin. Onu başka bir yere koymalıyım, değil mi?"

"Fena fikir değil." *Özellikle de diğer eski sevgilileri birdenbire ortaya çıkarsa.* Bu fikri sevdiğimi söyleyemem. Garip bir şekilde.

Kahve masasının karşısındaki sandalyeye oturur ve bir yudum alır. Gözlerindeki o ışıltıyla ne düşündüğünü merak ediyorum, ama sormuyorum. Tam olarak kontrol bende değil.

Güneş pencerelerden içeri girerek oturma odasını her köşeye sızan parlak bir sıcaklıkla dolduruyor. Bu ev her zaman huzurlu bir yer olmuştur. Poppy vefat etmeden ve Luke'un dedesine ahırda yardım etmesi için buraya gelmeden önce, burası her zaman çok huzurluydu. Evdeki stres, okuldaki dramlar veya babamın benim adıma yapmaya çalıştığı anlaşmalarla ilgili endişeler ne olursa olsun, hepsi bu evde eriyip gidiyordu.

"Tamam, şunu bir netleştirelim," diyor Luke. "Evlenmeyeceksin ve ortadan kayboldun. Sonra buraya geldin, evime girmek için bir suç işledin ve şimdi... ne olacak?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Benim... bir planım yok."

"Yani beni, yılın en büyük skandallarından biri olacak olan entrikalarına bulaştırdın. Harika."

"Oh, iyi bir şakayı sevmiyormuş gibi davranma."

"Konu o değil," diyor gülümseyerek. "Ben de iyi bir bağlanmayı severim, ama konu o da değil."

Onun bakışlarındaki sıcaklıkta mide kaslarım kasılır. "Başka nereye gideceğimi bilemedim."

"Hey, Tom Waverly'den kaçarken aklına gelen tek kişinin ben olmam egomu incitmedi."

Sırıtiyorum. "Başka gidecek yer bulamadım dedim. *Başka kimseyi* bulamadım demedim." "*Tamam.*" Gözlerini deviriyor. "Kaç tane evin var?"

"Ne demiştin? *Konu bu değil.*"

Beni büyük duygularla, yani rahatlıkla dolduran küçük bir gülümseme alışverişinde bulunuruz.

Luke ve ben başka bir zamanda ve başka bir yerde mükemmel bir çift olabilirdik.

Ayrıldığımız günü, hayatımdaki diğer hiçbir olayı tekrar tekrar düşünmediğim kadar çok düşündüm. O an, yaptığım hiçbir hayır işi, müzik ödülü veya konserden daha fazla etkiledi beni. Güneşli bir öğleden sonra, Luke siyah-sarı flanel gömleğiyle, ailesinin evinin garajında duruyordu. Luke benden onunla kalmamı istemedi, ben de ondan gitmesini istemedim. O günden beri bu an beni rahat bırakmıyor. Ama her tekrar ettikçe aynı sonuca varıyorum: Bu ilişki ancak bu şekilde bitebilirdi.

Boğazıma bir yumru yükselirken bardağımı elbisesine koyuyorum. "Hiçbir evime gidemem. Tom'un ekibi şu anda imajını kurtarmak için bir açıklama hazırlıyor ve bu bana hiçbir fayda sağlamayacak. Paparazziler evlerimi ve havaalanını takip edecek. Hatta gidebileceğimi *düşündükleri* yerlere muhabirlerini gönderecekler."

"Nereye gideceksin?"

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Belki burada kalabilirim?"

Sözler ağzımdan çıkıyor, durduramadan. *Düşünmeden.* Beynim cümleler kuruyor ve dudaklarıma bunları söylemelerini, ağzımdan çıkanları geri alıp itibarımı kurtarmamı söylüyor. Ama kalbim, *aptal, aptal kalbim*, bu çabayı engelliyor.

Luke cebinden bir sakız çıkarıp ağzına koyup yavaşça çiğnerken, göğsüm heyecanla yanıyor. Bakışları şüphe, ateş ve tam olarak adlandıramadığım başka bir şeyle benimkine kilitleniyor. Bu karışım göğsümdeki acıyı daha da artırıyor.

"Bence burada kalman, şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir olur," diyor uzun bir sessizlikten sonra. "Ve sen şimdiye kadar efsanevi derecede berbat fikirler bulmuşsundur."

"Şimdi de pislik gibi davranıyorsun."

"Birkaç tane saymamı ister misin? Tamam," diye cevap veremedi önce diyor. "Lemonade Larry olarak bilinen bir adamdan araba satın aldın, çünkü sattığı tek şey limondu."

"Tamam, ama sen bir polisle yarışmaya çalıştın. Bu daha da aptalca."

"Peachwood Creek'te bikiniyle kutup dalışı yapmaya çalıştın ve sonunda buza düşüp beyin sarsıntısı geçirdin."

"Tamam, ama futbol takımının eyalet finallerine çıkmasını kutlamak için şehir merkezinde çıplak koştun ve Main Street'te sadece bir jock strap giyerek Electric Slide dansı yaptığın fotoğraflarını çeken bir yabancıнын şantajına uğradın."

Gözlerini kısıyor. "Alkol vardı." Ben de gözlerimi kısıyorum. "Sanki bu bir mazeretmiş gibi."

Yavaşça dudaklarımız gülümsemeye başlar ve farkına varmadan gülüyoruz.

"Kalabilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır. Tarzımı bozarsın."

"Senin bir tarzın *yok* ki."

Başka bir sakız çıkarır ve ağzına atar. "Kira öderim," derim olabildiğince tatlı bir sesle.

"*Kira* mı? Ne kadar süre için bahsediyorsun? Benim de bir hayatım var, biliyorsun." "Sana söyledim, bunu planlamadım."

"Belli ki." Ayağa kalkıp mutfak kapısına doğru yürüdü. "O kıyafetle seni ciddiye alamam."

"Ne giysiyle?"

Gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Çok... kabarık." "Ne olmuş?"

Omuz silkiyor. "Seni kabarık bir gelinlik içinde hiç hayal etmemiştim." "Ama beni bir gelinlik içinde hayal ettin, sadece böyle değil mi?" "Teorik olarak."

Yanaklarını kızardı. "Değiştirdim ama giyecek başka bir şeyim yok. Ya da birini arayacak telefonum. Ya da bir şey sipariş edecek kredi kartım." Yastıklara geri düşerek yüzümü buruşturdu. "Seni bu karmaşaya soktuğum için üzgünüm."

O sertçe nefes verir ve bana doğru yürür. Yüzünde birkaç dakika önceki şakacı ifade yoktur. Ciddi ve ayık görünüyor ve kalbim hızla atıyor.

Luke ellerini ceplerine sokarak önümde durur. Güneş kısa saçlarını okşar, onu son gördüğümde beri ne kadar koyulaştığını vurgular. Tek istediğim ona uzanmak, beni kollarına almasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istemektir.

Ama yapmıyorum.

"Bak ne diyeceğim," diyor, sesi alçak ve boğuk. "Bir süreliğine ahıra gitmem gerek. Yapmam gereken birkaç iş var. Sen de giyecek başka bir şey bulmaya ne dersin? Döndüğümde konuşuruz, en azından başka biriyle evlenmeye hazırlanmış gibi giyinmemiş olursun."

"Sana hiçbir şeyim yok dedim."

Yüzündeki ifadeleri okuyamadım, çünkü dönüp telefonunu aldı. "Evime nasıl gireceğini bulmuşsun. Eminim dolabıma nasıl gireceğini de bulursun."

O tekrar mutfağa girerken dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Evin arka tarafına açılan sürgülü cam kapı açılıyor ve sonra kapanıyor. *Çok kolay oldu.*

Bu çok farklı bir şekilde de sonuçlanabilirdi. Luke bir pislik olabilirdi ve bu haklı olurdu. Belki ayrılığımız tartışmalı değildi, ama ben onun eski kız arkadaşımı. Sosyal medyasında ciddi bir kız arkadaşı veya eşi görmemiş olsam da, bu böyle birinin olmadığı anlamına gelmez. Hayatında bir kadın olmasa bile, selam bile vermeden evine daldığım için bana kızmış olabilirdi. Luke, bana gitmemi söyledikten sonra kapıdan çıkıp gidebilirdi ve ben onu suçlayamazdım.

Gülümsüyorum. *Ama o öyle yapmadı.*

O, Luke'du, rahat, iyi huylu, altın kalpli, sana kendi gömleğini bile verebilecek bir adamdı. Ya da dolabından bir şey verebilecek bir adam. *Bu adamı bir zamanlar sevmiş olmam hiç de şaşırtıcı değil.*

Sessizlik hemen yine üzerime çöküyor. Bu sefer, beni tamamen yutacakmış gibi gelmiyor. Aksine, neredeyse bir armağan gibi. Kafamı toparlayıp ne yapacağımı düşünmem için bir alan.

Etrafımı saran kumaş yığınınına bakıyorum.

"Önce önemli olan şeyleri halledelim," diyorum ve bardağımı masaya koyuyorum. "Bu şeyden kurtulalım."

Yukarı, Luke'un odasına çıkıyorum.

BÖLÜM 4

L uke

"BİLMİYORUM. *Belki burada kalabilirim?"*

Adımlarım hızlanır, *onunla* aramızdaki mesafe artar. *O burada ne arıyor?*

Laina Kelley, parlak mavi gözleri ve kirli sarı saçlarıyla, lanet evimin içinde görmeyi hiç beklemediğim son kişiydi.

Sırtımdan ter damlıyor. Bunun güneşle bir ilgisi yok. Gereğinden fazla bir coşkuyla ahır kapılarını açıp içeri giriyorum.

Nadiren bir durumu kontrol edemediğimi hissederim. Elbette, bazen aileme biraz fazla dramatik davranarak onları tetikte tutarım. Bu eğlencelidir. Ama kendimi *gerçekten* çok korkutan bir durumda bulmam çok sık olmaz.

Laina buraya gelmeyi seçti. *Ne oluyor lan?*

"Şimdi ne yapacağım?" diye boş at ahırlarına soruyorum.

Vücudum heyecan ve adrenalin dalgasıyla titriyor. Soğukkanlı davrandım, en azından öyle sanıyorum. Beni ne kadar hazırlıksız yakaladığını ona göstermedim. Ama o bana savunmasız bir şekilde baktığında, kendimi kontrol etme ve yeterince mesafeli olma yeteneğim rekor bir hızla azaldı.

Artık benim olmayabilir, ama yine de bu kız için her şeyi yaparım. Bu karmaşık ve tehlikeli bir durum.

"Onun burada olduğunu sindirmem lazım," diyorum, koridorda volta atarak. "Yıllardır benimle konuşmadan içeri daldığını bir kenara bırakalım. Sınır tanımamasını ve sanki yirmi yaşında gibi kişisel alanıma dalıp kendini evindeymiş gibi davranmasını sonra hallederim."

Dudaklarım gülümsemeye başlıyor. Bununla mücadele ediyorum. Gülümsemeyi engellemek için elimden geleni yapıyorum. Ama Laina'nın yardıma ihtiyacı olduğunda hala bana gelebileceğini bilmesi, uzun zamandır duyduğum en güzel şey.

"Bunu sonra hallet," diyorum kendime. "Şu anda, kendimi rezil etmeden önce işlerimi düzene sokmalı ve bir plan yapmalıyım."

Duvardan katlanır sandalyeyi çekip açtım. Oturup telefonumu buldum ve Gavin'in adını aradım.

"Selam Luke. Ne haber?" diye sorar iki kez çaldıktan sonra. "Burada bir sorun var."

"Yine mi?" diye iç geçirir. "Lanet olsun, Luke." "*Hayır*. Dur. Öyle değil."

"Hiçbir zaman öyle olmaz."

Derin bir nefes alıp tavana bakıyorum. "Ciddiyim."

"Her zaman öylesin."

Adi herif. "Bak, seni arıyorum çünkü..." "Çünkü Mallet cevap vermiyor," diyor.

İtiraz etmeye başlarım, ama bu doğru. Mallet cevap vermiyor. Gece geç saatlerde ona çok fazla mesaj attığım için beni engelledi, çünkü görünüşe göre büyük bir profesyonel dövüş için antrenman yapmak, küçük kardeşini eğlendirmekten daha önemli.

"Chase cevap verebilir," diyor Gavin, "ama pişman olursun." Buna da karşı çıkamam.

"Kate'i arayabilirsin," diyor. Ama kimse Kate'i *böyle bir durumda* aramaz, tabii olayı abartılıp, insanlık tarihinin en pahalı, en abartılı ve en zaman alıcı çözümüyle sonuçlanmasını istemiyorsan. "Sen bile o kadar çaresiz değilsin."

Dişlerimin arasından nefes alıyorum. "Bilmiyorum. Belki de öyleyim." "İyi. O zaman onu ara."

"Gavin, aptalca davranmayı bırak. Yardıma ihtiyacım var."

Yardım istemekten çekinmemem için homurdanıyor. Gavin tartışmasız en iyi arkadaşım, ama herkes gibi onun da zayıflıkları var. Harika bir problem çözücü ve tamamen insan odaklı birisi. Sadece *benim* problemlerimi çözmeyi veya *benim* insan ilişkilerime karışmayı sevmiyor.

Bu sefer şansın yok, ahmak.

"Şu anda evimde kim var, sana üç tahmin hakkı vereceğim," diyorum, boğazımdaki yumruyu yutarak.

"Bu, üç tahmin hakkım olan şeylerden biri mi, yoksa sadece zamanımı mı boşa harcıyorsun?"

"Sana elli tahmin hakkı versem bile yine de bulamazsın."

"Zamanımı boşa harcıyorsun. Anladım."

Gözlerimi devirdim. "İnsanlar sana üç tahmin hakkı verdiklerinde, bunu gerçekten kastetmiyorlar. Bunun farkındasın, değil mi? Bu retorik bir soru."

"Retorik kelimesinin anlamı bu değil."

"Evet, öyle. Soru, cevap için değil, etki için sorulur."

O kıkırdar. "Tamam, dahi çocuk. Senin ifade ediş şeklinin bir soru olmadığını farkında mısın? *Belki* retorik bir ifade, ama retorik bir soru değil, çünkü lanet olası bir soru yok."

İnlerim, sinirim hızla ve şiddetle artar.

"Tamam. Bıktım. Bu sefer ne oluyor? Yatak odanda kim var?" diye sorar. "Ve tüm olanlardan sonra Alyssa dersin..."

"Alyssa değil. Alyssa ile altı aydır konuşmadım."

"Tanrıya şükür. O iyi bir kız ama ikinizin birlikte olmaması gerekiyor Luke. Hepimiz sana bunu söylemeye çalıştık. Geçmişte ondan ayrıldığın için kendini kötü hissettiğini biliyorum ama umarım altı aydır onunla konuşmadığını söylerken ciddi olmuyorsundur..."

"*Laina Kelley benim evimde.*"

Sözler ağzımdan o kadar ani ve güçlü bir şekilde çıkıyor ki, irkiliyorum.

"Benimle dalga geçmeyi bırak, Luke, seni pislik. Bugün yapacak işlerim var." "Şaka yapmıyorum, Gav."

"*Bugün evlendi.* Bütün dünya bunu biliyor. Ben bile o kadar aptal değilim. Şimdi, gerçekten söylemek istediğin bir şey var mı? Yoksa Tabitha'ya, bu gece barmenlik yapmak istemediğim için uydurduğum acıklı hikayeyi mesajlaşmaya devam edebilir miyim? Ama ona *hayır* diyemiyorum."

Boynumu ileri geri hareket ettiriyorum. Her nasılsa, bunu Gavin'le paylaşmak — o bu konuda pislik gibi davranırsa da — midemde kaynayan enerjinin bir kısmını hafifletiyor.

"Luke?"

"Son bir saat içinde haberleri kontrol ettin mi? Ben etmedim, ama televizyonu açıp internete girip

Laina Kelley'nin kaçak gelin olduğu haberini görmeden yapamazsın."

Bir süre durur. Sanki beni hoparlöre almış gibi ses değişir.

Birkaç saniye geçtikten sonra nefesini tutar. "*Dalga geçiyorsun.*"

"İster inan ister inanma, bu konuda şaka yapmam."

"Tamam, şunu bir netleştirelim. Laina, Hollywood'un yarısını peşine takarak Los Angeles'tan buraya kadar gelmiş ve bizim neslin en büyük yıldızı ile evlenmek için gelmiş. Ama son anda vazgeçip *ortadan kaybolmuş*, medyaya göre. Ve bir şekilde *senin* evine mi gelmiş?"

"Aynen öyle."

Birkaç saniye sessiz kalır ve telefonunda manşetleri kontrol ettiğini hayal edebiliyorum.

"Bunun sebebi sen değilsin, değil mi?" diye temkinli bir şekilde sordu.

"Çünkü internette her türlü spekülasyonla dolu bir sürü saçmalık dolaşıyor."

"Bir düğünü bozacağımı düşünmen çok aşağılayıcı. *Ama* Laina'yı Tom Waverly ile evlenmemesi için ikna edebileceğimi düşünmen..." Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. "Çok gurur verici. Teşekkürler."

Ses yine kesiliyor. Bu sefer, motorunun gürültüsü hattı kesiyor, sonra o geri dönmeden önce kesiliyor.

"Eve yeni geldim," diyor, arka planda bir kapı gıcırđıyor. "Şimdi, bana anlat. Ne oluyor? Onunla konuştun mu? Son zamanlarda onu gördün mü, tabii ki şu an hariç? Bunu benden nasıl saklayabildin?"

Gülüyorum.

"Konuşmadım." "Ne yapmadın?"

"Onunla konuşmadım. Onu görmedim. Senden hiçbir şey saklamadım. Cotton bu sabah beni arayıp atlarından birinin nallanmasını istedi. Bunu yaptım, eve döndüm ve Laina'yı gelinlik giymiş olarak kanepede otururken buldum."

"Ne dedi?"

"Fazla bir şey söylemedi, ama ben de onu zorlamadım. Neden evi terk ettiğini sordum, bana şaşkın bir bakış attı, ben de konuyu değiştirdim. Şu anda pek önemli değil."

"Hayır, haklısın. O iyi mi?"

Derin bir nefes alıp içimde esen endişe fısıltısını yatıştırmaya çalışıyorum.

Gavin'in sorusu ve belirsiz iması mantıklı. Sonuçta, onu tanıyor. Bir zamanlar onlar da yakındılar. Bütün ailemiz Laina'ya yakındı. Eğlenceyi seven ve spontane birisi olabilir, ama nişanlısını düğün töreninde terk edecek türden birisi değildir. Büyük bir şey olmuş olmalı. Umarım bu büyük olay, onun mutlu olmadığını fark etmesi olmuştur, daha karanlık bir şey değil ... daha karanlık bir şey değildir.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırırken omuzlarım gerildi. Şimdilik.

"İyi görünüyor," diyorum, saçlarımı elime alıp düzeltiyorum. "Biraz bitkin. Ama biliyorsun, bu devasa gelinlik giymeseydi, normal bir öğleden sonra olabilirdi." Tüm bu tuhaflığa gülüyorum. "Tabii, eski kız arkadaşının düğün gününde evinde, artık büyük bir pop yıldızı olarak bulmak kadar normal."

Yine yerinde duramadan volta atmaya başlıyorum. "Hey, Luke. İyi *misin*?"

"Tabii ki iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?"

Gavin'in sesi alçalır. "Çünkü kaçan kişi aniden geri döndü ve biliyorum ki bunu beklemiyordun."

İç çekip durmayı bıraktım, kalbim deli gibi atıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Önemli bir şey değil dersem yalan söylediğimi anlardı. Ama buna nasıl cevap verebilirdim ki?

Laina, şüphesiz, hayatımın aşkı.

Tanıştığım hiçbir kadına benzemiyor, her açıdan mükemmel bir kadın. Muhteşem ve güzel, yetenekli ve eğlenceli. Tatlı ama ateşli. Tahmin edilebilir ama yaramaz. Laina inatçı ve kararlıdır, ama onun en çok sevdiğim özellikleri bunlar değil.

Ondan tamamen uzaklaşmamı imkansız kılan şey, *onu sevmemdir onu sevmemdir*.

Onu bir insan olarak seviyorum. Ona çok saygı duyuyorum. Onunla birlikte olmaktan keyif alıyorum , seks yapmadığımız zamanlarda bile, hatta yatak odasında olmadığımız zamanlarda daha da fazla.

O senin kız arkadaşın olduğunda bu harika, ama değilse ve ona sahip olamıyorsan o kadar da harika değil.

Şu an olduğu gibi.

Çünkü o beni daha büyük, hak ettiği şeyler için terk etti. Daha parlak, daha cesur bir hayat için. Gavin'in tamamen haklı olduğunu düşünmüyorum. O geri dönmedi. Sadece burada... şimdilik.

"Ona yardım etmem lazım, Gav. Nedenini bilmiyorum, ama önemli değil. Bana ihtiyacı varsa, yanında olacağım."

"Biliyorum dostum."

Gülümsemem zayıf. "Kalmak istiyor."

"Ne kadar süreliğine?"

Beni göremese de omuz silkiyorum.

"Bak, bunun *senin için* güvenli olmadığından endişeleniyorum," diyor Gavin. "Ben..."

"Ama yine de ona yardım edeceğini biliyorum." Kıkırdar. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gülümsüyorum. "Sana hiç en sevdiğim kardeşin olduğunu söyledi miydin?" "Evet. Ama genelde bir iyilik istediğinde söylüyorsun." "O zaman şimdi bunu söylemek iyi bir fikir değil, değil mi?"

O gülüyor.

Gavin'in yardım edebileceği bir şey var mı diye kafamı yoruyorum. Aklıma gelen tek şey, Laina'nın telefonu ve kıyafeti olmadığını söylemiş olması. Tabii ki benimkini ödünç alabilir. Ama başka bir erkekle hayatını düzene sokarken eski sevgilisinin kıyafetlerini giymemek onu daha rahat hissettirebilir.

"Ön ödemeli bir cep telefonu alabilir misin?" diye soruyorum. "Onun telefonu yok ve sanırım telefon görüşmeleri yapmak isteyecek ve kolayca izlenmesini istemeyecektir."

"Soru sorma, ama henüz aktifleştirmedığım ön ödemeli bir cep telefonum var. Onu alabilirsin."

Soru sorma mı? Şimdi tek istediğim soru sormak. Neyin peşindesin, Gav?

"Harika," diyorum, odaklanmaya devam ederek. "Ve ona bir yerlerden birkaç parça kıyafet alabilir misin?"

"Kadın kıyafetlerini nereden bulabilirim sence?"

Elimi yüzümün yanından aşağı doğru gezdiriyorum. "Chase'e git ve Kennedy'nin sana birkaç şey ödünç verip vermeyeceğini sor. O bir genç kız, ama sanırım ikinizin bedenleri aynı."

"Tabii, tabii. Yeğenimizden kıyafetlerini ödünç alabilir miyim diye nasıl sorayım? Yanlış bir izlenim edinecek."

Gülüyorum. "Bir şey uydur. Ona şehir dışından bir kız arkadaşının geldiğini falan söyle."

"Bu iyi bir örnek değil."

"Tabii. Şimdi bunu dert et."

"Tamam, tamam. Yapacağım."

"Ve Gav, lütfen bunu kimseye söyleme. Laina'nın burada olduğunu kimsenin bilmesini istemiyorum."

Telefonun diğer ucunda onun gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum. "Anlaşıldı." "Teşekkürler."

"Kennedy ile çok garip bir konuşma yapacağım.

Eşyaları ben getireyim mi, yoksa sen almaya gelecek misin?" Eve doğru bakıyorum. "Sen getirir misin?" "Tabii. Yola çıktığımda haber veririm."

"Teşekkürler
dostum." "Sorun
değil." "Hoşça
kal."

Telefonu kapatıp, tarlaya bakan kapının üzerine kollarımı dayadım. Ufka bakarken güneş yüzümü ısıtıyor.

"En önemli şey, aklımı başımda tutmak," diyorum, sesim rüzgârla uzaklara taşıyor. "O benim için burada değil. Bana arkadaş olarak ihtiyacı olduğu için burada ve ben, ne olursa olsun, bunu mahvedemem."

Kollarımı geri çekip uzun bir nefes veriyorum.

Bunu mahvetme. Komik. Mahvetmek en iyi yaptığım şeydir.

Topuklarımı döndürüp eve geri dönüyorum.

BÖLÜM 5

L aina

"DÜŞÜNÜRSÜN," diyorum, inleyerek beyaz kumaş yığınının içinden çıkarken, "gelinlikten çıkmak bundan daha kolay olur diye."

Yavaşça dönüp atılmış giysiye bakıyorum.

Göğsümde bir ağırlık hissediyorum, göğüslerimin arasında bir ağrı. Ruhumda daha da ağır bir memnuniyet duygusu olmasaydı, bu dayanılmaz olurdu. Duvara yaslanmış boy aynasında kendimi görüyorum — bir yaz öğleden sonra bahçe satışından aldığım ve tam da buraya koyduğum bir ayna.

Saçlarım arkada toplanmış, yüzümü çerçeveleyen bukleler var. Cildimde bir film çekmeye yetecek kadar makyaj var. Göğüslerim serbestçe sarkıyor ve beyaz tanga, istemediğim spreylere bronzlaşmayı ortaya çıkarıyor. Kendime benzemiyorum. Son zamanlarda *kendimi* kendim gibi *hissetmemem* şaşırtıcı değil. Kendimde her zaman sevdiğim her şey — çillerim, mizah anlayışım, sınırsız enerjim — hepsi gitmiş.

Banyoya koşarak girip bir bez ve havlu buluyorum. Lavabonun altından yeni bir sabun alıp yüzümü cildim pembe olana kadar ovuyorum. Bezle ovma ve sabunun yakması, temizlik kadar metaforik de olsa, aynaya baktığımda kendimi özgür hissediyorum.

"İşte buradasın, Laina," diyorum, yansımağıma gülümseyerek. "Seni tekrar görmek güzel."

Saçımı düzeltmek daha uzun sürüyor. Glam ekibinin saçımı mükemmel hale getirmek için kullandığı tüm ürünler ve gereğinden fazla saç tokası sayesinde, saçımı biraz normal hale getirmek için parmaklarımı ve çekmece de bulduğum bir tarağı kullanmam gerekiyor. Bir lastik bant bulup saçımı at kuyruğı yapıyorum.

Her bir katmanı soyduğumda, rahatsız edici olduğunu bildiğim ama şimdiye kadar ne kadar boğucu olduğunu fark etmediğim bir örtüden kurtuluyorum.

Tom, makyajsız halimi görmeye gelip alaycı yorumlar yapmayacak. Bu sabah spor salonuna gitmezsem gelinliğime sığamayacağımı söylemeyecek. Kapıdan girip, sırf benim müziğimin *çocukça dilini* veya *saçma temalarını* alay etmek için, şarkılarımdan birinin sözlerini sohbete dahil etmenin bir yolunu bulmayacak.

Ve gözlerindeki bakış, beni tedirgin edecek kadar parıldayan o kibir, kaçınılmaz olarak bu konulardan biri hakkında tartıştığımızda artık midemi sıkıştırmayacak.

"Sen iyisin," diye fısıldıyorum kendime. "Bu bir rüya değil."

Ayak tabanlarımı yıkayıp, duşun dibindeki bezi atıyorum. *Onu sonra alırım*. Sonra Luke'un dolabına doğru yöneliyorum.

"Tamam, yem dükkanından bir gömlek, elektrikli alet şirketinden bir gömlek, yem dükkanından bir gömlek daha var." Yerdeki gömlekleri ayırırken gülüyorum. "Oh, işte yem dükkanından mor bir gömlek. Bahse girerim bu özel bir ürünmüş."

Burun kıvrıp gömleği başımdan geçiriyorum. Hava, onun kolonyasının kokusuyla doludur — elma kokusu ile karışık sıcak bir biber kokusu ve annesinin çamaşır deterjanının kokusu. Bu kokuların karışımı beni gülümsetiyor.

Sabahın son katmanı olan tül yığınının tangamı atıp, onun boxerlarından birini giydim.

Sonra nefes alıyorum. Derin bir nefes. Tamamen.

Rahatça. "Tanrım, bu çok iyi geldi," diyorum ve dolabı kapatıyorum.

Elimdeki elbiseyi ne yapacağımı düşünürken, kablosuz telefon gözüme çarptı.

"Hala sabit telefonu mu var?" Yatağın başucundaki masadan telefonu alıp yeşil tuşa basıyorum. Çevir sesi geliyor. "İnsanların hala bunları kullandığını bilmiyordum."

Yatağın kenarına oturup Luke'u aramalı mıyım diye düşünüyorum. Ama gözüm yere yığılmış basketbol potalarına takılınca, Stephanie'nin numarasını tuşluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, telefonu açıyor.

"Alo?" diye sordu, sesi tereddütle doluydu. "Selam Steph. Benim."

"Oh, şükürler olsun," der, nefesini vererek. "İyi misin?"

Luke'un yatak odasına göz gezdiriyorum. "İyiyim. *Sen* nasılsın?"

"Öncelikle, güvenlik ekibine benim en iyi arkadaşın olduğumu ve kuralların benim için geçerli olmadığını hatırlat lütfen. Bugün cinayet işlemediğim tek neden, Troy'un çok yakışıklı olması ve onunla bir ara çıkabileceğimizi ummam."

Kahkaham göğsümdeki gerginliği tamamen yok etti. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz."

"Onun dışında iyiyim. İtiraf etmeliyim ki, babana gelmeyeceğini söylemekten çok büyük zevk aldım. Ayrıca, babana damadın odasına kadar takip edip Tom'a söylediğini dinlediğimi de itiraf etmeliyim."

Nefesim kesildi. "*Babam Tom'a söyledi mi?*"

"Tabii ki söyledi. Birkaç güvenlik görevlisi bizi takip etti çünkü baban bana bağırmağa başladı ve bu onların dikkatini çekti."

"Çok üzgünüm, Steph."

"Özür dileme." O burun kıvırıyor. "Onun senin baban olduğunu biliyorum, ama tüm saygımla, siktir et o adamı. Bu olay resmen benim yılımı kurtardı."

Luke'un yastıklarına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Babamın benim yaptığım bir şey yüzünden Stephanie'ye bağırıldığını hayal etmek midemi bulandırıyor. Ama en iyi arkadaşımın babamı ne kadar sevmediğini hatırlayarak kendimi sakinleştiriyorum.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, yılda en az dört kez duyduğum bir konuşmaya başlar.

"O seni dinlemiyor," diyor. "Hiç izin almıyorsun. İki yıldır kendini yıpratıyorsun, Laina, ve o seni köle gibi çalıştırıyor. O senin baban olabilir, ama senin iyiliğini düşünmüyor. Öyle olsaydı, Tom Waverly'yi çok uzun zaman önce durdururdu."

"Kimsenin bir şeye son vermesine ihtiyacım yok. Ben büyük bir kıyım."

"Evet, öylesin. Ama şu anda Tom'dan bir nedenden dolayı saklanıyorsun." Ses tonunu sabit tutarak, her kelimedden taşan öfkeyi azaltmaya çalışıyor. "Bana anlatmadığın için ne olduğunu bilmiyorum, ama sen onun senaryosuna uymadığında sana nasıl baktığını görüyorum. Bahis oynayan bir kız olsaydım, bundan çok daha önce kurtulmak istediğini ama korktuğunu söylerdim. Bugün, rahat hissettiğin bir yerde ve ya yap ya da öl anında, etrafın güvenlik görevlileriyle çevriliydi. Ve ölmemeyi seçtin, Tanrıya şükür."

Kalbim hızla atıyor. *Nasıl bildi?*

"Rahat hissettiğin bir yer demişken," diyor, "neredesin?"

Yastıklara daha da gömüldüm.

Bugüne kadar bu konuşmayı yapamazdım. Hiç mahremiyetim olmadı. Stephanie ve menajerim Anjelica, gerçekten güvendiğim tek iki kişi, ama hiç kimseye güvenemedim, hepimiz gözetleniyor ya da dinleniyorduk. Çünkü *herkes* Tom Waverly'nin emirlerini yerine getirmeye hazır. Bu, onu gişe yıldızı yapan karizmasının bir parçası.

"Troy beni Luke Marshall'ın evine getirdi," diyorum.

"Bir dakika. Luke Marshall..." diye mırıldanıyor. "Sosyal medyada takip ettiğimiz seksi nalbant mı?"

"Aynen öyle."

Kafasında düşünceleri dolaştığını duyabiliyorum. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Luke ve ben uzun süre çıktık. On beş yaşında tanıştık ve on yedi yaşında çıkmaya başladık."

"*Nalbantla mı çıkıyordun?* Neden bunu şimdi öğreniyorum? Senin yanında oturup bu adamın sosyal medya paylaşımlarına hayran hayran bakıyordum, *sen de onunla mı çıkıyordun?*"

"Öyle sayılır." Yüzümü buruşturuyorum.

"Nasıl? Ne kadar süre? Neden onunla hiç tanışmadım?"

Oturup deri başlığa yaslandım. "On yedi yaşımızdan Nashville'e gelene kadar çıktık. Yirmi dördüncü doğum gününden sadece birkaç hafta önceydi. Sonra biz... Bilmiyorum, bir şekilde ilişkimizi yürütmeye çalıştık. Birkaç yıl boyunca ara sıra konuştuk ve her fırsatta onu görmeye geldim." Boğazıma bir yumru oturur. "Sonra işler gerçekten hızlandı ve ben artık geri gelemedim, o da beni görmeye gelmedi. Her şey bir şekilde bitti."

Anılar kalbimi yakıyor, kalp kırıklığının izlerini açıkça ortaya çıkarıyor. Hayatımın en kötü dönemi, kariyerimin en iyi dönemine denk geldi. Tüm benliğimle sevdiğim adamı kaybetmenin yıkıcılığı ile ilk dünya turumun heyecanını dengelemek, hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Bugün kiliseden çıkmaktan daha zordu.

"Şu anda onun evinde misin?" diye sordu, sesinde bir parça yaramazlık vardı.

"Kes şunu."

"Ne?"

"Sesinde alaycı bir gülümseme duyuyorum," diyorum. "Bu planlanmamış bir şeydi. Luke ile yıllardır konuşmadım."

"Ama onu kesinlikle takip ediyordun."

"Evet, ama..." Düşünürken bir an durdum. "Bu beni kötü bir insan yapmaz, değil mi?"

O gülüyor. "Neden öyle düşünüyem ki?"

Yerimde kıpırdanıyorum ama rahat edemiyorum. Yatak rahat ama vicdanım rahat değil.

"Bugün başka bir adamla evlenmem gerekiyordu," diyorum, sesim giderek yükseliyor. "Ve şimdi eski erkek arkadaşımın evinde oturuyorum." *Onun kıyafetlerini giyip yatağında yatmamı saymıyorum bile, ama detaylar detaydır.*

"Kötü bir durumdan kurtuldun ve kendini güvende hissettiğin bir yere kaçtın. Bu seni kötü bir insan yapar mı?"

Evet. Burada kendimi güvende hissediyorum.

Beni vuran duygu seli neredeyse beni yere yıkıyor. *Burada kendimi güvende hissediyorum, yıllardır ilk kez güvende hissettiğim yer burası.*

"Elbette, farklı davranabilirdin," diyor. "Ama bunu yapıp sonra da herkesin önünde boşanmış olsaydın, bu seni daha iyi bir insan yapar mıydı? Ruh sağlığın, dünyanın seni iyi bir insan olarak görmesi için yeterli mi?"

"Hayır."

"Aynen öyle."

"Ve eğer çok suçlu hissediyorsan, Tom'un da seni bazı zor durumlara soktuğunu hatırlatmama izin ver. Sana, tüm zamanların en büyük gişe hasılatı yapan filminin tanıtımı için hiçbir şeyden çekinmeden yaptıkları, senin katıldığın tek konserde evlenme teklif etti."

Ne kabus ama. Teklifinden sonra konuşma falan olmadı, kendimi toparlama şansım olmadı. Yirmi bin kişi ve sayısız kamera bizi izliyordu. Tek yapabileceğim rolümü oynamak ve evet demekti.

"O fotoğrafların sızdırılması için başka bir hafta seçebilirdi – bu terimi gevşek bir şekilde kullanıyorum çünkü onun arkasında olduğunu çok iyi biliyorsun. Bunun yerine, Timeless dergisinin kapağında olduğun haftayı seçti, böylece senin anını çalabilirdi. Senin "Dünyanın En Güzel Kişisi" seçilmesinden ve ondan daha fazla ilgi görmesinden nefret ediyordu."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum... çünkü içten içe onun haklı olduğunu biliyorum.

"Sen onun kariyerini desteklediğin gibi o da senin kariyerini destekleyebilirdi," diyor. "Ve lütfen altı ay önce Paris'te Tom hakkında çıkan dedikoduları unutma

."

Birden fazla kadın. Bir çatı katı. Onun sahte olduğunu iddia ettiği fotoğraflar tüm magazin dergilerinin kapaklarına yayılmıştı.

Çenem kilitlendi.

Ve babam onun için bahaneler uydurdu. Geriye dönüp baktığımda, kendimi bu duruma karşı duyarsızlaştırdım, işe daha fazla gömüldüm ve dikkatimi vermemeyi seçtim. Hayatta kalmak için en iyi yol buydu. Ama Paris'teki olayda asıl ihanet Tom'dan gelmedi. Babamdan geldi.

Babam nasıl Tom'la evlenmem için beni zorlamaya devam edebildi? Neden Tom'un iğrenç davranışlarını örtbas etmemi istedi? Neden gökyüzünde dalgalanan kırmızı bayrakları görmedi ya da gördüyse - ki gördüğünü düşünüyorum - neden onları görmezden geldi?

"Haklısın," diyorum. "Yapmam gerekeni yaptım." "Aferin kızıma."

Gülüyorum. "Sanırım Anjelica'yı aramam gerek. Halkla ilişkilerim plak şirketim aracılığıyla yapılıyor ve eminim soruları vardır."

"Tamam. Ama Farrier Boy hakkındaki bu konuşmanın bittiğini sanma." O da gülüyor. "Ciddi olarak, bir şeye ihtiyacın var mı? Bir şey ister misin? Seni desteklemek için ne yapabilirim?"

Kalbim ısınır. "Sadece seni arayabilmek bile dünyadaki en güzel şey."

"Ben oldukça özelim, değil mi?" Yine gülüyor. "Tamam. Anjelica'yı ara. Sana ihtiyacım olursa bu numaradan arayabilir miyim?"

"Şey, biliyor musun? Burada ne kadar kalacağım belli değil. Birkaç şeyi halledeyim, sonra ayrıntıları sana anlatırım."

"Tamam. Bu arada, otelden eşyalarını ve telefonunu aldım. Troy buldu ve bana verdi." Mutlu bir şekilde içini çekti. "Uçağım yarın öğleden sonra kalkıyor. Bu eşyaları istiyorsan, lütfen bana haber ver." "İsteyebilirim. Sadece nasıl alacağımı bulmam lazım. Eminim seni izliyorlardır gözetlendiğinden eminim."

"Evet. Muhtemelen. Kahretsin, belki de onlara pislik gibi davranmak isterlerse bir şeyler veririm."

Kıkırdarım. "Tamam. Seni sonra ararım. Seni seviyorum." "Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatıp, cesaretim kırılmadan önce Anjelica'nın numarasını çeviriyorum.

Her zil sesi endişemi artırıyor. Üçüncü zilde, cevap vereceğinden emin olamıyorum. Nefes nefese cevap verdiğinde sesli mesajımda ne söyleyeceğimi zihnimde tekrarlıyorum.

"Anjelica Grace," diyor.

"Merhaba. Ben Laina."

Nefesini dağları yerinden oynatacak kadar güçlü. "Tanrım, kızım. Bugün beni çok uğraştırıyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm."

"Özür dileme. Menajerin ve arkadaşın olarak, bugün doğru kararı verdin. Evlenirsen, seni kurtarmak için ömür boyu basın açıklamaları yapmam gerekeceğini düşünüyordum."

"Gerçekten mi?"

Kuru bir kahkaha attı. "Devam edelim, bir açıklama yapmayı erteliyorduk ve senin aramanı bekliyorduk. E-postanda var."

Bilgisayarım yok. "Bana okuyabilir misin?"

Hiçbir şey söylemeyen ama aynı zamanda her şeyi söyleyen açıklamayı hızlıca okur.

"Harika. Kullanın. Başka ne var?" diye soruyorum.

"Sadece küçük bir hasar kontrolü yapıyoruz. Endişelenecek bir şey yok. Senden tek istediğim, bir süreliğine dikkat çekmemek. Her şey geçecek, ama biraz zaman geçmesi gerekiyor. Umarım Tom bunu uzatmak ve adını manşetlerde tutmak istemez. Kalacak bir yerin var mı?"

Etrafıma bakıyorum. "Sanırım var. Hallediyorum."

"Sana nasıl ulaşabilirim? Cep telefonun kapalı. Takip edilememek için yanına almadığını varsayıyorum."

"Çok zekisin."

"Bu benim ilk deneyimim değil." Gülüyor. "Bir telefon al ve sana ulaşmam gerekirse diye numaranı bana ver. Baban, senin haber verip vermediğini öğrenmek için beni sürekli arıyor. Onu kaçınıyorsun galiba?"

"Evet. Şu anda onunla uğraşamam. Kızacak ve Tom'la tekrar bir araya gelmemi isteyecek çünkü Tom onu San Diego'daki golf sahası anlaşmasına dahil etti."

"Anladım. Ona güvende olduğunu söyleyeceğim, şimdilik bu kadar. Uygun mu?"

"Mükemmel."

"Umarım sakıncası yoktur, ama öğleden sonra haberler çıktığında güvenlik ekibinle görüştüm," diyor. "Bu benim işim değil ve haddimi aştıysam özür dilerim. Güvende olduğunu bilmek istedim."

Gülümsüyorum. "Sorun değil. İlgilendiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Landry Security'nin, ihtiyacın olursa diye iki adamını şehirde tuttuğunu sana bildireceğim. Konuşursak sana söylememi istediler. Anlaşılan, nerede olduğunu biliyorlar ve sana alan tanıyorlar, ama yakınlar."

Hıçkırıklarımı durduramıyorum. Burun kemerim göğsüm kadar yanıyor. Bu insanların beni önemseydiğini bilmek, maaşımı onlardan alsam da, çok şey ifade ediyor, özellikle de şu anda.

"Arkanızdayız, Laina. Mason Music ekibi şu anda sizin için mücadele ediyor. Coy haberi duyunca hemen beni aradı ve sizi korumak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızdan emin olmak istedi. Boone hariç herkes," diyor, sesi yükseliyor. "*Şeker kavanozumdan uzak dur. Ciddiyim.*"

Boone Mason'ın her zamanki gibi Anjelica'yı çılgına çevirdiğini hayal ederek burnumdan soluyorum.

Mason Music çalışanları gerçekten harika. Çoğu zaman iş arkadaşlarımdan daha yakın hissediyorum kendimi onlara. CEO Coy Mason ve kardeşi Boone bile zaman zaman kişisel olarak benimle iletişime geçiyorlar. Anjelica ile çalışmayı seçmek, kariyerimdeki en iyi karardı.

"Teşekkürler, Anjelica. Sana çok minnettarım."

"Ben bunun için buradayım. Şimdi git ve biraz dinlenmeye çalış."

Uyku denilince, dudaklarımdan bir esneme kaçıyor. Başımı gerip sırtımı esnetiyorum.

"Beni aramayı unutma," diyor. "Gitmem gerek. Yakında konuşuruz." "Hoşça kal."

Telefonu kapatıp ahizeyi komodinin üzerine koyuyorum. Elbisem hala yerde, havlu da duşta. *Ama bu yatak çok yumuşak.*

Geriye uzanıp birkaç dakika gözlerimi kapatmak niyetindeyim. Bir sonraki hatırladığım şey, huzurlu bir uykuya dalmış olduğum.

BÖLÜM 6

L aına

Kafamın içindeki bir ses uyanmamı söylüyor. Ses gittikçe yükseliyor, rüyama giriyor ve sonunda gözlerimi açıyorum.

Neredeyim ben?

Soluk sarı duvarlar. Bacaklarımı örten lacivert bir yorgan. Yatağın karşısındaki duvara monte edilmiş, pratik olamayacak kadar büyük bir televizyon.

Luke'un evi.

Oturmaya çalışırken, salyam yüzünden yanağım yastık kılıfına yapışıyor. Günün olayları zihnimde dönüp duruyor ve uykudan sonra gelen mutluluğun güzel anlarını mahvediyor. Şakaklarımın arkasında hafif bir baş ağrısı hissediyorum.

Saat kaç?

Pencerenin dışındaki gökyüzü turuncu ve mor. Luke'un evi tamamen sessiz. Yatağın yanındaki saat akşamın ortasını gösteriyor. *Üç saattir* uyuyorum.

Ayağa fırlayıp elbisenin üzerinden atlayarak saçımı lastik bantla toplamaya çalışıyorum. Uyurken saçlarım başımın yan tarafına yapışmış. Ayna olmasa da, saçımın üst kısmının epik boyutlarda bir fare yuvası olduğunu anlayabiliyorum. Banyoda durup kendimi toparlamalıyım, ama ayaklarım koridordan geçip yarım kat merdiveni inerek Luke'u bulmaya yöneliyor.

"İşte buradasın," diyor, mutfak dolabına yaslanarak. "Bütün gece uyuyacağını sandım."

Omuzlarım düşerken esniyorum. "Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemişim."

Bakışları vücudumun her yerini tarıyor. Bakışları tekrar benimkilere değiştiğinde dudakları seğiriyor. "Görünüşe göre dolabımı keşfetmişsin."

"Kaç tane yem dükkanı gömleğin olduğunu biliyor musun?"

Omuzlarını silkiyor.

"Hepsini," diyorum.

"Bana çok yakışıyorlar."

"Hiç çiftlik malzemeleri satmayan bir mağazadan alışveriş yapar mısın?" diye soruyorum. "Neden yapayım ki?" Benim ifademi görünce gülüyor.

"Yanağında

"

İşaret ettiği yeri silerim ve sümük olmalı yapışkan bir leke bulurum. Yüzüm o kadar ısınır ki dokunulduğunda sıcak hissedilir.

"En iyilerimizin başına gelir," diyor, ben elimi kağıt havluyula silerken, sonra lavaboya doğru ilerlerken. "İyi uyudun mu?"

"Öyle görünüyor. Bir dakika uzandım ve üç saat sonra uyandım." Ellerimi yıkamayı bitirdim. "Sabit hattını kullanarak birkaç arama yaptım. Umarım sorun olmaz."

"Tabii ki."

Ağırlığımızı biraz kaydırsak birbirimize dokunacak kadar yakın duruyoruz. Bu yakınlık cildimde karıncalanmaya neden oluyor. Bunun rahatlamaya ihtiyacım olduğu için olduğunu, başka bir şeyden dolayı olmadığını söylüyorum kendime — elbette Luke'a hala ilgi duyduğumdan değil.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi yarı gülümsemesi her seferinde beni etkiliyor.

Musluğu kapatıyorum. "Arkadaşım Stephanie ve menajerim Anjelica her şeyi halletmiş görünüyor."

"Bu iyi." Bacaklarını önüne uzatıyor. "Tom'la konuşmadın mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

O da başını sallar ve ben çekmecedan bir bulaşık bezi alırken gözleriyle beni takip eder.

"Muhtemelen Tom'la bir daha asla konuşmayacağım," diyorum, ellerimi kurularken. "Bu tuhaf mı?"

Omuz silkiyorum. "Dışarıdan bakınca tuhaf gelebilir. Muhtemelen bu sabah bir adamla evleniyor olabileceğimi, ama şimdi onunla bir daha asla konuşmayacağımı tuhaf buluyorsundur." Havluyu elimde tutarak Luke'a bakıyorum. "Ama bu gerçekten bir rahatlatma."

Dilimin ucunda pek çok kelime var, ama bunları söylemeye cesaretim yok. Zaten söylememem en iyisi. Benim aşırı duygusal olduğumu düşünecek, belki de öyleyim. Ve hayatıma döndüğümde bunları söylediğime pişman olacağım, o da benimle bir daha asla konuşmayacak, ki konuşmayacak.

Geleceği tahmin etmenin en iyi yolu geçmişe bakmaktır. Hikayeli geçmişimiz hayatımın en tatlı kısmı olsa da, kristal küreye bakarken kullanmam gereken son budur.

kristal küreye bakarken kullanmam gereken son.

Onun mutfağında durup o parlak yeşil gözlerine bakarken, aramızdaki bağın havada yankılandığını hissetsem de, neden yürümediğini hatırlamak zor.

"Sana bir açıklama borçluyum," diyorum, ona burada olma nedenimi hiç açıklamadığımı fark ederek.

"Gerçekten borçlu değilsin."

"Hayır, ama ben borçluyum." Aramızda biraz mesafe koymak için odanın diğer tarafına geçiyorum. Birkaç adım uzaklaştığımızda ancak nefes alabiliyorum. "Ve *anahtarı kullanarak evine girmemin* gerçekten çok küstahça olduğunu bilmeni istiyorum." Onun gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ve bana bu kadar nazik davrandığın için sana daha da minnettarım."

"Sana bir şey sorayım," diyor, sırtarak. "Buraya zorla girseydin ve karım benim yatağında olsaydı ne yapardın?"

"Bazı sorularım olurdu."

"Mesela?"

Gülümsemem genişliyor. "Sosyal medyada neden karının fotoğraflarını hiç paylaşmadığını sorardım."

Yüksek sesli kahkahası odayı doldurur.

"Yani, sayfayı iş için kullandığını anlıyorum, ama yine de ara sıra onu gösterebilirdin," diyorum, ben de gülerim. "Bir erkek evliyse ve kız arkadaşı internette hiçbir yerde onunla birlikte görünmüyorsa, her zaman şüphelenirim." "Oh," diyor, gözleri mizahla parlıyor. "Anlıyorum. Beni

beni

inceliyormuş
sun." "Hiç de
değil."

"Stephanie senin viral videolarından birini görmüş," diyorum, şak

"Stephanie senin viral videolarından birini görmüş," diyorum, şakacı bir şekilde gözlerimi devirerek. "Ve bana gösterdi, ben de merak ettim ya da etmedim."

"Sen bir hayranısın."

Bu sefer gülmekten patlayan benim. "Hayranın falan değilim Luke. Ama teşekkürler."

"Öylesin. Bu *çok* havalı." "Kes
şunu."

"Neden? Senin ne yaptığını izlemek için internete girmediğimi mi sanıyorsun?" Yüzünü görmeden önce arkasını dönüyor.

"Beni kontrol ediyor musun?" diye soruyorum.

"Sadece bazen ne yaptığını merak ediyorum." Sesi birkaç oktav düşer. "Gerçekten etkileyicisin. Ama eminim bunu biliyorsundur."

Kalbim o kadar şişiyor ki patlayacak diye korkuyorum.

Son kez eve dönmem gerektiğinde dönemedikten sonra, telefonlarıma cevap vermedi. Daha da kötüsü, geri aramadı bile. Her zaman bunun benim için olduğu gibi onun için de zor olduğunu umdum. Temiz bir kopuş, bandajı yavaşça çıkarmaktan daha kolaydı. Sonsuz arenalara ve binlerce kalabalığa baktım, sayısız yorumları okudum ve bunların arasında onun olup olmadığını merak ettim.

Luke'un beni düşündüğünü merak ettim. Cevabı bulmak, *onun düşündüğünü bilmek*, gözlerimi yaşartıyor çünkü tüm bu yıllar boyunca gerçekten korktuğum şey, onun benden nefret etmesi idi. *Beni terk ettiğim için benden nefret mi etti? Geri dönmediğim için benden nefret mi etti? Hayallerimi gerçekleştirmek için gitmem gerektiğini bildiğini söylemiş olsa da, bunu gerçekten kastetmiş miydi?*

Luke'un her zaman benim tarafımda olduğunu, sessizce de olsa beni desteklediğini bilmek, Peachwood Falls'tan ayrıldığım günden beri taşıdığım yarayı iyileştiriyor.

"Geçen bahar ödül töreninde giydiğin şeftali rengi elbise," diyor, omzunun üzerinden bana bakarak. "Bana mezuniyet balosunda giydiğin elbiseyi hatırlattı." Çenesini eğip tekrar başka yere bakıyor. "Eminim o çok daha pahalıydı ve o elmaslar gerçektir, ama sen çok güzeldin."

Ağlamamaya çalışırken gözlerim buğulanıyor.

"Her neyse," diyor, elini başının üstünden geçirerek. "Her şeyin yolunda olmasına ve senin için arka planda mücadele edenlerin olmasına sevindim."

Sanki ben senin için hiç savaşmamışım gibi.

Sanki sen benim için hiç savaşmamışsın gibi.

"Evet," diyorum, boğazımı temizleyerek. "Hepimiz, bu öğleden sonraki hareketimin o anda yapabileceğim en iyi şey olduğu konusunda hemfikiriz."

Luke tekrar bana dönüyor. "Ve Tom'la bir daha asla konuşmayacağını mı düşünüyorsun?"

Yüzü ciddi, kaşları çatılmış. Soru aramızda asılı kalıyor.

Bunu tam olarak cevaplamanın neden önemli olduğunu bilmiyorum ama öyle. "Tom beni sevmiyordu Luke. Bir erkeğin evleneceği kadını sevmesi gerektiği gibi sevmiyordu

ben de bir kadının kocasını sevmesi gerektiği gibi onu sevmedim."

Gözlerimin içine bakıyor.

"Ben onun için uygun birisiydim," diyorum. "Hedeflerine ulaşmasına yardım ettim. Kamuoyundaki imajını güçlendirdim. Ama orada çok az saygı vardı. Eğlence yoktu." Yutkunuyorum. "Seks yoktu."

"Ne?"

Nefes verip lavaboya dönerek bir atın ahıra yaklaşmasını izlerim. "Tom kötü bir insan değil," derim. "Aziz değil, ama şeytan da değil. Şeytan da değil. Ortak arkadaşlarımız bizi tanıştırdı ve başlangıçta her şey harikaydı. Ama sonra ben turneye çıktım, o da film çekmeye gitti ve birbirimizi pek görmedik. Bir hafta sonu burada, birkaç hafta orada."

Luke, sürgülü cam kapıların yanındaki küçük yuvarlak masadan bir sandalye çekip oturdu.

"Sonra Tom, tüm dünyanın önünde bana evlenme teklif etti ve ben hayır diyemedim. Ve bir anda düğün planları yapılmaya başlandı ve ben bu tüm *bu hazırlıklara* boğulmuş durumdaydım. O zaman ne yaparsınız? Her şey sipariş edilmiş ve rezerve edilmiştir. Tüm dünya bunu bilmektedir. Ben sadece kafamı kuma gömdüm, çalışmaya devam ettim ve bunu kafamdan atmaya çalıştım." Hüzünle gülüyorum. "Bu sabah olana kadar *evleneceğimiz gerçeği* bana tam olarak işlemedi. Neredeyse hiç tanımadığım, altı aydır seks yapmadığım bir adama bağlanacaktım. Eğer yeniden bir ilişkiye başlasaydım, reddedeceğim bir adam. *Onunla* nasıl *evlenebilirdim ki?*"

"Evlenemezsin." Sesi beni irkiltir. "Ne olursa olsun, seninle gurur duyuyorum. Bugün oradan çıkmak senin için cehennem gibi olmalı."

Cevap vermeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Konuşamıyorum. Tek yapabildiğim, onun nazik gözlerinin derinliklerinde yüzmek.

"Oh, merak ediyorsan," diyor, ağzının köşesinde bir gülümseme belirliyor. "Bugün burada başka bir kadın olsaydı, senden gitmeni istemezdim."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin," diyorum yumuşak bir sesle.

"Sana bir keresinde, her zaman senin için burada olacağımı söylemiştim. Ciddiydim. Ve senin bunu bilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Cevap vermeye başlıyorum, ama sesim boğuk çıkıyor. Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor. "Ama sana şunu söyleyeyim, eğer biri seni aramaya gelirse

bana haber ver, ben de destek çağırayım," der ve göz kırpar. "Eskisi kadar genç değilim."

Bu, duygularımı kırıp beni güldürmeye yetiyor. Telefonuna bakıyor.

"Otuz yaşındasın," diyorum, burnumu çekerek.

"Zorlu bir otuz yıl oldu."

Ayağa kalkıp bana doğru yürür, sırtarak. "Buraya gel."

Neredeyse kollarına yığılıyorum, başımı omzuna gömüyorum.

Kollarımı beline doluyorum ve dizlerim titriyor. Ama umurumda değil.

"Sen güçlüsün," diyor, beni kendine doğru çekerek. "Bunu atlatacaksın ve eskisinden daha güçlü olacaksın. Sadece dayan."

Onu içime çekiyorum, yakınlığı beni sakinleştiriyor.

Bu. En son ne zaman böyle kucaklandım? En son ne zaman birinin bana gücünü ve ilgisini aktardığını hissettim? Beni kollarının arasına alıp kendimi bu kadar... bütün hissettiren son kişi kimdi?

"Sen söylediğinde neden mümkün gibi geliyor?" diye soruyorum. "Çünkü ben her zaman haklıyım."

Kıkırdayarak gülerim. Her hareketimde yanağım onun kaya gibi sert göğsüne sürtünür.

"Şimdi sana bir şey söylemeliyim, umarım kızmazsın," diyor. der.

Ne? Geri çekilirim, kalbim hızla çarpmaya başlar. "Bu ne demek oluyor "

"Gavin'e burada olduğunu söyledim," diyor, yüzünü buruşturarak.

"Sadece sana birkaç şey alması için söyledim. Kimseye bir şey söylemeyecek. Söz veriyorum."

Ağzım açık kalır. "Bana bunu söylemen gerekiyordu ve umuyorsun ki kızmayayım?" Göğsüne vururum, Luke "ah" der. "Ve o ah'la beni küçümseme."

Gülüyor, dudaklarını yalıyor.

"Gavin'i görmek istiyorum," diyorum, onun sevimli gülümsemesini düşünerek. "İyi. Çünkü o burada."

"Öyle mi?"

Luke bana içimi eriten, en tatlı, en seksi gülümsemesini gösterir. "Hadi gel."

BÖLÜM 7

L uke

"BENİM!" Gavin, Laina ve ben köşeyi dönmeden hemen önce girişten bağırır. "Vay canına. Gerçekten burada."

Laina kıkırdar ve kardeşime doğru koşar. Bana bir pizza uzatır ve Laina'yı kucaklamak için tam zamanında birkaç çantayı yere bırakır.

"Tabii. Beni burada pizza ile baş başa bırak," diye mırıldanıyorum. Gavin, Laina'nın omzunun üzerinden bana bakıp göz kırpmıyor.

"Tanrım, Gavin," der Laina, ondan uzaklaşarak. "Seni görmek çok güzel."

"Her zamanki gibi yakışıklıyım, değil mi?"

Gülerek, yanakları kızarır. "Nasılsın? Ne yapıyordun

"

"Her zamanki gibi. Gündüzleri Steele'in Çiftliği'nde çalışıyorum, bazı geceler de The Wet

Whistle'da çalışıyorum."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyor Laina. "Biriyle görüşüyor musun? Evli misin? Çocukların var mı?"

"Sanırım onu internette takip etmiyorsun," diye fısıldarım.

Beni duyuyor ve bana gülümsüyor.

"Ben mi?" diye sorar Gavin. "Hayır, tabii ki hayır. Çocuklar benim için kesin bir sınır. Büyürken ne kadar baş belası olduğumu hatırlıyorum ve evrene bana ödeşmek için bir fırsat vermek gibi bir niyetim kesinlikle yok."

"Haklısın," diyor.

"Ve şu anda kız arkadaşım da yok. Özgürlüğümün tadını çıkarıyorum."

Laina kollarını göğsünde kavuşturur. "Bana güven. İlişkilerinde dikkatli ol, çünkü farkına bile varmadan kendini kilisede evlenmek üzereyken bulabilir ve bunun yapabileceğin en kötü şey olduğunu anlayabilirsin."

Gavin yüzünü buruşturur. "Evet. Kesinlikle *hayır*." Eğilip çantaları alır. "Hediye getirdim."

"Ooh, öyle mi?" diye sorar Laina.

"Luke sana birkaç şey almamı istedi, ben de biraz sihir yaptım."

Omzunun üzerinden bana bakıp hafifçe gülümser. Bu gülümseme kalbimi delip geçer. *Oof*.

"Kennedy'nin gönderdiği birkaç tişört ve şort var. Artık benim evimde bir kadın tutsak tuttuğumu falan düşünüyor." Başını sallar. "Ona hasta olduğunu ve eve gidemeyeceğini söyledim, o da bana sırtarak baktı." Bana bakar. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Çünkü o biziz, Gav."

O burun kıvrır. "Zavallı Chase. Neyse, sana ön ödemeli bir cep telefonu da getirdim." Laina'ya bir kutu uzatır. "Onu etkinleştirmen gerekecek. Her şey bu çantada. Ayrıca ben istememiştim ama Kennedy şampuan, yüz yıkama jeli ve benzeri şeyler göndermiş. Anlaşılan o ki, benim bir barbar olduğumu ve tuvalet malzemelerim olmadığını düşünüyor."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

"Tabii ki
yok."

Hepimiz
güldük.

İkisiyle birlikte burada durup aptalca şeyler hakkında konuşmak çok güzel. Gavin ve ben neredeyse her gün bir ara görüşüyoruz, ama bu gece farklı.

Laina'yı izliyor ve kardeşimle olan etkileşimini gözlemliyorum.

Ya da belki de farkı yaratan sadece o.

"Bu çok tatlıydı Gavin," diyor Laina, bana gülümseyerek. "Sen de Luke."

"Hey, o bu şeyleri istemiş olabilir, ama kirli işi yapan benim," diyor Gavin. "Hatta şehre gidip düğünden gelen kalabalığa karşı mücadele ettim..." Durup kaşlarını çatıyor. "Kahretsin. Üzgünüm."

Laina başını sallar. "Önemli değil. Özür dileme."

Gavin ikna olmuş gibi görünmüyor ama yine de devam ediyor. "Sana atıştırmalık ve meyve suyu aldım." Çantadan bir paket kiraz aromalı çocuk içeceği çıkarıyor. "Ta-da!"

"Bunları çok uzun zamandır içmemiştim," diyor Laina, paketi ondan alırken. "Bunu nasıl düşündün?"

"Bu tamamen benim fikrim. İnsanları tuhaf şeylerle ilişkilendirmeyi bilirsin, değil mi? Ya da belki de bunu sadece ben yapıyorum," diyor Gavin.

"Hayır, ben de yaparım," diyor Laina.

"Ben de," diyorum. "Mallet'i düşününce, her zaman çiğnediği pembe sakızı aklıma geliyor. Akşam yemeğinden önce masanın altına saklardı, ta ki annem fark edip onu öldürecek gibi olana kadar."

Gavin gülüyor. "Laina'yı kirazlı içeceklerle ilişkilendiriyorum çünkü o yaz, o şeyi votka ile karıştırıp içmiştik. Hatırlıyor musunuz? Biz alkolü alırdık, Laina da meyve suyu ya da her neyse onu alırdı."

Gözlerim onunla buluştu ve birbirimize baktık. *O yaz nasıl unutabilirim ki?* Gölde çıplak yüzmek. Klasik rock dinleyerek saatlerce onunla arabada dolaşmak. The Wet Whistle'dan hamburger alıp Cotton'ın tarlalarından birine gidip yıldızlar çıkana kadar konuşmak.

Hayatımın en güzel yazlarından biriydi.

"Size akşam yemeği getirdim," diyor, elimdeki pizzayı işaret ederek. "Bugün yeterince yediğinizi ve sadece dinlenmek istediğinizi düşündüm."

Kardeşime gülümsüyorum.

"Sen en iyisisin Gavin," diyor Laina ve ona hızlıca sarılıyor. "Bütün bunları yapmak için bu kadar zahmete girdiğin için teşekkürler."

"Arkadaşlar bunun için vardır," diyor. "Şimdi gitmem gerek. Bu çılgın oyunu sürdürmek için Kennedy'ye evimdeki hasta kadına dondurma alacağımı söyledim. Küçük dolandırıcı, ödeme olarak kendine bir pint dondurma istedi." Kapıya doğru geri çekiliyor. "Bana bir pint dondurma borçlusun, Lucas."

Gülüyorum. "Eminim benden bundan daha fazlasını dolandıracaksın."

"Kesinlikle alacağım." Kapıyı açar. "Seni görmek çok güzeldi, Laina. Belki görüşürüz." "Belki."

Gavin bize yarı el sallayarak, yarı selam vererek ayrılır. Kapı gürültüyle kapanır.

"O bir kasırga gibi," diyor Laina, çantaları alırken. "Onun tüm bunları yapmasını istediğine ve onun da gerçekten yaptığını inanamıyorum. Çok nazıksınız çocuklar."

"Sadece tüm kıyafetlerimi giymeni istemedim."

Dirsekleriyle kaburgalarımaya vurur. "Sanırım bu, kalmama izin vereceğın anlamına geliyor."

Gözlerindeki bakıştan midem kasılır.

Onun buraya hayatından kaçtığı için geldiğini unutmak çok kolay olurdu. Eğer gerçekten isteseydim, onun ünlü bir şarkıcı olduğunu ve bu yüzden beni bir kez terk ettiğini unutabilirdim. Hiç çaba sarf etmeden, bu kadına o kadar aşık olabilirdim ki, mantıklı düşünemez hale gelirdim.

Ama onun için geçici bir sığınak olduğumu unutamam. Onu bir daha göremeyince, dünyası onu tamamen yutunca nasıl öldüğümü unutmamak gerektiğini çok iyi biliyorum. Onun hayatında ve geleceğının bir parçası olmaktan, sadece geçmişinden bir çocuk haline gelmek beni çok sarstı. Bir parçam hiç iyileşmedi.

Ona yeniden aşık olmamak için kendimi korumalıyım, çünkü bunu bir kez yaptım ve zar zor hayatta kaldım. Bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum.

Laina çantaları yanlarında tutuyor ve esniyor. "O uykudan sonra nasıl hala yorgun olduğumu bilmiyorum."

"Bunları yukarı taşıyalım, istersen sonra duş alabilirsin." "Tamam."

Onun merdivenleri çıkmasını bekledikten sonra pizza kutusuyla onu takip ediyorum. Onun evimde olması çok doğal geliyor. Onunla vakit geçirmek çok kolay. *Bunca yıl sonra nasıl bu kadar basit olabilir? Hayatımın en büyük hayal kırıklığından sonra?*

Muhtemelen doğru geliyor çünkü ona sadece "iyileşmiş ve rahat Luke"yu gösteriyorum, ayrıldığımızdan sonra uzun süre olduğum "dünyadan nefret eden Luke"yu değil.

"Ugh," diyor, yatak odamın kapısında sendeleyerek.

Pizza kutusunun kenarıyla neredeyse sırtına çarpıyordum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Elbiseyi yere bırakmışım ve onu görünce içimden bir şey geldi

..." Diye iç geçirip yatak odama giriyor. "İyi hissettirmedi."

Kutuyu yatağın üzerine bırakıyorum. "O zaman onunla bir şeyler yapalım." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Sen ne yapmak istersin?"

Çantaları banyoya koyduktan sonra yatak odasına geri döndü. Yerdeki büyük beyaz topu inceledi.

"Çöp torbasına koyup saklayabiliriz," diyorum, kadınların bu tür şeyleri ne yaptığını bilmediğim için. *Bir gün için çok para. Ya da bu durumda yarım gün için.*

"Onu saklamak istemiyorum."

"Tamam. Onu bir torbaya koyup hayır kurumuna bağışlayabiliriz." Gözleri parlıyor. "Öyle yapalım."

Mutfaktan bir çim ve yaprak torbası alıyorum ve elbiseyi hızla torbaya dolduruyoruz. Elbise gözden kaybolunca, Laina'nın yüzündeki rahatlama belirginleşiyor. Kırıışık alnı düzeliyor. Ağzının etrafındaki çizgiler yumuşuyor. Omuzları sanki bir yük kalkmış gibi öne doğru eğiliyor. Bunun ona yardımcı olacağını bilseydim, saatler önce yapardım.

Çantayı koridora atıyorum. "Daha sonra garaja götüreceğim."

O, yatağa geriye doğru düşüyor.

Gömleğim vücudunu sarar, göğsüne yapışır. Göğüsleri göğsünün üstünde durur, meme uçları kumaşa baskı yapar ve boxerimin kenarı yukarı kayar ve uyluklarının tepesinde toplanır. Cildi bronz ve pürüzsüzdür. Narin ama güçlü, güzel ama seksi bir vücut.

Sikim kotumun içinde titriyor.

"Yemek mi yemek istersin, uyumak mı?" diye soruyorum ve o fark etmeden banyoya gidip kendimi düzeltiyorum.

"Yatakta yemek
yiyebilir miyim?"

"Burası otel değil."

"Hayır, ama çok dikkatli olacağım ve kırıntı bile düşürmeyeceğim."

Sana bunu söylemek istemezdim ama çarşaflara kırıntı düşürdüğün için seni yataktan kovmazdım.

Diğer odada esniyor.

"Gavin ihtiyacın olan her şeyi getirdi mi?" diye soruyorum.

"Sanırım öyle. Benim için bunu ayarladığın için tekrar teşekkür ederim."

Yeterince sakinleştikten sonra yatak odasına geri dönüp pizza kutusunun diğer tarafına oturuyorum.

"En iyi arkadaşım yarın uçacak ve tüm eşyalarım onda," diyor. "Birkaç gün kalmama izin vererseniz, ondan eşyalarımı nasıl alacağımdan emin değilim."

"Sadece birkaç gün mü?"

Omuz silkiyor ve pizza kutusunu açıyor. "Belki birkaç gün içinde olaylar yeterince yatışır da havaalanına gidip başka bir yere gidebilirim. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama bir şeyler bulabilirim." Oturup bir dilim pizza alıyor. "Eğer istediğin yere gidebilecek olsaydın nereye giderdin?"

Ben de bir dilim alıyorum. "Bilmem ki. Herhangi bir yere mi?"

"Herhangi bir yere."

Dudaklarının pizzanın kenarını sarmasını izlememeye çalışıyorum.

"Montana olabilir."

"Dünyanın herhangi bir yerine gidebilirsin ve Montana'yı mı seçiyorsun?"

O gülüyor. "Dünya, Amerika kıtasından daha büyük, biliyorsun."

"Evet, ama ben burada çok mutluyum."

"Dünyayı görmek istemiyor musun?"

"Tabii. Peru güzel olurdu. Mısır. Ürdün. İzlanda," diyorum, ilgimi çekebilecek birkaç yeri sayarak. "Ama Peachwood Falls'ta ihtiyacım olan her şey var."

O benim bakışlarımı yakalıyor. *Sen hariç. Son altı yıldır seni yakalayamadı*

... ve bu durum değişmeyecek.

Ve böylesi daha iyi. En azından benim için.

Boğazımı temizleyip başka yere bakıyorum. "Burayı sevdiğimi biliyorsun. Ailemle birlikte olmayı seviyorum. Poppy'nin evinde yaşamayı ve onun benim yaşımdayken kurduğu işte çalışmayı seviyorum. Her sabah uyanıp kahvemi içiyorum, tarlalara bakıyorum ve kendimi çok şanslı hissediyorum. Çok... Bilmiyorum. Kök salmış, belki. Toprağa bağlı." Ona bakıyorum. "Burası benim evim ve kendimi tam hissetmek için dünyayı dolaşmam gerekmiyor. Dünyanın öbür ucundaki bir restoranda lüks bir biftek yemekten, ailemle pazar günü akşam yemeği yemeyi tercih ederim."

"Bunu

özlüyorum."

"Neyi?"

Pizzasından bir ısırık alır. "Ev hissini özlüyorum. Dünyanın dört bir yanında beş evim var. Nashville'de iki tane var, biri yatırım amaçlı. Los Angeles'ta birini Tom'la paylaşıyordum, o yüzden onun ne olacağı belli değil. Orada hiçbir eşyam yok, o yüzden pek umursamıyorum. New York'ta bir tane, Londra'da bir tane var."

"*Vay canna.*"

"Ama hiçbir *evim* gibi gelmiyor, anlıyor musun?" "Bence bu, yerden çok insanlarla ilgili."

Pizzasını kutusuna geri koyar ve yatağıma uzanır.

Göz kapakları ağırlaşmaya başlar.

"Sorun muhtemelen bu," diyor. "O yerlerde beni gerçekten önemseyen kimse yok."

Kalbim o kadar sıkışır ki yüzümü buruştururum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Doğru." Gözleri kapanır ve vücudu battaniyenin içinde gevşer. "Herkes beni önemsemeleri için para ödüyorum. Stephanie hariç herkese. Ama onun kendi hayatı var."

Hareketsiz oturup onun uykuya dalmasını izlerim. Nefesi düzelir. Dudakları her zamanki gibi büzülür. Eskiden onunla bu konuda dalga geçer, uyurken bile öpücük beklediğini söylerdim. O bunu komik bulmazdı.

Bu gece de bunun komik bir yanı olduğunu düşünmüyorum.

Pizza kutusunu kapatıp yatağın ucuna koyuyorum. Sonra daha önce onu örttüğüm battaniyeyi alıp vücuduna örtüyorum.

Yarım saniye boyunca, onunla yatağa girmeyi düşünüyorum. Arkasına kıvrılıp onu kendime çekmek istiyorum. Onu kollarımda hissetmek istiyorum. Onun bana yaslandığını hatırlamak istiyorum.

Ama sonra gerçeklik yüzüme çarpar ve pizza kutusunu alıp ışığı kapatır, onu uyumaya bırakırım. Laina ile geçirdiğim bu zaman, bağ kurmakla ilgili değil.

Bu, ona düzgün bir şekilde veda etme şansımız olabilir. Ve bu çok zor bir şey.

BÖLÜM 8

L aına

AYAKKABI. Hala ayakkabım yok.

Kennedy'nin kıyafetlerinden birini giyip merdivenlerden aşağı indim. Şort popomda biraz dar ve günlük giyim için seçeceğimden biraz daha kısa, gömlek ise göğüslerimi kesinlikle bir beden daha büyük gösteriyor. *Bu konuda şikayetim yok.* Hala ayakkabım, iç çamaşırım ve sütyenim yok. Öyle ya da böyle, bu sorunu bugün çözmem gerekecek.

Mutfağın köşesini döndüğümde ev aydınlık. Kahve makinesi yarısı dolu, hemen kendime büyük bir fincan dolduruyorum. Harika bir gece uykusu ve sıcak bir duşun ardından, sonunda kendimi zinde hissediyorum ve güne başlamaya hazırım.

Çoğunlukla. Bütün o boktan magazin manşetlerini görmek için henüz hazır olmayan yüzde ikilik kısmım için televizyondan uzak durdum. *Gizli kaynaklardan elde edilen* kanıtları kullanarak teorilerini destekleyen dergilerde ve çevrimiçi makalelerde adının lekелendiğini görmek her zaman keyifli bir şeydir.

Dün *gizli kaynakların* benim hakkımda ne paylaştığını merak etmeye başlıyorum. En çılgın şeylerin paylaşıldığını tahmin ediyorum, ama yine de şaşıyorum herhalde. Hikaye anlatma yetenekleriyle beni her zaman şaşırtıyorlar. *Ama mesele şu ki...* Gülümsüyorum. *Umurumda değil.* Yangını körüklemek ya da hikayelerle ilgilenmek istemiyorum, ama bunun önüne geçmek için artan bir sorumluluk hissetmiyorum.

"Bu *harika* bir his," diyorum, enerjiyle zıplayarak. "Bu sanki... benim gibi."

Bu sabah nefes alabiliyorum. Göğüslerimin arasında bir çakıl taşı yok taşlaşmak için fırsat kollayan bir çakıl taşı yok. Midem bulanmıyor ve genellikle orada bulunan asit çukuru boşalmış durumda. Başka bir felaket bekliyorum.

Hayatta olmak böyle bir şey mi?

Kahvemi yudumluyorum ve sabah güneşinin tadını çıkarıyorum. *Tom yüzünden* reklamlardan ne kadar endişelendiğimi ve kamuoyundaki imajım için ne kadar kaygılandığımı hiç fark etmemiştim.

İlişkimiz başlamadan önce medya hakkında çok fazla endişelenmezdim. Hikayeler ortaya çıkardı ve bir anlatıya uyması için uydurulurdu, ama bunlar hiç önemli değildi. Söylentiler gelip giderdi, genellikle doğru olmayan yeni başlayan bir ilişki hakkında, ama hayranlarım hiçbirini ciddiye almazdı. Ve bunların hiçbirini beni rahatsız etmezdi.

Ta ki onunla çıkmaya başlayana kadar.

Tom'un itibarına olan takıntısı ölçülemezdi. Röportajlarda söylediklerime dikkat etmek ve kamuoyunda fotoğraf çektilirirken dikkatli olmak zorundaydım. Beni, kendisiyle ilgili soruları ustaca yanıtlamam ve *onu* iyi bir şekilde tanıtmam için bir halkla ilişkiler uzmanı tuttu. Planları ustacaydı, argümanlarını ilişkimiz için iyiymiş gibi sunuyorlardı. *Benim için iyiymiş gibi*. Çok iyi sattılar. Ama ikimizin ortak çabası şüphesiz onun popülaritesini artırırken, geriye dönüp baktığımda, benim kişiliğimi ve beni sevimli kılan tuhaflıklarımın mahrum bıraktı.

Tom'un itibarı için duyduğum endişe, benim itibarımı bastırdı. Düşündükçe, bu kalıbı giderek daha fazla fark ediyorum. *Tom'un kazançları benim kayıplarım pahasına*.

Mutfak penceresinden dışarı bakıyorum. Ahır kapıları açık ve Luke'un kamyoneti ön tarafına park edilmiş. Henüz çok erken saatler - en azından benim için - ve adam çoktan çalışmaya başlamış.

"Bu neden bu kadar seksi?" diye soruyorum, kahvemin bir yudumunu daha içmeden önce.

Elleriyle çalışan erkeklerde çekici bir şey var. Bu tür erkekler güçlü ve yeteneklidir ve sizi doğru şekilde idare edebilirler. Bir yudum daha alıyorum ve Luke ahırdan çıkıp kamyonetinin arkasına bir şey atıyor. Tekrar ahırın içine giriyor.

Bu günlerde ne kadar sert davranabildiğini merak ediyorum.

Vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Luke'a yakın olma isteği içimi sıcak bir kibrit gibi yakıyor.

İlk içgüdüm buna karşı koymak, başka bir yere dönüp dikkatimi başka bir şeye vermek. Ama sonra Tom'a artık bağlı olmadığımı hatırlıyorum. *Ve onun yanında hiç böyle hissetmemiştim.*

İlişkimizin başlarında Hollywood'un kalp hırsız ile birlikte olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu hatırlıyorum. O kadar yakışıklıydı ve son derece çekici olabiliyordu.

Zaman geçtikçe, bu yönü özel hayatımızda giderek azaldı ve sonunda neredeyse tamamen ortadan kayboldu. En çekici olduğu dönemde bile, ona bakıp *böyle* hissetmemiştim.

"Bunun nasıl bir his olduğunu bile unutmuşum," diyorum, kapıyı açıp verandaya çıkarken.

Ağaçların tepesinde kuşlar şarkı söylüyor ve melodileri doğanın neşeli bir müziği gibi esintiyle yayılıyor. Yolu takip ederek serin, nemli çimlerin üzerinden geçip ahıra doğru yürüyorum. Yaklaştıkça Luke görünüyor. Durup ellerini ön ceplerine sokuyor ve kamyonetine yaslanıyor.

Tanrım.

Başında ters takılmış bir beyzbol şapkası var. Mavi renkte, flanel gömleğinin mavisini ortaya çıkarıyor. Kaslı uyluklarını saran kot pantolon koyu renk. *Peki ya botları? Vay canına.*

"Günaydın," diyor gülümseyerek. "Nasıl uyudun?"

"Kütük gibi."

Gülüyor. "Kanepeden horladığımı duydum."

"*Duymadın.*" Dirsekimle onu dürterim ve temastan geri çekilmemeye çalışırım. "Gerçekten kanepede mi uyudun?"

"Evet. Beni yatağında bulamadın, değil mi?"

Alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum. *Hayır, bulmadım.* Kimse yanımda uyumamış gibi görünse de, belki benden önce kalkmıştır diye düşündüm. Kalkmadıysa... *neden?*

"Beni uyandırıp kanepeye gitmemi sağlamalıydın," diyorum.

"Biraz daha kalırsan, bunu yapabilirim. Bugün sırtım çok ağrıyor."

Kaşlarımı çattım.

"Şaka yapıyorum," diyor gülümseyerek. "Sırtım ağrıyor, ama seni kanepede yatırmak doğru olmaz. Kaba kaçır."

"Kaba olur." Başını

sallar.

"Başka ne kabalık olur biliyor musun?"

diye alay ediyorum. "Neymiş o?"

"Uyandım ve kahvaltı hazır değildi."

O burun kıvrıp ahıra geri dönüyor. "Burası yatak ve kahvaltı yeri değil, Pumpkin."

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Cotton'a gidip birkaç ata nal çakacağım." "Pazar günü mü?"

"Evet, pazar günü," diyor alaycı bir şekilde. "Atlar günün ne olduğu umrunda bile değil."

"Oh. Beni burada bırakacak mısın?"

Omuzlarına bir çanta atar ve kamyonete geri döner. "*Şimdi* benim evimde yalnız kalacağın için gergin mi olacaksın? Bunun için biraz geç kaldın."

"Çok komik." Onu ahırdan geçerek takip ediyorum. "Ne kadar sürer?"

"Muhtemelen birkaç saat. Orada bir atımız var, topuğu ağrıyor.

Veterinerle görüşüp ayakkabı konusunda ne önerdiğini öğrenmeliyim. Kulağa karmaşık geliyor.

Luke kamyonete yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Bugün ne yapacaksın?"

Hızlı bir cevap vermekten kaçınmak için kahvemi bir yudum alıyorum.

Günü onunla geçirmeyi planlamıştım, ama ne yapacağımızı tam olarak bilmiyordum — belki hiçbir şey, belki her şey. Onun burada olmayacağı haberi beni biraz şaşırttı ve planımı bozdu.

"Stephanie bu öğleden sonra Indiana'dan ayrılıyor, bu yüzden kimseye fark ettirmeden eşyalarımı ondan nasıl alabileceğimi düşünmeye çalışacağım," diyorum sonunda.

"Eğer The Wet Whistle'da bırakmak isterse, Cotton's'tan çıktıktan sonra uğrayabilirim."

"Tamam."

"Ya da Gavin'le bir buluşma ayarlayabilirsin." Luke gülüyor. "Brickfield'daki kahve dükkanında onunla buluşabilir, böylece Peachwood Falls'a kadar gelmesi gerekmez. İster inan ister inanma, Gavin oldukça kurnaz olabilir."

Ben de gülüyorum. "Telefon kutusuna numarasını yazan bir not yapıştırmıştı."

"Gerçekten mi?"

Soru basit, ama ses tonu o kadar da basit gelmiyor.

"Artık senin numaran değil, onun numarası bende," diyorum. "Sanırım bir şey olursa, Gavin benim kahramanım olmak zorunda kalacak."

"Numaramı hatırlamıyor musun?"

Yanaklarım kızarıyor, giydiğim Kennedy'nin gömleğinin rengiyle aynı renge bürünüyor. Ona cevap vermek zorunda değilim. Bildiğini biliyor.

"Şehirden bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, sürücü kapısına doğru ilerlerken.

Merakla ona bakıyorum. *Gerçekten işe gidip beni burada bırakacak mı?*

Benim için hayatını durdurmasını beklemiyorum, bu onun istemediği bir karışıklık olurdu. Ama onun biraz sohbet etmek isteyeceğini düşündüm, ya da belki sadece umdum. Ve belki de kimsenin yanlışlıkla gelmemesi için burada kalmak isteyeceğini düşündüm.

Ama sanırım öyle değil.

Belki de tüm bu konuda yanılıyorum. Belki de beni göndermek için fazla nazik davranıyor. *Ya kalmamı istemiyorsa?* Titriyorum. *Elbette kalmanı istemiyor. Kendi hayatı var ve ben birdenbire ortasına daldım.*

Titrek bir nefes alıyorum. "Hayır, kasabadan bir şeye ihtiyacım yok. Yine de teşekkürler." Boğazım kurumuş, sözcükleri çıkarmak zor geliyor. "Bu arada, Stephanie ile konuştuğumda, senin başından gitmem için benim için birkaç telefon görüşmesi yapmasını isteyeceğim."

Luke omuzlarını benimkine hizaladı. Gözlerinde bir anlık sinirlilik ve sabırsızlık parladı.

"Nereye gideceksin?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

"Bir ev seçeceğim ve güvenliğinden emin olacağım, her şey yoluna girecek." "Öyle mi olacak peki?"

"Tabii," diyorum, umursamaz ses tonuma inanmasını umarak. "Sonsuza kadar burada kalamam. Dün dediğin gibi, senin tarzını bozacağım."

"Dün de söylediğin gibi, benim tarzım yok."

"Bu sabah uyandığımda sana böyle yük olduğum için suçluluk duydum. Ben..."

"*Laina.*" Bana doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi yarı yarıya azalttı.

"Konuşmayı kes."

konuşmayı kes."

Sinirlerim karnımın derinliklerinde titriyor. Onun kollarına atılmakla, *onun kollarına atılmak gibi* saçma bir şey yapmamak için geri çekilmek arasında gidip geliyorum.

Dudaklarım açılır ve hızlıca nefes alırım. Tüylerim diken diken olur. Luke önümde durur, yüzüme bakar. "Burada kal," der.

Ne?

Başımın üzerinden bakıyor, elini çenesinden aşağı doğru geçiriyor. "Burada sana hiçbir şey olmayacak. Bunu garanti edebilirim." Bakışları tekrar bana düşüyor. "Burada olduğunu biri keşfetse bile, komşularımdan hiçbiri başkasının mülküne izinsiz girmesine izin vermez, benim mülküne girerlerse başım belaya girer. Dışarıda dolaşabilirsin. Uyuyabilirsin. Yani, henüz bakmadığın çekmeceleri düşün."

Gülümsemem dudaklarımı yukarı çekiyor.

"Birkaç gün burada kal," dedi. "Ne olacağını görelim. Gerçekten burada kalmanı istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Öne eğilir, gözleri parıldar. "*Evet, gerçekten.*"

"Tamam," diyorum, çılgılık atmamaya çalışarak. "Ama çok uzun sürerse, sana kira ödeyeceğim."

"Oh, ödeyeceksin."

"Anlamadım?"

Kamyonetine doğru yavaşça yürür ve kapısını açar. Kendinden emin tavırları, benimle dalga geçeceğini gösteriyor. Bunu garantileyen şey ise sırtışı.

Luke tek eliyle kamyonetin üst kısmını kavrar ve ona yaslanır. "Oda ve yemek karşılığında, ahırda bana yardım edeceksin."

Bir kez göz kırptım. Sonra iki kez.

"Dün berbat bir gündü, bugün sana izin vereceğim," diyor. "Ama yarından itibaren, o küçük kıçın benimle birlikte burada olacak."

Kahkaham mizahdan çok inanamama duygusundan geliyor. "Hey, Luke. Benim bir şarkıcı olduğumu biliyor muydun? Hem de çok popüler bir şarkıcı. *Hem de zengin bir şarkıcı.*"

O gülüyor. "Umurumda değil."

"Param var. Hem de çok. Sana ödeme yaparım. Dolarla bile." "Sabah erkenden burada görüşürüz."

Şaka mı yapıyor? Elim kalçama gider. "Benden kalmamı isteyip sonra da çalışmamı talep edemezsin. Bu yasadışı, eminim."

"Bugün eşyalarımı karıştırırken, sana uyan bir eşofman altı ya da başka bir şey bulmaya çalış. Kennedy'nin şortları burada işe yaramaz."

"Luke, *ahırda çalışmayacağım.*"

Göz kırpar ve kamyonete biner. "Sen de kendine bir şapka bulmalısın bulm

alısı "Luke..."

n." Motor gürültüyle çalışır ve kapıyı kapatır.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırırım, camdan beni duyabileceğini umarak.

Camları indirip gülümser. "Artık kanepe de senin." "Luke!"

Ama bağırmamın bir anlamı yok çünkü o çoktan uzaklaşıyor, egzoz sesinden onun kahkahası zar zor duyuluyor.

Filmlerde kızgın insanların yaptığı gibi çakılları tekmelemek isterdim. Onlar bunu yaptığında çok etkileyici görünüyor. Ben mi? Pek değil. *Özellikle ayakkabısızken.*

Ve ben gerçekten kızgın değilim. Birazcık bile kızgın değilim. Luke bu kadar neşeli olduğunda kötü bir ruh hali içinde olmak zor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. *Tabii o gerçekten benim o ahırda çalışacağımı düşünmüyorsa. İğrenç.*

BÖLÜM 9

L uke

"HEY, Troy, ben Luke. Garajdan çıkıyorum."

Evimin önündeki çakıl yola sola dönüyorum, bakışlarım ağaçların arasından evime takılıyor.

"Seni görüyorum," diyor Troy, SUV'sinden ormana doğru geri geri giderken. "Bugün birinin gelmesini bekliyor musun?"

"Gelme ihtimali olan tek kişi, ama gelmesini beklemiyorum, kardeşim Gavin. Diğer kardeşim Chase şehir dışında çalışıyor ve annemle babam muhtemelen kilisede. Chase yokken, arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkacaklardır, eminim."

"Gavin dün gece siyah kamyoneti sürdü, değil mi?"

"Evet. Oh. Stephanie'den eşyalarını buraya getirmeye çalışıyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Tamam," diyor Troy. "Stephanie ile iletişim halindeyim, o yüzden sorun yok. Bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım."

"Sorun değil."

Hat kesildi.

Otoyoldan ayrılıp Cotton's'a giden arka yollara sapıyorum.

Laina'yı evde Troy'un gölgesinde bırakma fikri hoşuma gitmiyor. Aslında, bu sabah ahırın yanında onunla karşılaştığımda, onu yumruklamak üzereydim.

Ama o çok sert bir herif. Gereksedikçe onunla uğraşmak istemem.

Beni, Laina'nın güvenlik ekibinin bir parçası olduğuna ikna etmesi tam bir saat sürdü. Hatta, onun ajansını bulduğum bir numarayı aramamı istedi ve Anjelica adında bir kadın Troy'un gerçek olduğunu doğruladı. Troy ve ben

Laina buradayken onu güvende tutmanın bir yolunu bulduk ve şu anda benim evimin onun için en iyi yer olduğu konusunda anlaştık.

Kimse onun burada olduğunu bilmiyor.

Bugün Laina'ya biraz alan tanımamın tek nedeni Troy. Onu korumak için orada olduğunu biliyorum.

Evden ne kadar uzaklaşırsam, o kadar geri dönmek istiyorum. Laina orada ve ben işe gitmeyi tercih ediyorsam, bende bir sorun olmalı. *Bu senaryoyu kaç kez diledim? Onu geri getirmek için Tanrı'yla ne kadar pazarlık ettim?* Şimdi o benimle, sınırlı bir süre için de olsa, ve ben uzaklaşıyorum.

"Yapmak zorundasın," diyorum kendime.

Yıllar geçse ve Laina aşık olduğum kız olmasa bile, onu hala seviyorum. Çok seviyorum. Kalbim onu hala tanıyor. Ve birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o gittiğinde o kadar zor olacağını tahmin edebiliyorum.

Dün onu kollarımda tutmak artık benim için çok önemli bir anı. Eğer gardımı tamamen indirirsem... *Hayır.*

Gardımı indiremem. Onu tutamam. Bunu tecrübelerimden biliyorum.

O benim değil.

Onu bırakmak bu işin bir parçası. Ve bu kısım berbat.

Peachwood Creek'i geçip Cotton'ın çiftliğine giriyorum. Kamyonetinden inerken bana el sallıyor. Ahıra yanaşıp motoru kapatıyorum.

"Bugün gelecek misin diye merak ediyordum," diyor, kapıyı kapatırken.

"Üzgünüm." Kamyonetten atlıyorum. "Biraz geç kalktım."

"Sorun değil. Ben de bugün biraz geç başladım. Karım bodrumdan çöp kutusuna eşya taşımamı istedi. Sabahları beni bekleyen bir ev işleri listesi olmayan günüm yok."

"Daha kötüsü de olabilirdi," derim, eşyalarımı toplarken.

"Evet, olabilir. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp ortada kalan o zavallı herif gibi olabilirdim."

İçim burkuldu. "Neden bahsediyorsun?"

"Brickfield'da yapılan o saçma sapan düğünü biliyorsun. Kaliforniya'nın yarısını oraya getirmişlerdi. Bir hafta boyunca orada hiçbir iş yapamadım. Ama artık bitti ve normale dönebiliriz." Tulumunun ön cebinden bir torba tütün çıkarır. "O karışıklığı duymuşsundur herhalde."

Elbette duydum.

Çenemi sıkıp, dedemin ve ondan önce de babasının nalbant olarak çalıştığı ahırlara doğru yöneldim. Burada genellikle keyif aldığım nostalji, Cotton'ın dedikoduları yüzünden bozulmuştu.

"Önce Moe'yu halletsem sorun olur mu?" diye soruyorum.

"Sorun değil." Toprağa tükürdü. "Bu fiyaskodan ders almalısın."

Moe'yu kaşıyarak, Cotton'ın bizim için hazırladığı temiz ve kuru yere götürüyorum. Her zamanki gibi eve dönmek yerine kapının önünde duruyor. *Harika. Ne şanslıyım.*

"Ne tür bir ders?" diye soruyorum, atı ve kendimi yerleştirirken.

"Sen hala gençsin ve henüz evlenmedin. Bunun nasıl sonuçlandığını bir bak."

Yüzümü buruşturup işe koyuluyorum, elimi Moe'nun bacağına indiriyorum. O da ayağını kaldırıyor. Eski nalı çıkarmaya başlıyorum.

"Ben iyiyim," gereğinden biraz daha yüksek sesle söylüyorum. "Benim için ufukta evlilik yok."

"Ah, mesele o kadar basit değil, evlat. Evlenmeyeceksen, karını ya da eşini nasıl seçeceğin meselesi. Bu konuda akıllı davranmalısın. Güçlü birini bulmalısın. Günümüzde dünya kötü bir yer. Her koşulda yanında durabilecek bir kadın bulsan iyi olur."

Cotton'ın, Laina'nın evliliği gerçekleştirmemekle zayıf olduğunu ima eden sözleri kalbimi sıkıştırıyor. *Sen iş yerindeyim Luke. O sadece yaşlı bir adam. Önemli bir şey demek istemiyor.*

Kıkırdar.

Siktir et. "Ne diyorsun, Cotton? Çıkar ağzındaki bakçayı."

"Hiçbir şey demiyorum Luke. Sadece sana bir tavsiye vermeye çalışıyorum."

Dilimi ısırıp Moe'ye odaklanıyorum. Cotton ahırın dışında bir telefon görüşmesi yapıyor.

Moe'nun nalı oldukça kolay çıkar ve ben de onun toynaklarını temizlemeye başlarım. Neyse ki, çok da kirli değil. Yaşlılıkta çok sakinleşti, bu yüzden en sevdiğim at oldu — ve o da bunu biliyor.

"Sen iyi bir kızsın, Moe. Son birkaç gündür benimle işbirliği yapan tek kişi sensin." Onun büyük kahverengi gözlerine bakıyorum. "Şey, sen ve Gavin." Ona surat yapıyorum, sonra işime geri dönüyorum. "Düşününce, dünya sona eriyor olabilir."

"Yeni işe aldığım çocuk yarın için şimdiden hastalık izni aldı," diyor Cotton, içeri girerken. "İşe gelmeyen insanlar faturalarını nasıl ödüyorlar acaba?"

"Bilmem."

O gülüyor. "Tabii ki bilemezsin. Senin iş ahlakın büyükbabanınki gibi."

Başımı eğik tutuyorum ama iltifatına teşekkür etmek için başımı sallıyorum. Daha önce bana verdiği "çok nazik davran" tavsiyesi yüzünden hâlâ çok kızgıyım.

"Büyükannenizi tanıyor muydunuz?" diye soruyor

Cotton. "Hayır. Sanırım Mallet doğduğu yıl öldü." "Çok yazık. Harika bir kadındı."

Elimin tersiyle alnımı silerim. "Onun hakkında sadece iyi şeyler duydum. Ama insanlar genellikle birisi öldükten sonra onun yaptığı kötü şeyleri anlatmazlar."

"Ben sana anlatırım." Yine tükürüyor. "Deden poker oyunundan bana elli dolar borçluydu."

Başımı kaldırmadan burnumdan soluyorum.

"Bir gece geç saatlerdeydi," diyor. "Bir grup arkadaşımın The Wet Whistle'da beladan uzak durmaya çalışıyorduk ve biri poker oynamaya karar verdi. O zamanlar federal ajanlar her şeye burnunu sokmuyordu, istediğin yerde alkol içebilirdin."

"Evet, artık bunu yapamazsın." Moe'nun toynaklarına yeni bir nal takıyorum. "Kumarhanede değilsen, aynı yerde hem içki içip hem poker oynayabileceğini sanmıyorum."

"Dünya cehenneme döndü."

Kıkırdadım.

"Neyse, büyükbaban son elden benden elli dolar borç aldı ve hepsini kaybetti." Cotton gülerken karnı sallanıyor. "Onu hiç affetmedim."

"Sana geri ödememi ister misin?"

"Hayır, tabii ki hayır. Tabutuna elli dolar daha koydum, böylece bir dahaki görüşmemizde bana iki katı borçlu olacak."

Ne anlama geldiğini anlamadan başımı sallıyorum. Ama neyse.

"Ona benziyorsun, biliyor musun?" diye sordu Cotton. "Eğer bilmesem, o atın üzerinde çalışan kişinin büyükbaban olduğunu düşünürdüm."

Neden bugün bunu yapıyorsun?

"Dinle beni," diyor, yine gülerek. "Yaşlanıyorum ve yumuşuyorum."

"En iyilerinin başına gelir."

"Öyle."

Onun yaklaştığını hissediyorum. Moe'nun nalı bitirip başımı kaldırıyorum. Cotton ellerini beline koymuş, dudağında bir parça tütünle bana bakıyor.

"Biliyor musun Cotton," diyorum, sırtımı gererek. "Tüm bu ... ama beni biraz korkutmaya başlıyorsun." Yüzü düştü ve kendimi pislik gibi hissettim.

"Berbat bir hafta sonu geçirdim dostum," diyorum, Moe'nun diğer tarafına geçerek. "Aptal gibi davrandımsa özür dilerim."

"Değilsin. Ben de kendimi biraz korkutuyorum. Dün kanser olduğumu öğrendim."

Ona dönerek, "Kanser misin?" diyorum.

"Boğaz kanseri." Tükürüyor. "Muhtemelen bu tütünden dolayı."

"Neden bırakmıyorsun?"

"Zaten şimdi beni öldürecek. Ölmene kadar tadını çıkarsam iyi olur."

Elimi ensemin arkasına koyuyorum. *Ne oluyor?*

Hayatım boyunca tanıdığım bu yaşlı adama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Taziyelerimi iletip ortamı garip hale mi getireyim? Onun yaptığı gibi konuyu geçiştireyim mi? Sorular sorayım mı? Ya konuşmak istemiyorsa?*

Cotton için içim acıyor ve düşüncelerim hemen karısı Emma Jo'ya gidiyor. *Zavallı kadın.* Ve tek kızları Traci'nin kalbi parçalanmış olmalı.

"Bunu daha kolay bir şekilde söyleyebilirdim," diyor, beni çelik gibi gözlerle izleyerek. "Ama Emma ve ben, Chicago'da kızımızın yanında kalacağız... sanırım ben ölene kadar. Traci bizim onun yanında olmamızı istiyor ve ben de öldüğümde kızların bir arada olmasını istiyorum. Onlar için daha kolay olacak."

"Lanet olsun, Cotton. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok. Hepimiz bir gün öleceğiz. En azından bunun geleceğini biliyorum ve herkes için olabildiğince kolay hale getirebilirim.

Aslında bu bir lütuf."

Benim kafam dönüyor. *O ölüyor, ama bu bir bir lütuf mu? Nasıl? Anlamıyorum Anlamıyorum.*

"Neye ihtiyacın var?" diye ciddiyetle soruyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Gavin ve Chase'in de yardım etmeye istekli olacağını biliyorum."

Ahırda dolaşırken, düşünürken yere bakıyor. Onun yaşadıklarını hayal ederken kalbim acıyor - sadece kendisi için değil,

ama bu da yeterince korkutucu. Eminim aklındaki en ağır şeyler Emma Jo ve Traci'dir.

Sonunda Cotton en sevdiği atın yanında durur ve ona burnunu sürter.

"Benim oğlum yoktu Luke. Ama bir sonraki hayatımda bir oğlum olursa, umarım

sana çok benzer olmasını dilerim." Gülümser. "Biraz daha az inatçı ve belki biraz daha dakik..."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Benim için yapabileceğin tek şey, evlat, iyi bir hayat yaşamak. Daha önce bahsettiğim dersi öğren."

Daha önce buna karşı çıkmış olsam da, şimdi onu dinlemek istiyorum. Cotton'ın son dileği, onun tavsiyesini dinlememse, bunu onun için yapmak istiyorum. Bu, ona uymak zorunda olduğum anlamına gelmez.

"Ne dersi?" diye soruyorum.

"Senin iyi bir kalbin var. Sen harika bir nalbant ve demircisin, ama daha da iyi bir insansın. Ailen seni çok iyi yetiştirmiş."

Gömleğimin koluyla burnumu silerken hıçkırırım. *Lanet olası yaşlı adam.*

"Kesin ölümle karşı karşıyayım. Belki bugün değil, belki yarın değil, ama ölüm beni bekliyor," diyor. "Ve benim yaşıma geldiğinde, Luke, tüm başarılarını gözden geçirdiğinde..."

Kollarını, duvarlara çakılmış sayısız ödülle doğru uzatır.

"Bunların hiçbiri bir anlam ifade etmiyor," diyor ve kollarını indiriyor. "Önemli olan evdeki kadın ve Chicago'daki diğer kadın. Hepsi bu. Bundan daha basit olamaz."

Dikkatle başımı sallıyorum.

"Sadece ahırda çalışmakla yetinme," diyor. "Önemli olan yerlere de zaman ayır."

"Öyle yapacağım."

"Hayır, evlat, *ben ciddiylim*," diyor, sanki onu başından savıyormuşum gibi sinirlenerek. "Geçen hafta sonu yapılan düğünden bir ders al."

Bu konuyu açmayalım, Cotton. Bu anı mahvetmeyelim.

"O film yıldızını terk eden kızın Brickfield'lı olduğunu biliyor muydun?" diye sorar.

"Biliyordum."

"Farkında değildim. Sanırım bu tür şeylere yeterince dikkat etmiyorum. Emma Jo, bunu bilmeyen tek kişinin ben olduğumu söylüyor."

"Doğru gibi görünüyor,"
diyorum. "Öyle bir kız bul."

Ne? Kafamı ona o kadar hızlı çeviriyorum ki boynum çıkıyor.

"O kız ne istediğini biliyordu," diyor Cotton. "*Ve ne istemediğini de.* Zor bir karar verdi, öyle olmak zorundaydı, çünkü kendisi için en iyisinin ne olduğunu biliyordu. İnsanlar artık böyle yapmıyor, evlat. Saçmalıklara kapılıp hayatlarını mahvediyorlar."

Vay canına. Konuşmanın bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama yine de haklı.

Laina konusunda çok haklı.

"Fransız tostı yapmak için birkaç yumurta kırmak gerekir," diyor, kendi şakasına gülererek. "Biliyorum, atasözü böyle değil, ama omleti sevmiyorum."

"Ben de pek hayran değilim." Ben de gülüyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Senin sandığından daha iyi anlıyorum.

"Güzel. Şimdi işine dön," diyor Cotton, kamyonetine doğru yürürken tükürüyor. "Ve bu konuşmamızı kimseye anlatırsan, sana yalancı derim."

Moe'ya bakıp gülümserim.

Sen hiç de yalancı değilsin, Cotton. Hem de hiç.

BÖLÜM 10

L aina

Fırın vızıldarken mutfakta dans ediyorum. Ev, sarımsak ve makarna sosu kokusuyla doludur — ve ben pasta yapmayı bilmediğim için biraz da yanmış kek kokusuyla. Ama çıtır çıtır parçaları temizlemek için bir santim kalınlığında kesilmiş bir kek bile moralimi bozamaz.

Bugün değil. Hayatımın en rahatlatıcı, inanılmaz derecede sıkıcı, harika bir şekilde zihnimi uyuşturan günlerinden birini yaşadığım bugün değil.

Eldivenimi giyip sarımsaklı ekmeği fırından çıkarıyorum.

Akşamüstü güneşi, sobanın ısısı olmadan odayı ısıtıyor. Luke'un bahçesini otlağı ayıran çitin diğer tarafında, uzun otlar rüzgarda sallanıyor. Uzun çiçekler çit boyunca renkli noktalar oluşturuyor ve manzarayı bir tablo gibi gösteriyor.

Dünya çapında yaptığım tüm seyahatlerimde, kendi seçtiğim ve tasarladığım evlerim de dahil olmak üzere, hiç böyle bir yere gitmedim. Burada lüks bir şey yok. Bazıları modern bile değil. Dolaplar en iyi ihtimalle seksenlerden kalma ve evdeki tüm musluklar akıyor. Ama bu, mülkün değerini düşürmek yerine, bir şekilde ona değer katıyor. Hepsi bir araya gelerek, *var olmak* dışında hiçbir şeyin önemi olmayan bir yer yaratıyor. Nefes almak. *Yaşamak.*

Ve lanet olsun, bu muhteşem değilse ne muhteşemdir!

Kavanozdan döktüğüm sosu kontrol ediyorum, eklediğim baharatların lezzeti gerçekten zenginleştirdiğini ve bozmadığını umuyorum. Keklere bir göz atıyorum

—*ya da mahvetmediğini kontrol ediyorum.*

"Hey."

Çığlık atıp geriye atlarım ve kalçamla ocağa çarparım. Luke, kolum kaynayan sosun içine düşmeden beni yakalar, yoksa temizlememiz gereken büyük bir pislik olurdu.

"Lanet olsun," derim, Luke'un göğsüne vurarak. "Beni çok korkuttun."

"Anladım." Gülümser. "Ne düşünüyordun? Arabayı park ettiğimi veya içeri girdiğimi duymadın mı?"

Elimi göğsünde aşağı doğru kaydırđım, bu teması olabildiğince uzun süre tadını çıkarmak için. "Odaklanıyordum."

"Neye?"

"Sana akşam yemeğđ hazırlamaya."

"Yemek yapmayı bildiğđini bilmiyordum."

"Beni uzun zamandır görmedin. Senin bilmediğđin birçok şey yapabilirim."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bakışlarımız çarpışır. Luke'un ağzının köşesi tavana doğru çekilir.

"Bunu kanıtlamanı isteyebilirim," der ve uzaklaşır.

Derin bir nefes alıyorum. "Pastaya bakma. Yeteneklerimin iyi bir örneğđ değil."

Elimdeki eseri sırtarak inceledi. "Umarım değildir. Bu şeye ne oldu?"

"Aşçıya laf atmanın akıllıca olmadığını kimse sana söylemedi mi? Seni zehirleyebilirim ve sen bunu asla bilemezsin."

Gözlerini devirir. "Riske girerim." "Tehlikeli

yaşamayı seviyorsun, ha?" Luke sadece

güler.

Ocağı kapatıp makarnayı son bir kez karıştırıyorum. "İş nasıldı? Neden bok gibi kokmuyorsun?"

"İçeri girip doğruca duşa girdim." "Hayır, girmedin. Seni duyarım."

"Ben de senin 'Roadhouse Blues' şarkısını a capella söylediğđini duydum." Omuz silkiyor. "Bir şey uydurmak isteseydim, ilk tahminim olarak bu şarkıyı seçmezdim."

Kahretsin. Belki de buradaydı ve ben onu duymadım.

"Bugün ne yaptın?" diye sorar, dolaptan iki bardak çıkararak. "Eğlenceli bir şey? Hiç mahremiyetim kalmadı mı?"

"Hiçbir şey." Kıkırdarak gülüyorum. "Bu yerin her çekmecesini, dolabını ve köşesini aradım. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

"İyi."

İki tabak çıkarıyorum. "İyi mi?"

"Evet. Şimdi akşam yemeğinde aynı şekilde cevap verebilirsin." Gülümsemesi kalbimi ısıtıyor.

Mutfakta sessizce hareket ediyoruz, birbirimize hiç vakit kaybetmeden tabakları ve çatal bıçakları uzatıyoruz. Sonra tabaklarımızı doldurup içeceklerimizi alıyoruz ve kapının yanındaki masaya oturuyoruz.

"Bugün dışarıda üç geyik vardı," diyorum, çitleri işaret ederek. "Hiç korkmamışlar gibi orada uzun süre durdular."

"Burada kimse avlanmasına izin vermiyorum, bu yüzden çok sık görüyoruz."

Gülümsüyorum. "Vahşi yaşamı korumanızı seviyorum. Bu çok yeşil bir bayrak." O gülüyor. "Yeşil bayrak, ha?"

"Evet. Eğer çevrimiçi bir arkadaşlık profilin varsa, bunu biyografine yazmalısın." Parmağımı havada gezdiriyorum. "Ben yavru geyikleri koruyorum." Omuz silkiyorum. "Bu sana çok fazla swipe kazandırır."

Sarımsaklı ekmeğini yırtıp yarısını ağzına tıktırır. Benim gözlemim hakkında yorum yapmasını beklerim, ama yapmaz. Daha da kötüsü, tanışma sitelerini kullanıp kullanmadığını itiraf etmesini istediğimi bildiğini ve kasten benimle dalga geçtiğini düşünüyorum.

Adi herif.

İç çekiyorum. "Peki. Soracağım. Arkadaşlık sitelerini kullanıyor musun?"

Kahkahası zengin ve sıcak. Sonsuza kadar dinleyebilirim.

"Senin neyin var ki?" diye sorar.

"Sadece merak ettim."

"Sen de bir profil oluşturup beni orada takip edecek misin?"

Nefesimi tutarım. "Seni internette takip etmiyorum. Sadece bazı videolarını izliyorum." O da mırıldanır.

Ben de mırıldanırım.

"Hayır, arkadaşlık sitelerini kullanmıyorum," diyor, gözlerini devirerek.

"Bir kez denedim ve ilk hafta sonu o kadar tuhaf şeyler gördüm ki sildim. İnsanlar çok sapık."

"İnsanların bana gönderdiği mektupları ve hediyeleri görmelisin. Bir keresinde bir adam bana postayla on tane kullanılmış prezervatif gönderdi."

Luke'un gözleri büyüdü. "Bu iğrenç."

"Biliyorum. Başka bir adam bana diş gönderdi. Tırnak kesikleri, vudu bebekleri aldım, biri de bana canlı bir bebek akrep gönderdi."

Ekmeğinin diğer yarısını masaya koyar. "O bokları açmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hepsi posta kutusuna gidiyor ve ekibimden biri hepsini açıyor. Bu konuda çok dikkatliyiz."

İnanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Bugün valizimi ve telefonumu aldım," diyorum.

"Nasıl oldu?"

"Gavin, Brickfield'da rastgele bir sokakta Stephanie ile karşılaştı. Stephanie, eşyaları Gavin'in bagajına attı ve hızla uzaklaştı. Gavin, takip edilmediğinden emin olmak için benzin istasyonuna, The Wet Whistle'a ve Chase'e uğradıktan sonra eşyaları bana getirdi."

Hiç şaşırmamış gibi başını sallıyor, bu da beni şaşırtıyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Fazla düşündüğümü düşünmesini istemiyorum.

Bir çatal dolusu spagetti alıyorum. "Burada tek başıma geçirdiğim en güzel gündü. En son ne zaman gerçekten yalnız kaldığımı hatırlayamıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Daha önce evde *yalnız* kaldım, ama bu sadece sözde yalnızlık. Kameralar tüm çıkışları izliyor ve adamlar her saat başı arazide devriye geziyor. İnsanlar adresimi internetten bulabildikleri için buluyorlar. Bu durumlar tehlikeli olabilir."

Luke'un gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışır.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Günün nasıl geçti? Nalbantlık işinde ne oldu?"

Luke çayını yudumlar. Ama cevap veremedi telefonunu çalar. "Siktir. Oturmadan önce kapatmalıydım," der

ekrana bakarak. "Annem arıyor. Onu geri arayacağım." "Hayır, cevapla."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakar.

"Cevap ver," derim, ısrarla başımı sallayarak. "Annen seninle konuşmak istediğinde her zaman onunla konuş."

Hoparlörü açarken dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Merhaba anne."

"Neredeydin?" Maggie Marshall oğluna sorar. "Bütün gün seni bekledim, fasulye ve mısır ekmeği almaya gelmeni."

Bana göz kırpar. "Bayan Marshall, ses tonunuz hoşuma gitmedi."

"*Lucas Marshall*, bana bir daha öyle dersin kıcını tekmelerim."

Luke gülüyor. "Sakin ol. Sadece şaka yapıyorum."

Arkamda oturup onların sohbetlerini dinliyorum.

Marshall ailesi her zaman yakın bir bağ paylaşmıştır. Luke'un ebeveynleri Maggie ve Lonnie, çocukları arasında her zaman güçlü bir bağ olmasını sağlamışlardır

—ve bu bağ hiç bozulmadı. Onların evine gitmeyi her zaman sevmişimdir. Eve girer girmez, tarif edilemez bir *iyilikle* çevrilirsiniz. Karnınızı yemekle, kalbinizi kahkahalarla, ruhunuzu sevgiyle doldururlar. Marshall ailesinden ayrılırken, geldiğinizden daha iyi hissetmeden çıkamazsınız.

Garip bir şekilde, Nashville'e taşındığımda evimi özlediğim şeylerden biri de buydu. Kendi çocukluk evimi ya da annemin mutfağına girmeyi özlemedim. İnsanların birbirine bağlı olduğu Marshall ailesinin dünyasına girmeyi özledim. İnsanların birbirini önemseydiği bir dünyayı. İnsanların sizi iyi tanıdıkları ve koşulsuz sevdikleri için sizi sevdikleri bir dünyayı.

"Gelecek hafta kiliseye geleceğime söz veriyorum," diyor Luke, gözlerini devirerek.

Ona gülümsüyorum.

"Öyle olsa iyi olur," diyor Maggie. "Üç hafta üst üste gelmedin. Bir hafta daha gelmezsen, bu bir alışkanlık haline gelir. Uzun zamandır evine gelip, sen kiliseye gelene kadar kornaya basmıyordum, ama yine yapacağım."

"Ne oldu sana?" diye sorar Luke gülerek. "Yine komünyon şarabına mı başladın?"

Maggie duymasın diye ağzımı elimle kapatarak burnumdan soluyorum. "*Lucas.*" Derin bir nefes alıyor. "Gitmem gerek. Beni yaşılandırıyorsun."

"Neden her şey için beni suçluyorsun? *Hep ben oluyorum.* Chase değil, bütün gün yüksek kovaların içine girip elektrikle oynayan. Barmen Gavin de değil. Mallet'i hiç suçlamıyorsun, o insanları yumruklamak için para alıyor. Ve Tanrı biliyor ki Kate de değil."

"Uslu ol. Seni seviyorum

Luke." "Seni seviyorum anne."

"Dualarını et."

"Ederim. İyi

geceler."

"İyi geceler, oğlum."

Luke telefonu kapatana kadar bekledim.

"Ah, Luke. Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şeydi."

Spagettisinden bir lokma alır. "Hangi kısmı? Beni yaşılandırığımı söylediği kısım mı, yoksa bana bebeğim dediği kısım mı?" Kafasını sallar. "Bence kafası karışık. Söyledikleri mantıklı değil."

"Bence gayet mantıklı. Sen onun bebeği olduğun için onu yaşılandırırsın."

"Teknik olarak, Gavin ailenin en küçük oğlu." Kaşlarını kaldırır. "Gördün mü? Hiç mantıklı değil."

Gülüyorum. "Keşke benim annem de Maggie gibi olsaydı. Annemin beni en son ne zaman aradığını bile hatırlamıyorum."

Çiğneme hızı yavaşlar. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Babam ve ben her konuda aynı fikirde olmayı bıraktığımızda, annem hayatımdan çekildi." Tabağımdaki soslu et parçasına batırıyorum. "Zaten hiç çok yakın değildik, ama şimdi daha da uzaklaştık. Babamın ona taraf seçmesini mi istediğini yoksa annemin artık benimle ilgilenmediğini bilmiyorum. Her ne olursa olsun, geçen hafta sonundan önce, annemi geçen bir yıl içinde sadece birkaç kez görmüştüm."

Luke masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. Başparmağı avucumu okşadı. Bu basit hareket gözlerimi yaşarttı, çünkü en son ne zaman birinin beni, acımı görüp bana uzandığını hatırlamıyorum.

"Anne ya da ebeveyn olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor yumuşak bir sesle. "*Ama seni tanıyorum.*"

Gözlerine bakıyorum ve hayatım pahasına onlara tutunuyorum. O gülerek fısıldıyor. "Sen çok güçlüsün."

"Bu neden komik?"

Elimi sıkıp bırakıyor.

"Bugün Cotton'la uzun bir konuşma yaptım," diyor, koltuğunda kıpırdanarak. "Kanser olduğunu yeni öğrendi."

"Üzgünüm, Luke."

"Evet. Onun için üzüldüm. O kadar kurnaz ve enerjik ki, bu kadar hasta olduğuna inanmak zor." Derin bir nefes alır. "Neyse, Brickfield'da evlenecek olan ve Kaliforniya'nın yarısını da beraberinde getiren bir kızdan bahsetti."

Midemi bir ağrı kapladı.

Luke gülümsüyor. "Ve bana gelini saygı duyduğunu söyledi."

Ne? "Cidden mi?"

"Kızın ne istediğini ve ne istemediğini bildiğini ve kendisi için en iyisi olduğu için zor bir karar verdiğini söyledi. Onunla gurur duyuyordu."

"Beni tanıyor mu?" diye soruyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Hayır." O öne eğildi, dirseklerini masanın kenarına dayadı. "Çok etkileyicisiniz Bayan Kelley. Eminim birçok insanı korkutuyorsunuzdur. *Ama bu sizin sorunuz değil.*"

"Bazen benim sorunummuş gibi geliyor."

Gülümser. "Öyle değil. Ve hatırlatmaya ihtiyacınız olursa, beni arayın."

"Yani sosyal medyada videolarınızı takip edemem mi?"

"Sizinle doğrudan konuşan videolar çekmeye başlamamı ister

misiniz?" Güler, "*Stephanie ölür*," diyorum.

Arkalarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. Kendinden emin bir gülümsemeyle. "Ne?" diye sorarım, onu kışkırtarak.

"Dünyanın en seksi pop yıldızının gece tur otobüsünde yatarken benim videolarımı izlediğini hayal ediyorum."

"Bir düşün. Artık dünyanın en seksi pop yıldızının mutfağında sana akşam yemeği pişirdiğini hayal edebilirsin."

Dudaklarını sıkıştırır. "Bunu zaten yaptım." "Ne?"

Güler, soruyorum. "Yaptın mı?"

"O kadının bana akşam yemeği pişirip, Indianapolis'te berbat oyunları izlemeye sürüklediğini düşündüm. Ve fuardan bir köpek yavrusu evlat edinmemi sağlamaya çalıştığını düşündüm."

Kalbim kabarıyor.

"Ve o kadına manuel vitesli araba kullanmayı öğretmeyi, kolunu kırdığında tırnaklarını boyamayı ve korku filmlerinde her sıçrama sahnesinde avazı çıktığı kadar bağırmasını düşündüm."

Onun bakışlarını

yakalıyorum. "Öyle mi?"

"Tabii ki öyle."

Koltuktan kalkarken kan basıncım yükselir. Nereye gittiğimi veya ne yaptığımı bilmiyorum, ama artık daha fazla oturamayacağımı biliyorum. Çok huzursuzum, tüylerim diken diken olmuş, doğal davranamıyorum.

"Başka ne düşündüm biliyor musun?" diye soruyorum. "Neymiş o?"

Dolapların kıvrımına yaslanıp sırtımı tezgahın kenarına dayadığımı izliyor. Konuşmayı bırakıp bu konuyu kapatmalıyım, ama gerçekten sevdiğim tek erkeğin gözlerine bakarken bunu yapamıyorum.

"Nashville'e taşınmasaydım hayatım nasıl olurdu diye düşündüm," diyorum yumuşak bir sesle.

"Ben bunu her gün düşünüyorum."

Yavaş ama kararlı adımlarla mutfakın diğer tarafına geçer. Vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplar ve o birkaç santim önümde durana kadar nefesimi tutarım.

Luke dudaklarını yalar. "Bu yüzden burada kalmanın çok kötü bir fikir olduğunu söyledim."

"Bu gerçekten o kadar kötü mü?" "Sen gittiğinde öyle olacak."

Titrek bir nefes alıyorum. "Ama bu gece gitmiyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alır ve bana doğru eğilir. Ona umut ve beklentiyle bakarım, neredeyse aramızdaki engeli yıkıp beni öpmesini yalvarırcasına.

Başparmakları çenemi okşadı ve nasırları cildimi sıyırdı. Bir enerji dalgası doğrudan uyluklarımın tepesine çarptı ve ben parmak uçlarımda durarak hazır ve istekli bir şekilde bekledim.

Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. *Onu istiyorum ve ona ihtiyacım var.*

Hayatımda anlamlı olan tek şey Luke Marshall. Nasıl bu noktaya geldiğimizi, nasıl buraya vardığımızı anlamıyorum ve bunun gerçek olması bile aklımı başımdan alıyor.

Ama gerçek. *O gerçek.* Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bazı zorluklar olacağını bilsem de, bunlar umurumda değil. Tek umurumda olan, onunla daha önce hiç kimseyle kurmadığım bir bağ kurmak. Yıllardır acımı gömdüm, hayatımı mahveden akbabalardan sakladım.

Ayrıca kendimi tam hissetme duygusunu da sakladım.

Hepsini sakladım çünkü kabul etmek sadece acıyı getirir.

"Seni yukarı taşımak ve seni ne kadar özlediğimi göstermek dışında başka bir şey istemiyorum," diyor, gözlerine bakarak.

"Lütfen yap."

Dudakları seğiriyor. "Senden yararlanmak istemiyorum, Laina."

"Yararlanmıyorsun. Söz veriyorum."

Bana yumuşak, çarpık bir gülümseme atıyor.

"Luke, *lütfe*," diyorum, sesim çaresizlikle dolu. "Bu geceyi bana ver."

Beni göğsüne çekip, dudaklarını alnıma bastırıyor. Kalbi avuçlarımda içinde çarpıyor.

"Uzun bir birkaç gün oldu," der, geri çekilirken. "Neden bu gece rahatlamıyoruz? Sadece takılalım. Ve yarın hala istersen, pişman olmayacağını varsayacağım. Çünkü ben pişmanlık olamam. Yapamam."

İçim yanıyor, teklifini kabul etmeyi reddediyorum, ama kalbim yumuşak. *Bana doğru olanı yapmak isteyen bir adama nasıl kızabilirim? Bu tatlı...*

sinir bozucu ve sinir bozucu, ama yine de tatlı.

"Senden nefret ediyorum," diyorum, bacaklarımın arasındaki acıyı dindirmek için boşuna bir çabayla bacaklarımı sıkıştırıyorum.

O gülüyor. "Bugün bana bunu bir kez söyledin zaten."

"Gün bitmeden birkaç kez daha söyleyeceğim."

"Neden gidip duş almıyorsun, ben de akşam yemeğini temizleyeyim? Sonra film falan izleyebiliriz."

Gözlerimi devirip onun etrafından dolaşıyorum. "Senin odanda uzanıp kitap okuyabilirim."

"Kanepe senin, unuttun mu?"

"Kesinlikle olmaz. Yatağıma gelebilirdin." Kapıda durup ona dönüyorum. "Ve bunu senin için değerli kılardım."

Burun delikleri

genişledi. "Ama

hayır dedin."

Ona tatlı bir gülümseme atıp merdivenlere doğru yöneldim.

Acaba bütün gece dayanabilecek mi...

BÖLÜM 11

Laina

O SIKTİRİCİ bütün gece dayandı.

BÖLÜM 12

L aına

"Hadi ama," diyor Luke, elime bir fincan kahve tutuşturarak. "Neşelen. Bugün güzel bir gün olacak."

"Benim içkimi giydiğinde ne hissedeceğini görelim bakalım." O, benim sinirlenmemi fazlasıyla eğlenerek gülüyor.

Luke'un savunması olarak, beni uyumama izin verdi. Benim savunmam olarak, dün gece pes edip benimle yatmış olsaydı, çok daha kolay yorulabilirdim. Bu bizim çıkarımıza olmayabilirdi, özellikle de ortalık yatıştığında gitmem gerekeceği için. Ama o kararlıydı, bu yüzden belki, *sadece belki*, Luke Marshall benimle ilgilenmiyor.

Peachwood Falls'tan ayrıldığımdan beri, Luke bir kilise korosu çocuğu haline gelmiş gibi görünüyor.

Lanet olsun ona.

Düşünceli erkekleri severim. *Çok seksi*. Çok tahrik edici. Ama hava kadar orgazma ihtiyacın olduğunda ve seni becermek istediğin adam vicdan sahibi olduğunda bu kadar çekici gelmiyor.

"Bana biraz daha nazik davranabilirsin." Sırıttıyor. "Senin için sabahın erken saatlerinde kalkıp Chase'e gidip Kennedy'nin botlarını ödünç aldım."

"Geldiğini hissediyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

Öne eğilip fısıldarım, "*Senden nefret ediyorum*." O ise sadece güler.

Kalan kafeini içip onu dışarıya takip ettim. Haklı —güzel bir gün. Güneş yüksekte ve parlak, kuşlar ağaçlarda şarkı söylüyor ve ahıra yaklaşırken mükemmel bir esinti araba yolunda hafifçe esiyor.

"Şanslısın," diyor.

"Ben de aynen öyle hissediyorum. *Şanslı.*"

Gözlerini devirir. "Hava çok güzel, bu yüzden atlar çoğu zaman otlakta. Ahırlar o kadar da kötü değil."

"Yaşasın."

"Hadi," diyor, dirseğiyle bana hafifçe vurarak. "Bu çok eğlenceli olacak."

"Luke, seninle bir şey paylaşmak istiyorum. Bazı şeyler eğlencelidir, bazıları ise değildir. At pisliği ile ilgili şeyler eğlenceli şeyler kategorisine girmez. Asla. Tamam mı? Vazgeç bundan."

"Bu sabah çok sinirlisin."

O ahırın kapılarını açarken ona sert bir bakış attım.

"Kaba davranmak işleri hızlandırmayacak," diyor.

"İnan bana. Biliyorum. Son on iki saat boyunca senin hakkında çok kötü şeyler düşündüm ve bunlar uzayıp gitti."

Gözleri parıldayarak beni sırtım duvara değene kadar geriye doğru yürütüyor. Onun beni kırdığını düşünmesine izin vermiyorum.

Elleri başımın iki yanına yerleştirilmiş, beni kafese kapatmış gibi. O kadar yakın ki, nefesinden dış macunu ve kahve kokusunu alabiliyorum. Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum.

"Neden bu kadar kızgınsın, Pumpkin?" diye sordu, benimle alay ederek. "Kötü davranırken bana öyle deme."

"*Kötü davranmıyorum.*" Sırıttır. "Sana sadece biraz mesafe koymak istediğimi söylemiştim. Doğru olan bu."

"Hayır, Luke, doğru olan şey beni bu hafta olan tüm saçmalıkları unutacak kadar sert bir şekilde becermekti. Ama çok teşekkür ederim."

Gülümsemesi daha karanlık bir sırıtışa dönüşür. Bu, omurgamdan aşağı bir titreme gönderir.

İşte bu. Seni burada istiyorum.

"Ama sana bu yüzden kızgın değilim," diyorum, ona dokunabilmek için gömleğini düzeltir gibi yapıyorum. "Kendime bakabilecek kadar yetenekliyim. Bunu her zaman yapıyorum." Omzundaki tozu siliyormuş gibi yapıyorum. "Sadece bu kadar erken kalkmak zorunda olduğum için biraz mutsuzum ve at pisliğini gerçekten nefret ediyorum. O yüzden neden biz..."

"Hayır." Benden uzaklaşıp depoya doğru yönelir. "Bu ahırları benimle birlikte temizleyeceksin."

"*Luke,*" diye sızlanıyorum. "Hadi ama. Senin yerine ben seni neşelendireyim."

Bana çok büyük, tırmık gibi bir şey uzattı. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Beni dinliyor musun?"

"Hayır."

"Kırmızı bayrak."

Gülmemeye çalışıyor.

"Senin için şarkı söyleyeceğim," diyorum.

"Hayır, Laina."

Diğer birkaç aleti el arabasına atar ve tezgahlara doğru yürür.

"Dostum, insanlar şarkı söylemem için bana para ödüyor, ama ben sana bedavaya yapmaya hazırım. *Tam bir konser.* Sen çalışırken durmayacağım." Onu takip ediyorum. "Çok iyi bir anlaşma yapıyorsun."

Kapıyı açar. "Dışkı yığınlarını görüyor musun?" "Bu çok iğrenç."

Gülümser. "Görüyor

musun?" "Evet,

görüyorum."

"Önce gübre çatalını kullanarak dışkıyı kaldır ve temiz yataklık kısmını çıkarmak için biraz sallla. Sonra el arabasına koy," diyor.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldanırım.

"Sonra idrar lekelerinden tüm yatakları süpür. Sonra küreği al ve idrarla ıslanmış yatakları el arabasına koy."

"Bir eğilim fark ediyorum."

Beni görmezden geliyor. "İdrar lekelerinin üzerine koku gidericiyi hızlıca püskürtün ve sonra bu alanların üzerine hala kalan tüm yatakları süpürün. Sonra yeni yatakları yerleştireceğiz." Bana gülümsüyor. "Anladınız mı?"

"Bunun şaka olduğunu sanmıştım."

Onu dik dik bakarak ahıra giriyorum. "Biliyor musun, bu durum Tom'dan ayrılmayı yeniden düşünmeme neden oluyor."

Luke arkasını döner. "Her halükarda bir yığın bokla uğraşmak zorunda kalacaksın." "Tamam, haklısın. Bu komikti."

Müziği açar ve yanımdaki ahırda çalışmaya başlar.

Biraz zaman alıyor ama sonra ritmi yakalıyorum. Korktuğum kadar kötü değil ve koku da o kadar kötü değil. İdrar kısmına geldiğimde, *işimden zevk almıyorum* ama biraz tatmin edici. Garip bir şekilde, yarım saattir konuşmadık, bu da bana yıllar önce sadece birbirimizin yanında olmak için takıldığımız zamanları hatırlatıyor. O zamanlar birbirimizi çok iyi tanıyorduk. *Ne kadar değişti?*

Bugün bu adam hakkında gerçekten ne biliyorum?

"Nalbantlık yapmaktan hoşlanıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, tabii ki. Hayatım boyunca yapmak istediğim tek şey bu."

"Merak ettim. Bazen insanlar fikirlerini değiştirir, ama faturalarını ödemek için yaptıkları işi yapmaya devam ederler."

"Peki ya sen? Sahneye çıkmayı seviyor musun?"

Son idrar kümesini temizledikten sonra, koku giderici sprey ile alanı püskürtüyorum.

"Laina?"

"Evet, seviyorum," diyorum, dağınık düşüncelerimi tarif edecek kelimeleri bulmaya çalışarak. "Aslında şovlar ve tiyatroyu çok seviyorum. Hayranlarımla etkileşime geçmeyi, onların hikayelerini dinlemeyi ve şarkılarımın hayatlarına nasıl etki ettiğini dinlemeyi seviyorum. Ayrıca şarkı yazmayı ve diğer sanatçılarla işbirliği yapmayı da seviyorum."

"Ama..."

İç çekip spreyi el arabasının yanına koyuyorum. "Ama yorgunum." Onun kulübesinden gelen kazıma sesi duruyor.

"Yaptığım işi seviyorum Luke. Çok şanslıyım, çok kutsanmışım ve yaptığım işi yapma fırsatı için çok minnettarım. Ne büyük bir onur. Ama işimin -ki bu gerçekten bir iş- *tüm hayatımı ve benliğimi* kaplamasını istemiyorum."

Benimkiyle yan yana duran tezgahın kapısına gelir ve süpürgesine yaslanır. Gözleri şefkatli, endişe doludur ve bu, kalbimi —Kennedy'nin—botlarına kadar eritir.

"Artık herkes için bir maaş çekiyim," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Bunu daha önce kimseye yüksek sesle söylememiştim. Bu düşünceyi kafamda tam olarak oturtabildiğimden bile emin değilim. Ama bu sözleri duyduğumda, bunların doğru olduğunu biliyorum. Kalbimden döküldüklerini hissedebiliyorum.

"Ailem beni maaş çekleri olarak görüyor," diyorum. "Menajerler, reklamcılar, yöneticiler. Yedek tasarımcılar. Set tasarımcıları. Kostüm tasarımcıları. Işık ekibi. Güvenlik ekibi. Emlak yöneticileri. Aşçılar. Bu insanların aileleri. Muhasebeciler. Avukatlar. Liste uzayıp gider."

"O zaman dur."

"Müzik yapmayı bırakmak istemiyorum."

Süpürgeyi duvara dayadı. "Müzik yapmayı bırakmak zorunda değilsin. Ama bunun dışında bir hayat sürmenin bir yolunu da bulabilirsin. Laina, binlerce insanın hayatını devam ettirmek için var değilsin. Ve sana böyle hissettiren her kimse, siktirip gidebilir."

"Keşke turneye nalbant götürmek için bir nedenim olsaydı. Gelip bunu insanlara söyleyebilirdin."

O gülüyor. "Şovuna atları dahil etmenin bir yolunu bul, ben de gelirim." "Beni kışkırtma."

Gülümsüyoruz birbirimize.

"Bak ne diyeceğim," diyorum, sırtımı gererek. *Kahretsin, bu iş çok zor.* "O saçmalıkları nereye koyduysan oraya bırak. Sonra geri gel, bana hikayeler anlatırsan şikayet etmeden bir sonrakini temizlerim."

"Ne hakkında?"

Omuz silkiyorum. *Normal hayat.* "Bilmem. Bana bütün gün ne yaptığını anlat. Neden bütün fişlerini mutfaktaki bir çekmeceye tıktırdığını anlat. Ya da neden yirmi bir kutu domates çorbası olduğunu açıkla."

"Gerçekten her şeyi karıştırmışsın."

"Sana söyledim."

Gözlerini kısarak şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyor. Evindeki *her şeyi* karıştırmadım. Ama ona bunu söylemiyorum. Onun kıvranmasını izlemek hoşuma gidiyor. Eğlenceli. *O eğlenceli biri.*

Yıllardır aramızda bu kadar doğal olan bir şey nasıl hala orada olabilir? Bu adam, bir grup uzmanın beni glamour ve couture ile hissettirebildiğinden daha fazla, pembe çizme ve at pisliği içinde beni nasıl daha güzel hissettirebilir?

Bu, Luke Marshall'ın gizemi.

"Benimle yürü," diyor.

Luke kirli yatak takımlarını ahırın uzak tarafına itiyor. Güneş hemen üzerimize vuruyor, yüzümü ısıtıyor. *Tanrım, güneşi de özlemişim.*

Son birkaç yıldır güneşte birkaç kez dinlendiğimden başka bir şey yapmadığımı fark etmek beni çok etkiliyor. Normalde stüdyoda veya provalarda olurum. Bazen geç saatlere kadar süren toplantılar nedeniyle yatakta kalır, sonra uyanır ve güne başlamak için acele ederim. İzin günüm olsa ve gökdelenlerin olmadığı, güneşin tadını çıkarabileceğim bir yerde olsam bile, Tom'un sesi kafamda yankılanır ve güneşten kaçınmamı, cildimi çiller ve güneşin zararlı etkilerinden korumamı söyler.

Onun saçmalıklarına nasıl bu kadar uzun süre katlandım? Ve dünyadaki başka hiç kimse onu bu şekilde görmüyor mu?

Sessizce bir patikadan ilerliyoruz ve gübre kompost yığınınına varıyoruz. Taze gübreyi yığının üzerine döküyor.

Ahıra dönerken, "Uzun zaman oldu," diyor. "Şu anda nedenini gerçekten hatırlamıyorum, ama herkes dünyanın sonunun geleceğini söylüyordu."

Bir kelebek önümüzde uçarken yavaşlarız.

"Bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Ve haklıydım," diyor gülerek. "Ama Gavin buna inanmıştı. Birisi bir yerlerde bulduğu eski bir takvim yüzünden dünyanın sonunun geldiğine altı ay boyunca kesin olarak inanmıştı. Bilmiyorum. Çok saçmaydı."

"Gavin'i komplo teorisi seven biri olarak hiç düşünmemiştim."

O burun kıvrır. "Gavin iki şeyi seviyorsa, biri kurutulmuş et, diğeri ise iyi bir komplo teorisidir."

"Bunu bilmek iyi oldu."

"Hepimiz onu ciddiye almadık. Mallet bir ara aile mesaj grubundan bile ayrıldı çünkü Gavin güne *dünyanın sonuna kadar geri sayım* yaparak başlıyordu ve bu konuda çok ciddiydi."

"Vay canına," diyorum gülerek.

"Chase, Kennedy'yi korkutmaya başladığı için ona susması için tehdit etmek zorunda kaldı. Takvimde bu rastgele tarih yaklaşırken, Gavin evlerimize ... bazı şeyler getirmeye başladı."

"Ne tür şeyler?"

"Sanırım Chase, Pop-Tarts ve gerçekten tuhaf bir şey aldı. Ananas suyu olabilir mi? Hatırlayamıyorum."

Luke'un sert hatlı profiline hayranlıkla bakarak gülüyorum.

"Kate o zamanlar yakınlarda yaşıyordu ve sanırım tortilla cipsleri ve fırında pişirilmiş fasulye gibi şeyler aldı," diyor Luke. "Annem ve babam da konserve küçük sosisler aldılar." Bana bakıp gülümsüyor. "*Çok fazla.*"

"Pop-Tarts'ı azaltmanın yollarını görebiliyorum. Ananas suyu karışık içeceklerde iyidir. Tortilla cipsleri ve fırında pişirilmiş fasulye kullanılabilir. Yani, biraz zaman alabilir, ama bunları günlük hayatta kullanabilirsiniz. Benim için sorun olan sosisler."

"Burada bir şaka var ve ben bunu görmezden geliyorum. Bunu bilmeni istiyorum."

Onu iterek güldürdüm. "Bu hikaye bir yere varacak mı? Yoksa sosis şakasına mı girmemi istiyordun?"

"Domates çorbasına gelmeye çalışıyordum."

"O zaman gel bakalım."

El arabasını ahıra geri itti.

"Gav'dan aldığım şey bu: domates çorbası. Yirmi küsur kutu," diyor Luke. "Sosislerden kesinlikle daha iyi, ama Pop-Tarts'ları çok isterdim. Chase ile takas yapmaya çalıştım, ama kabul etmedi. Gavin'in onun için yaptığı tek yararlı şeyin bu olduğunu ve

Kennedy'nin de onları yediğini söyledi. Muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş çorba kutularıyla kaldım."

Gülüyorum. Aslında, daha çok kıkırdama gibi. O sosisleri düşünmek beni çok eğlendiriyor. Ve Luke hala çorba tenekelerine sahip.

Ama bu hikaye beni eğlendirirken, aynı zamanda... *üzülüyorum*. Luke'u terk ederken, kaçırdığım şey buydu. O çorba tenekelerini kullanmak için burada olabilirdim. Ben de aynı derecede tuhaf bir şeyin alıcısı olabilirdim. *Ne kadar eğlenceli olurdu.*

"Keşke kardeşlerim
olsaydı." "Hayır,
istemiyorsun."

"Var," diyorum ısrarla. "Sen kardeşlerinle ve Kate ile çok yakınsın. Hatta sen ve Gavin, Kennedy ile bile yakın görünüyorsunuz. Benim kimseyle yakınlığım yok. Burada sadece ben varım."

Sonraki iki tezgahın önünde durduk. Luke ellerini silkeledi ve bana baktı.
ban

a "Ne?" diye soruyorum.

bak "Ailemi görmek ister misin?" Bu, beklediğim bir soru
ar. değildi.

"Baskı yok," diyor Luke. "Şu anda insanlarla görüşmekten çekindiğini
biliyorum

anladım. Buna saygı duyuyorum. Ama kimseye söylemeyecekler ve seni görmek isteyeceklerini biliyorum. Annem burada olduğunu bilmediği için kızacak. Bizim ondan güveç yapmak için bir bahane çaldığımızı düşünecek."

Gülüyorum, bu duygu ruhuma güneş ışığı gibi vuruyor.

Maggie ve Lonnie'yi tekrar görmek, en sevdiğim battaniyeye sarılmak gibi olurdu. Keşke yıllar boyunca onlarla iletişim halinde kalsaydım. Hayatımın iyi bir parçasıydılar ve yıllar boyunca en çok ihtiyacım olduğunda bana tavsiye vereceklerinden eminim. Ama Luke ve ben ayrıldıktan sonra onlarla iletişim halinde kalmak çok tuhaf, *çok üzücü* geliyordu.

Lonnie, Tom Waverly'yi asla kabul etmezdi ve ikimizle uzun uzun konuşmadan onunla nişanlanmama asla izin vermezdi. Luke ile artık çıkmasam bile, bir şeyler söyleyeceğini biliyorum. Maggie de öyle. Bu olmadı, çok yazık.

Ayrıldığımdan beri çok şey kaçırdığım için de çok üzgünüm. Ayrılmakla bir kariyer ve yeni bir hayat kazanmış olsam da, bir şeyler de kaybettim. Çünkü kalbimde Peachwood Falls ve Marshall ailesi benim için evim gibi.

"Biliyor musun Luke? Onları görmek istiyorum. Tekrar merhaba demek güzel olur."

"Tamam. Ama annem sana çok tuhaf davranırsa sorumlusu ben değilim. Dün gece onu duydun. Yaşlandıķa kontrol edilemez hale geliyor."

"Bunu duymasına izin verme."

Bana bir kürek uzattı ve kendisi de bir tane aldı.

"Bazen onu kızdırmak için böyle Şeyler söylerim. İyi bir kardiyo egzersizi oluyor." Bana göz kırıyor. "Şimdi, son dördünü de temizleyip, temiz yatak takımlarıyla dolduralım ve buradan gidelim."

"Bana da iyi bir plan gibi geldi."

Son bir gülümsemeyle birbirimize bakıp işe koyulduk.

BÖLÜM 13

L aina

Duştan çıkıp dolaptaki en yumuşak havluyla kendimi sararım. Sonra başka bir havluyla saçımı hızla kuruturum.

Luke, istediğim gibi günün büyük bir kısmında bana hikayeler anlattı. Zaman su gibi akıp geçti ve şaşırtıcı bir şekilde ahır işlerini düşündüğüm kadar sevmedim. Öğleden sonra sandviç yemek için mola verdik, sonra o ahır ofisinde evrak işlerini hallederken ben yerleri süpürdüm, su kovaları ve yemlikleri temizledim.

Sessizlik, bana antrenörün bağırışları olmadan vücudumu hareket ettirmek ve zihinsel yüklerimi boşaltmak için zaman verdi.

Aynada yansımamı izliyorum. Yanaklarımdaki pembe renk hoş görünüyor. Kapatıcı sürmesem bile zombi gibi görünmüyorum, bu büyük bir sürpriz. En önemlisi, gözlerime baktığımda, hayatının parçalarının nasıl bir araya geleceğinden endişelenen bir kadın görmüyorum. Ne olursa olsun, sürecin ve kendisinin bunu başaracağına güvenen birini görüyorum.

Kapıyı açtığımda, buhar koridora doluyor. Halıya adımımı attığımda, Luke'un merdivenlerin altında durduğunu fark ediyorum. Ben arka verandayı süpürürken, o duş almış ve saçları ıslak. Zaten kirli olduğum için ben de duş almaya karar verdim.

Bir çift eşofman altı kalçalarına sarkmış. Gömleksiz, *çünkü elbette öyle*. Ayakları da çıplak.

Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu. Bu kadar güçlü bir görsel cazibeye karşı koyacak kadar güçlü değilim.

Göğsü geniş ve tüylü, omuzları kalın kas tabakalarıyla boynuna kadar uzanıyor. Karın kasları, spor salonunda değil, sıkı çalışmayla oluşturulduğu için kusursuz değil. Kolları, bir kas diğerine geçerken tepeler ve vadilerle dolu bir harita gibi ve

sol omzundaki dövmeleler, internette birkaç gömleksiz videoda gördüğümnden *çok daha seksi*.

Tanrım.

Bu adam bir sanat eseri.

"Duşun kapandığını duydum galiba," diyor, bir ayağını en alt basamağa rahatça dayayarak. Yüzünde yaramaz bir ifade var. "Akşam yemeği için pizza sipariş edebiliriz diye düşündüm. Yorgun olduğun için bana yemek yapmama yardım edemeyeceğini düşündüm."

Gözlerindeki bakış, yemek yemeyi düşündüğünü ve bunun akşam yemeği ile ilgisi olmadığını söylüyor ve bu bakış cildimde karıncalanmaya neden oluyor.

Gülümserim, havluyu hafifçe gevşetirim, böylece göğüslerimin üst kısmı görünecek kadar aşağıya iner. Fark etmemiş gibi davranırım.

Ama o fark ediyor. Bakışları hemen göğüslerime düşüyor.

"İyi karar," diyorum, göğüslerimi birbirine sıkıştırarak. "Bugün olanlardan sonra çok yorgunum. Hatta biraz kestirebilirim."

Bakışları dekoltemden boynuma, çeneme ve gözlerime doğru bir yol çiziyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyorum utangaç bir şekilde.

Ben arkamı dönüp yatak odasına doğru yürürken, o dudaklarını yalar.

Kapıya vardığımda, neredeyse nefes nefese kalmıştım. Kalbim heyecandan çarpıyordu. Dün gece beni istedi, ikimiz de bunu biliyoruz. Onu istediğimi açıkça belirttim. Top onun sahasında. *Topu alacak mı?* İnliyorum. *Lütfen topu alsın.*

Kapıyı kapatıp havlumu yatağa atıyorum. Bavulumdaki sevimli bir ev kıyafeti setine uzanırken dikkatim başka bir şeye takılıyor.

"Aha," derim ve çantamın derinliklerinden onu çıkarırım. Yanaklarım gülümser. "Bu, balayımdayken olduğundan çok daha fazla işime yarayacak."

Zümrüt yeşili, şeffaf, bebek bebek tarzı iç çamaşırını ve insanlık tarihinin en küçük tangasını giyiyorum. Yanları kesik, hareket ettiğimde kalçalarımı ortaya çıkarıyor. "Eğlenceli ve seksi" olarak pazarlanıyordu, ki şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Bakalım ne düşüneceksin, Luke." Aynanın önünde dönerek, kumaşın bir an meme uçlarımı gizleyip bir an sonra tamamen görünür hale getirmesini izliyorum. "Umarım bu seni çıldırtır."

Banyoya geçip saçlarıma biraz ürün sürüyorum ve dudaklarıma hafif bir parlaklık katıyorum. Sonra bir kat maskara da sürüyorum. *Neden olmasın? Ya hep ya hiç*

yoksa eve git. Çıkmak üzereyim ama geri dönüp kendime iki fişkirtma parfüm sıkıyorum.

"Hey, Laina," Luke oturma odasından seslenir. "Pizzada ne istersin?"

Saten kenarlı ve biraz daha kalın kumaştan yapılmış uyumlu bir bornoz buluyorum. Sonra onu giyiyorum.

"Hadi bakalım," diye fısıldarım ve kapıyı açarım. "Ne dedin?"

"Pizzada ne istersin?"

Oturma odasına bakıyorum ama Luke'u göremiyorum. Televizyon spor kanalında ve sesi çok uzak olmayan bir yerden geliyor. *Kanepede olmalı.*

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda karnımda heyecan dalgaları yükselir.

Ne diyecek? Tepkisi ne olacak? Ben onun hatırladığı küçük kız değilim.

"Pepperoni iyi olur," diyorum, sesim tamamen soğukkanlı. İlk adımı atarken ona bakmıyorum. "Sardalya ve soğan dışında her şey olabilir..."

"Hay sıçayım."

Kazandım. Çenemi kaldırıp, dik oturmak için çabaladığını duymamış gibi davranıyorum. "Elime al."

"Lanet olsun, Laina. *Kahretsin.*"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, yanından geçerken çıplak kıkırmı göreceğini çok iyi biliyorum. "Ne oldu, Luke?"

"Kes şunu. *Kes şunu,*" diyor, sözleri hırıltıyla bitiyor. "Hayır. Durma. Buraya gel."

"Bir bardak çay alacağım. Bir şey ister misin?" "Evet. Ama çay değil."

Ben köşeyi dönüp onun görüş alanından çıkarken, o ayağa fırlar.

Meşgul olmak için hiç ilgimi çekmeyen bir içecek hazırlıyorum. Beni istemesini istiyorum. *Terlemesini istiyorum.*

"Pizzayı sipariş ettin mi?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

"Açlıktan ölüyorum." "Yapamam... ne?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Kapı çerçevesine yaslanmış, ağzı açık duruyor.

"Pizza," diyorum yavaşça. "Pizza sipariş ediyordun. Hatırladın mı?"

"Hayır. Bilmiyorum." Bakışları vücudumu santim santim aşağıya doğru kayıyor. "Şu anda kendi adımlı bile hatırlamıyorum. *Lanet olsun, Laina. Sen çok*

çok güzelsin."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler. Bu sadece valizimde bulduğum küçük bir şey."

Luke elini çenesine götürür ve hafifçe güler. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Sen bir aptalsın. Dün gece bunu elde edebilirdin, ama beni reddettin." Kendinden emin bir şekilde gülümserim ve ona göz kırparım. "Şimdi pizza sipariş et de, bu gece sıcak bir parça ile yatağa girebileyim."

"Böyle mi oynayacaksın?" "Hiçbir şey oynamıyorum Luke."

Yüzümü göremese bile, aslında onunla oynadığımı kesin olarak anlardı. Denesem bile sesimdeki alaycı tonu gizleyemezdim. *Ve deniyorum.*

"Bu adil değil," diyor. "Hayat adil değil."

"Doğru olanı yapıyordum. Pişman olacağın bir şey yapmadığından emin olmak istedim."

Ona bakarak, "Ne olduğunu bilmek ister misin?" diyorum. "Az önce sana ne olduğunu söyledim."

"Hmm... Sanmıyorum." Alt dudağımı yaladım. "Bence pişman *olacağın* bir şey yapmadığından emin olmak istiyordun."

Gözleri parlar.

"Seni yakaladım, ha?" diye sorarım. "Senden hiçbir şey almak istemiyorum, bu yüzden senin bir beyefendi gibi davrandığını ve bana son birkaç günü sindirmem için zaman tanıdığını kabul ediyorum. Ve bunu içtenlikle takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

Ağırlığını değiştirir.

"Ama bence senin de kafanda benimle aynı düşünceler var," diyorum. "Ve böyle bir bağ kurarsak, seks yaparsak, ayrıldığımızda o zaman olduğu gibi yine acı çekeceğimizden korkuyorsun."

"Bunun için çözümün ne?"

Ona gülümsüyorum. "Benim yok. Ama son zamanlarda bazı büyük, riskli kararlar aldım. Henüz beni öldürmediler. Bir tane daha alsam da olur. En azından bu sefer sen gelmediğinde canım yanmayacak. Zaten bunu bekliyorum olacağım."

"Neden bahsediyorsun?" Yüzü bir anda ciddileşti. "Gelmezsen ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten beni görmeye geleceğini düşünmüştüm. Geleceğini söylemiştin. Ama artık önemi yok. Hayatta kaldık ve şimdi buradayız. O zamandan beri birçok şey yaşadık. Artık birlikte olup olmayacağımıza karar verebiliriz."

"Bununla ilgili bir sorunum var."

"Şimdi mi?"

Gülümsedi. "Evet, şimdi."

"Ne? Acele et. Hala pizza sipariş etmen gerekiyor."

"Sanırım pizza ikinci plana atıldı." Derin bir nefes alır. "Bak, işleri daha ileri götürürsek, benim için bir ilişki olmayacak."

Midem yere düşer.

"Bunu bilerek bu işe girmelisin," diyor, beni yakından izleyerek. "Ben demiyorum ki... Ne dediğimi bilmiyorum, Laina. Hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu ve her birinin bizim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Ama hayatından tekrar sürgün edilemem. Seni istiyorum, her zaman istedim. Bana vereceğin hiçbir parçanı istemediğim bir gün bile geçmedi."

Düzenli nefes almaya çalışıyorum. Söylediklerini kafamda sindirirken kalbim hızla atıyor. *O... beni hep istedi mi? Ama beni bulmadı. Ben gittiğimde beni bırakıp gitti. Luke beni takip etmedi, o halde neden böyle söylüyor?*

"Seni hayatımdan hiç kovmadım Luke. Neden böyle söylüyorsun bilmiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri kısılır.

"Bu senin kararın. Her halükarda burada kalabilirsin. Önümüzdeki birkaç dakika içinde ne olursa olsun, ben her zaman senin yanında olacağım." Yutkunur, gırtlığındaki adem elması sallanır. "Ama bunu arkadaşlıktan öteye taşımak istiyorsan, sadece bu gece için olsa bile, bu benim için bir şeyleri değiştirecek. Öyle olmayacakmış gibi davranmayacağım."

İtirafı başımı döndürdü. Anlaşılması gereken çok şey var. *Neden onu sürgüne gönderdiğimi düşünüyor? Ve tekrar denememiz gerektiğini mi söylüyor?*

Ben bunu istiyor muyum?

Milyonlarca düşünce rekor hızla zihnimden geçiyor. İnsanlar beni kötüleyecek, kaçak gelin rolümü oynarken Luke ile yattığımı öğrenirlerse beni resmen çarmıha gerecekler. Tom'u Luke ile aldattığımı düşünecekler. Manşetler beni karalayacak ve Tom'u kandırdığımı, bunun Paris'te olanların intikamı olduğunu yazacak. Küçük beyinleri böyle çalışıyor. Çünkü basın Luke'u bilmiyor. Nedense.

Ama babam Luke'u biliyor.

Luke'u biliyor ve ilişkimizi yeniden başlattığımızı duyarsa aklını kaçırarak. Bunun marka anlaşmalarımı veya sponsorluklarımı etkileyip etkilemeyeceğinden emin değilim. *Bunu yaparsam halkla ilişkiler ekibim benden vazgeçecek mi?*

Luke'un karşısında dururken bu düşünceler kafamı çok meşgul ediyor. Ama onun yakışıklı yüzüne, o güzel, nazik gözlerine ve şimdiye kadar hiç olmadığı kadar bağlı hissettiğim ruhuna baktığımda... Umurumda değil.

Umurumda değil.

Bırakın konuşsunlar. Zaten konuşacaklar.

Herkesi mutlu etmek için pek çok karar verdim. Bu...

Luke... beni mutlu edecek.

"Şöyle ki," diyorum, ellerimi göğsünde gezdirerek. "Aramızdakinin sadece arkadaşlık olduğunu sanmıyorum. Hiçbir zaman sadece arkadaşlık olduğunu sanmıyorum."

Nefesi titriyor.

"Bu kasabadan ayrıldığımdan beri birçok hayat deneyimi yaşadım, ama hiçbiri seninle birlikteyken hissettiğim gibi değil," diyorum, ona gülümseyerek. "Bunun nasıl görüneceğini veya nasıl işleyeceğini bilmiyorum. *İşe yarayıp yaramayacağını da.* Ama sabah uyanıp pişman olmayacağımdan yüzde bin eminim. Sadece yapmazsak pişman olurum."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir. "Peki, Bayan Kelley, sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

İçimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor.

BÖLÜM 14

L uke

·Bu kasabadan ayrıldığımdan beri birçok hayat deneyimi yaşadım, ama hiçbirini seninle birlikteyken hissettiğim gibi değil."

Bu kadının her zaman kalbimi ele geçirmiş olması hiç de şaşırtıcı değil.

Onu inceliyorum, güzelliğini ve zekasını, dürüstlüğünü içime çekiyorum.

Ona direnmeye çalıştım, ama başaramadım. Onu mutlu etmek istiyorum.

Ona ne kadar özel olduğunu, maaş çekinden ve kişisel çıkarlar için sömürülecek bir araçtan daha fazlası olduğunu göstermek istiyorum. *Her ne kadar bu etkileşimden kesinlikle kazançlı çıkacak olsam da.*

Kalbim çarpıyor.

Ama çok şey de kaybedebilirim.

Onun ayrılmasından sonra yaşadığım acının anıları hâlâ taze ve bana yine aynı duruma düşebileceğimi hatırlatıyor. Bu sefer daha da kötü olur. Bundan sağ salım çıkabileceğimden emin değilim. Ama onu incelerken ve geri çevirmeyi düşünürken, bunun imkânsız olduğunu anlıyorum.

Onu çok uzun zamandır seviyorum.

Onu sevmek nefes almak kadar doğal. Çaba sarf etmem gerekmiyor. Ve onu sevmemeye çalışırsam, başarısız olurum ve mutsuz olurum, hayatımın hala anlamlı olan parçalarına tutunur ve bir gün bir şeylerin değişeceğini umarım.

Belki o gün bugündür.

Uzun ve derin bir nefes alıyorum.

Laina'nın da böyle hissettiğini umut edebilirim sadece. Daha fazlasını denemek isteyeceğini umut edebilirim sadece. O gittiğinden beri benim için ulaşılmaz olan mutluluğu, başka hiçbir yerde bulamadığını düşündüğüm mutluluğu, o da isteyeceğini ve onu yeniden yakalamak için almamız gereken riski göze almaya değer olduğuna karar vereceğini umut edebilirim sadece. Çünkü benim için bir şey çok açık. Benim mutluluğum sadece Laina Kelley ile mümkün.

Buraya gelmesinin bir nedeni var. Ve belki de bu neden, onu benim yapabilmem içindir.

BÖLÜM 15

L aına

"OTUR," diyor Luke. Bu sözler bir rica değil, bir emirdir.

Beklentinin beni ele geçirmesiyle omurgamdan bir ürperti geçer.

Bunu daha önce de yaptık, sayamayacağım kadar çok kez. Onun altında, üstünde ve yanında oldum. *Ama hiçbirisi böyle olmamıştı.*

Bana karanlık gözlerle ve lezzetli bir sırıtışla bakan bu Luke, benim bekaretimi alan tatlı ve eğlenceli adam değil. Bu adam kendinden emin. Kararlı. Ve eğer gerçekten şanslıysam, eğlenceyi yepyeni bir seviyeye taşıyacak.

"Yüzüne oturarak başlayabilir miyim?" diye soruyorum, ona masumca sırıtarak. "Sonra. Sandalyeye otur."

Mutfak masasına oturursam bunun nasıl olacağını anlamıyorum, ama merakım ağır basıyor ve oyuna devam ediyorum.

"Ön sevişmeyi çok severim," diyorum, ona sırtımı dönerek. "Ama ne yaptığını tam olarak anlamıyorum... Oh, vay canına. *Dur.* Ne yapıyorsun?"

Soruyu sormaya başlamadan önce, ellerim sandalyenin arkasında birleştirilir. Çenem gevşer ve içim kaynar.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, dudakları kulağımın kepeklerini okşuyor. Titriyorum. "Duruma bağlı."

"Seni orgazma ulaştıracağıma söz versem?"

"Kesinlikle. Ve beni daha hızlı orgazm edersen, bundan daha fazlasını ifade eden her ne kelime varsa ona da. Ben... oh!"

Düşüncemi tamamlayamadan, siyah bir ip göbek deliğimin hemen üstünden belimi sıkıştırır ve beni sandalyeye yapıştırır.

"Luke," diyorum, kalbim deli gibi atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece biraz dalga geçiyordum. Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. Sadece söyle."

Ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama hiç hareket ettiremiyorum. Bu, diğer duyularımı keskinleştiriyor ve bana yeni bir heyecan seviyesi yaşıyor.

"Hareket edemezsem seninle oynayamam," diyorum, kaşımı kaldırarak. "Anlaşılması zor bir şey, biliyorum."

Sandalyeyi hareket ettirerek beni buzdolabına doğru çevirir. Sonra önüme bir sandalye çekip oturur.

"*Senin benimle oynadığını söylemedim,*" diyor, eğlenerek. "*Şarkı sözleri yazan bir kadın için, temel İngilizceyi hiç anlamıyorsun.*"

"Çok komik."

Gülümser. "Tanrım, çok güzelsin." Yine ipe karşı kıvranırım.

"Kes şunu," dedi gülerek. "Ondan kurtulamazsın." "Bunu bilemezsin."

"Bu benim işim. Yani biliyorum."

Oh. Haklısın. "Burada ne yapıyoruz?"

"Biraz önce duştan çıktığında benimle alay ettiğini hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum.

"Ve dün gece film izlerken, *yanlışlıkla* ayağınla benim aletime sürtünmeye devam ettiğini hatırlıyor musun?" diye sorar.

Maalesef, evet.

"Ah, bir tane var," diyor. "Peki ya iç çamaşırlarıyla aşağı inip sanki sadece pizza yemek istiyormuş gibi davrandığın zaman?"

Oops.

"Bu benim versiyonum," diyor, sırtarak. "Buna... intikam acıdır denir."

"İntikamcı olma. Öyle bir adam olmak istemezsin. Beni bırak, ben de senin sikini eyerleyeyim. Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

"Hayır. Ben iyiyim."

Sandalyesini o kadar yaklaşıyor ki dizleri benimkilerin kenarlarına geliyor. Eşofmanının yumuşak kumaşı çıplak tenime değiyor. Ellerimi kurtarmaya tekrar çalışıyorum ama nafile.

Avuç içleri yüzümün yanlarını kavradı. Yanaklarıma sertçe dokundular ve başka bir his uyandırdılar.

Bacaklarım, uyarılmamın uyluklarımla içini kaplamasıyla birbirine sıkışır. *Ona ihtiyacım var. Ona çok ihtiyacım var.*

Ağzını ağızıma yaklaştırır. Alt dudağıımı ısırınca inlerim. Acı hissi içimdeki kargaşayı keser ve beni geri şimdiki zamana döndürür. Gözlerimi açtığımda, ağzını ağızıma bastırmadan önce benim temasımı beklediğini görürüm.

Dünya dönmeyi bırakır.

Luke kontrolü ele alır, dudaklarını benimkine bastırır. Nefes almayı hatırlamaya çalışırken çenem gevşer. O da bu fırsatı değerlendirip dilini kullanarak ağızımı keşfeder.

Ateş içimden yayılır, vücut ısıımı tehlikeli seviyelere çıkarır. Sonunda geri çekildiğinde, başım döner. *Nefes al, Laina.*

"Lütfen beni bırak," diyorum,
nefes nefese. "Mümkün değil."

Cüppemi omuzlarımdan ve kollarımdan olabildiğince aşağı doğru itiyor. Göğüs uçlarım, dikkat çekmek için çaresizce iç çamaşırlarımın ince kumaşına baskı yapıyor.

Uzun süre beklemlerine gerek kalmaz.

Her bir göğsümü kumaştan yavaşça çıkarır, kupanın üzerinde sallanmalarına izin verir.

"Mükemmelsin," diyor, gözlerini üzerimde gezdirerek. "Kesinlikle mükemmelsin."

Elini bacaklarımla arasına koyar, bacaklarımı ayırır ve ben ona doğru eğilirim, inleyerek dokunması için yalvarırım.

"Beni orgazm edersen mükemmel olurum,"
diyorum. "Edeceksin. Endişelenme."

"Kanıtla."

Gülüyor ve parmağını içime sokuyor. Bu beni şaşırtıyor ve hem sarsıntıdan hem de zevkten çılgılık atıyorum. Amımı ona olabildiğince sertçe sürüyorum.

"Elimde parçalanmamak için mücadele etmeni izlemenin ne kadar seksi olduğunu bilemezsin," diyor.

Başımı geriye yaslarım, saçlarımla uçları ellerime çarpar.

Bir sandalyeye bağlanıp parmaklanmaktan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim, ama bu çok iyi. Hareket edememek, güven ve gerilim katıyor. *Şimdi ne yapacak? Nereye dokunacak? Ne zaman...* "Siktir!"

Başparmağının ucu klitorisimin etrafında küçük daireler çiziyor. Şişmiş tomurcuğun her bir dokunuşu damarlarımdan bir elektrik akımı geçiyor.

"Parmaklarımla boşalmak ister misin?" diye soruyor.

"Buna devam et, boşalacağım." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, o parmaklarıyla beni becerirken kalçalarımı sallıyorum. "Bu çok iyi geliyor Luke. Çok iyi."

Sağ meme ucumu ağzına alır ve parmağını içimden çıkarır. İtiraz etmeye başlarım, ama göğsümden yayılan zevk sözlerimi çalar. Isırır. Çırpar. Dilinin ucu gergin tomurcuğumu masaj yapar, ama keşke ona ulaşabilsem. Tenine dokunabilsem, ne kadar yumuşak ama sert olduğunu hissedebilsem. Onun vücudunun benimkine değmesini her zaman sevmişimdir. *Bu işkence gibi.*

Geri çekiliyor, arkasına yaslanıp parmaklarını ağzına sokarken beni izliyor.

"Tadım nasıl?" diye soruyorum.

Öne eğilir ve dilini ağzımın içine kaydırır. Onu çekip çıkarmadan önce dilini ısırır, emerim. Koltuğuna geri oturduğunda, gözleri parıldıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Tadın nasıl?"

"Karşılaştırmak için pek bir şeyim yok. Neden sikini çıkarıp ağzıma sokmuyorsun?"

Sırıtişi müstehcen. "Bunu mu istiyorsun? Ağzını sikmemi mi istiyorsun?"

"Oradan başlayabilirsin. Ama bu gece siktiğin tek şey bu olmayacak."

Vay canına. Bu gece dilimi kim kontrol ediyor? Seks sırasında Tom'la hiç böyle konuşmamıştım. Belki de işler eğlenceli olduğu ilk zamanlarda. Ama bu gece, kelimeler düşünmeden ağzımdan dökülüyor. Bu doğal. Ve kendimi tutmak istemiyorum.

Ayakta duruyor, şakaklarındaki damarlar atıyor ve penisini çıkarıyor. Elinde ağır duruyor — kalın ve damarlı. Tabanını sıktağında başı morlaşıyor. Uçunda bir damla ön sıvı parlıyor.

Onun bakışlarını tutuyorum. "Ver onu bana. Tadına bakayım."

Elleri saçlarımı okşarken, penisini ağzıma doğru kaydırır. Ben de ona karşılık veririm, dilimi başının üzerinde gezdiririm. Sıvı ılık ve tuzludur — ve boğazından çıkan inilti bana güç verir.

O dudaklarımı geçmeye çalışırken ben başını emiyorum. Boğazımın arkasına çarptığında tıslıyor.

Başını yaladım, o tekrar ağızıma dalmadan önce gövdesini tükürdüm.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diyor, sözleri kaba. "Boğazına boşalmak istiyorum."

Onun penisi etrafında mırıldanıyorum, dişlerimi saklayarak onu tekrar boğazıma alıyorum.

Parmakları kafa derime batıyor ve kalçaları bana daha sertçe vuruyor.

Tükürüğüm testislerinden damlayarak bacaklarıma düşüyor. Başını emmeye devam ediyorum, dilimi etrafına doluyorum ve onu her şekilde tahrik etmek için ağızımla mümkün olduğunca fazla temas kuruyorum. Onun hızı arttıkça gözlerim yanmaya başlıyor.

Onunla daha önce hiç böyle olmamıştı. Hiç kimseyle böyle olmamıştı, o kadar da çok kişi olmadı gerçi. Bana kırılacak cam bir bebek gibi davranıyorlardı. Sadece Luke bunun doğru olmadığını biliyordu, onun benimle oynamasını istediğimi.

Her şeyi hissetmek istiyorum.

O çok ileri gittiğinde öğürmeye başlıyorum, o da durup penisini ağızımdan çıkarıyor. Uzaklaşmadan önce beni derin ve sert bir şekilde öpüyor.

Gözleri vahşi, nefesi benimki kadar düzensiz. Bakışlarımız buluşur ve gülümseriz.

Ve o his — gülümsemesinin sıcaklığı ve samimiyeti — çok

İpi çözüyor ve omuzlarım öne doğru düşüyor. Bileklerim yanıyor ama bununla ilgilenmeye vaktim yok çünkü Luke beni kaldırıp masanın üzerine yatırıyor.

"Prezervatif almam lazım," diyor.

"Alma."

Dönüşünün ortasında durur ve kaşlarını kaldırır.

Sana güveniyorum. Sen, gerçekten güvendiğim tek erkek, belki de tek insansın. Ona gülümserim. Ve hiçbir şey değişmedi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyorum. "Ve hazırım." "Emin misin? Ben hazırım. Sorun değil."

Onu belinden tutup kendime yaklaşıtıyorum. Ona bakıyorum. "Seni hissetmek istiyorum, tümünü. İçime derinlemesine girdiğini hissetmek istiyorum."

"Lanet olsun."

Beni masaya yatırıncaya kadar geriye doğru iter. Kendimi tutmak için yarım duvar çıkıntısını tutarım.

"Bunu çok istiyorum ve çok uzun zamandır istiyorum, fazla dayanamayacağım," diyor.

"Aynı şekilde. Ben de boşalmam lazım. Hemen."

Gülümüyor ve tangamı bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. "İlk turu halledip rahatlayalım, sonra tekrar yapıp zamanımızı alabiliriz, olur mu?"

"Umarım bunu birçok kez yapıp zamanımızı alabileceğimizi kastediyorsun," diyorum, bacaklarımı beline dolayarak. "Şimdi konuşmayı kes."

"Çok otoriter birisin."

"Ne istediğimi biliyorum."

Onun gülümsemesini neyin kazandırdığını bilmiyorum, ama kabul ediyorum. *Ve onun penisini de kabul ediyorum.*

Bacaklarım omuzlarının üzerinde, Luke içime girdiğinde kığım masanın kenarında sallanıyor.

"İşte bu," diyorum, bacaklarım titriyor. "Bana bunu ver."

"Bunu seviyor musun?" O geriye yaslanıyor, sonra tekrar içime giriyor.

"Bunu seviyor musun?" *"Bunu seviyorum."*

Aynı hareketi tekrarlar. Tekrar. Ve tekrar.

Kafamın duvara çarpmasını engellemeye çalışırken kollarım güçsüzleşir. Sırtım masaya sürtünerek yanar. Amımın arkası darbe üstüne darbe alırken zonklar ve bu şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem, en lezzetli duygudur.

"*Daha sert,*" diyorum, dişlerimi sıkarak. "*Sik beni, Luke.*" "Sikilmek mi istiyorsun? Tamamdır."

O belimi kavrarken, bacaklarım omuzlarında sallanırken ve acımasızca içime girerken çığlık atıyorum. Her itişte zıplayan göğüslerimi tutuyorum ve baskı neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde gözlerimi kapatıyorum.

"Ne kadar sert istersin?" diye soruyor, parmakları derime batıyor. "*Ne kadar sert istediğini söyle.*"

"Aynen böyle." Kelimeler ağzımdan çıkmakta zorlanıyor.

"Aynen... böyle." "Boşalacağım," diyor.

"Durma! Lütfen! Bir kez daha... *sik beni!*"

Görüşümde küçük yıldız kümeleri süzülürken vücudum titriyor. Bacaklarım o kadar şiddetli titriyor ki durduramıyorum. Luke, içimde kalarak beni spermleriyle doldururken, alnından damlayan ter damlaları karnıma düşüyor.

Ben deniyorum gülümsemeye gülmeye ama ses ses
daha bir bir sızlanmasanki ben düşerken

Luke'un kolları gevşer ve omuzları çöker.

Bacaklarımı dikkatlice ondan çekerim.

Nefes nefese, yüzünde kulaktan kulağa bir gülümsemeyle. "Hayatımda hiç bu kadar sert boşaldığımı sanmıyorum."

"Sana garanti ederim ki ben de öyle." Oturmak için uğraşıyorum. "Hâlâ net göremiyorum."

Luke beni kucaklar, bir bebek gibi sallar ve alnıma bir öpücük kondurur.

"Bir sonraki tur yumuşak bir yerde olmalı," derim, esneyerek.

"Acıdı mı?"

Parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. "Henüz değil." Beni tekrar öpüyor ve yukarı taşıyor.

BÖLÜM 16

L aına

"BAK," diyorum, sesim uykulu. "Güneş doğuyor."

Luke, ben ona sokulurken parmak uçlarıyla kolumu okşuyor. "Bu gece beni meşgul ettin." Bir an duruyor. "Dün gece mi? Doğru kelime neydi?"

Gülüyorum ve geriniyorum, kaslarım dinlenmek için çılgılık atıyor. Luke ile birlikte olmak Pilates'i parkta yürüyüş gibi gösteriyor. Sadece, parkta yürüyüşler bu kadar eğlenceli değil.

"Kim bilir," diyorum, tekrar ona sokuluyorum. "Sadece seni meşgul ettiğimi söyle. Anlatmak istediğim bu."

"Beni *çok meşgul* ettin." Başımın üstüne gülüyor. "Bu kadar dayanıklılığım olduğunu bilmiyordum. Kabul etmelisin ki, etkileyiciydim."

"Öyleydin. *Beş kez de*. O kadar etkileyiciydin ki, ne zaman tekrar hazır olursan, bana haber ver."

Yine gülünce göğsü titrer. "Önce biraz uykuya ve atıştırma ihtiyacım var. Tabii sikimi ağzına almak istemiyorsan. Eminim onu bir tur daha ikna edebilirsin."

Eli belime dolanıp göğsümü kavradı.

"Şaka yapıyordum," diyorum, sırıtarak. "Sanırım biraz uykuya, atıştırma ihtiyacım var."

Odaya hafif güneş ışınları giriyor. Ağaçlar arkadan aydınlatılıyor ve uzaktan resim gibi bir manzara oluşturuyor. Dünya yavaşça uyanıyor ve bize en rahat, en sıcak *bir günaydınla* merhaba diyor.

Esniyorum, rahat olana kadar kıvrılıyorum. Kolunun üst kısmındaki mürekkebi fark etmeden edemiyorum. Her ince çizgi net, farklı şekilleri birleştirerek güzel, karmaşık bir tasarım oluşturuyor. Luke'un dövme yaptıracağını hiç düşünmezdim. Yine de, bir şekilde, mükemmel görünüyor.

"Bana bunları anlat," diyorum, derisindeki çizgileri izleyerek.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Neden yaptırdın? Ne anlama geliyorlar? Yoksa bir sanatçının duvarından rastgele seçtiğin şeyler mi?"

Derin bir nefes aldı. "Hepsi bir anlam ifade ediyor."

Sesindeki hafif titreme beni duraklatır. Belki de bunu benimle paylaşmak istemiyordur. Sonuçta, uzun zamandır onun hayatında yoktum. Belki de bunların bazıları, benimle ilgisi olmayan, hayatındaki özel olayları simgeliyordur.

Bu doğru olsa da, kalbim yine de sıkışıyor. Kızgın değilim, bu çok saçma olurdu. Başka bir adamla nişanlı olduğum için incinmedim, Tanrı aşkına. Ama kalbim, paylaşmadığımız yıllar için, ayrı geçirdiğimiz tüm zamanlar için, birbirimize verdiğimiz acı için ve birbirimizin iyileşmesine yardım etmediğimiz yaralar için acıyor.

Birbirimiz olmadan yaşadığımız hayat için.

"Bence çoğu erkek gerçekten havalı dövmeler yaptırıyor," diyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek. "Benimkiler ise oldukça aptalca."

Ona gülümsüyorum. "Şimdi kesinlikle bilmek istiyorum." Kolunu tutuyor, böylece ikimiz de daha iyi görebiliyoruz.

"Bana dalga geçmesen iyi olur," diyor. "Söz veremem."

Gözlerini devirir. "Dış çizgi bir at nalı. Bu kendiliğinden anlaşılabilir olmalı. Ve üst kısmında Poppy için bir *p* harfi var."

Harfi bulup parmağımı üzerine bastırıyorum.

"At nalı içinde, hayatımdaki tüm önemli insanları hatırlatan şeyler var," diyor, boğazını temizleyerek. "Annem için bir papatya var. O her zaman bahçesinde bir şeyler yetiştirir. Çiçekler ya da o lanet olası güller, beni kandırıp bahçesine gelip onları budamamı sağladığında kanatırlar."

Yavaşça gülümserim.

"Babamın ordudaki zamanını onurlandırmak için bir bayrak var," diyor, omzunu döndürerek. Mallet için boks eldivenleri, Kate için küçük bir taç var." Gülüyor. "Onun için başka bir şey seçmiştim, ama o da benimle birlikte gelip bunu yaptırdı ve dövme sanatçısını, onun bir prenses olduğu için kendi seçtiği şeyi taçla değiştirmesi için ikna etti."

"Yapmadı herhalde."

"Oh, yaptı. Erkeklerle kirpiklerini kırptırdığında, yapabildiklerine inanmıyorum. Anlamıyorum." Diye iç geçirir. "Chase için bir beyzbol topu var

Çünkü bana top atmayı öğretti. Bazen, bana vurup başını belaya sokmamak için bunu bahane olarak kullandığını düşünüyorum, ama neyse."

"O böyle bir şey yapmaz."

"Evet, yapardı." Kafasını sallar ve bir kareyi gösterir. "ok iyi olmamış, ama Gavin'i temsil eden bir Lego olması gerekiyordu. Çocukken saatlerce Lego ile oynardık."

Kolunu çevirip diğerk tarafını daha net görebilmek için. "Sonuncusu ne? Buradan göremiyorum."

"O bir balkabağı."

Gözlerim büyür ve oturmaya çalışırım. Beni kendine doğru çeker, yüzünü saçlarıma gömer. Kolunu tutup son parçayı görebilmek için kendime doğru çekerim.

Evet. Bu bir balkabağı.

Birlikte geçirdiğimiz ilk yılın Şükran Günü'nde söylediğı sözler kafamda yankılanıyor. "*Madem bu kadar çok seviyorsun, sana artık balkabağı diye sesleneceğim.*"

"Luke..."

O başını sallar, kalbi küt küt atıyor. Her atışı, benim kalbimin göğsümde hızla atışıyla aynı ritimde yüzümün yan tarafına vuruyor.

Onun kolunu ileri geri çevirerek, bir şeyi atlamış mıyım diye bakıyorum. *Hepsi bu mu? Sadece ailesi ve... ben mi?*

"Tabii ki, bunu göreceğini hiç beklemiyordum," diyor, nefes vererek.

"Dövmeni ne zaman yaptırdın?"

"Bilmiyorum. Üç ya da dört yıl önce."

Üç ya da dört yıl önce mi?

"Bu tuhaf mı, yoksa ürkütücü mü?" diye soruyor. "Bir kadın olsaydım ve eski erkek arkadaşımın, ayrılmanızdan yıllar sonra beni hatırlamak için dövme yaptırdığını öğrenseydim, nasıl tepki verirdim bilmiyorum. O zamanlar bunu düşünmemiştim."

Yine kalkmamı engellemeye çalışıyor ama bu sefer ben kararlıyım. Yüzünü görmek, o güzel yeşil gözleri görmek ve bu anı hazine gibi saklamak istiyorum.

Ona dönmek için bükülürken arşafllar belime kadar iner.

"Tuhaf mı, ürkütücü mü?" diye gülümseyerek soruyorum. "Luke, bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum, ama *tuhaf* ve *ürkütücü*, aklıma gelen iki kelime değil."

Elini uyluğuma koyar. "Seni özledim. Seni çok özledim. Ailemdeki herkes için bir şeyler seçerken, seni de ekleyene kadar tamamlanmış saymadım." Gülümser. "Seni bir daha görmesem bile

görmesem bile, ki o anda göreceğimi sanmıyordum, yine de bana aittin. En azından bana."

Sözleri, at nalı içindeki balkabağı kadar kalbimi etkiliyor. Samimiyeti beni çok etkiliyor. Dürüstlüğü, hiçbir erkeğin asla ulaşamayacağı bir seviyeye çıkıyor. O geceler boyunca, otel odalarında ve tur otobüslerinde tek başıma oturup, az önce yaptığım gösteriden sonra kimse beni düşünüyor mu diye merak ediyordum... ve Luke beni yanında tutmak için dövme yaptıırıyordu.

Gözlerim doldu.

Kendi ailem bile para vermedikçe böyle bir şey yapmazdı.

"Bence bu özel, sevimli, tatlı ve daha bir milyon şey," diyorum, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirerek. "Eğer işleri yoluna koymuş olsaydık ne olurdu diye hiç merak ettin mi? Nerede olabileceğimizi hiç merak ettin mi?"

Ellerimizi inceliyor. "Evet ve hayır." Parmaklarımızı dudaklarına götürüp öpüyor. "Bunu sık sık düşünüyorum. Muhtemelen şu anda bebeklerimiz olurdu. Umarım, sana benzeyen bir kız ve benim kadar atları seven bir erkek çocuk. Her akşam birlikte yemek pişirir, uykuya dalarken belgesel izlerdik ve bu çok sıkıcı ama kesinlikle mükemmel olurdu."

Tek bir gözyaşı sessizce yanağımdan süzülür.

"Ama senin kaderin büyüktü, Laina. Hiçbir zaman sana hak ettiğin her şeyi veremeyecek bir adamla, ıssız bir yerde küçük bir evde yaşamaktan daha büyük bir kaderin vardı. Sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok."

Ah, Luke. Beni mutlu edecek şeyi sunabilecek tek kişinin sen olduğunu bir anlasan... Sen.

İşte bu. Bu yüzden benim için gelmedi.

Kendini yeterli görmüyor.

Neden öyle düşünsün ki?

Bir damla gözyaşı daha gözümden süzülüp dudaklarımdan çeneme doğru akıyor. Luke başparmağıyla onu siliyor.

Benim için fazlasıyla yeterli olduğunu anlamıyor mu? Ne kadar iyi, onurlu ve saygın biri olduğunu, benim hayatımın ise yılanlar, fareler ve bir çek karşılığında seni ihanet etmeye hazır insanlarla dolu olduğunu görmüyor mu?

Onun için yeterince iyi olmayan benim hayatım. Ve bunu tüm varlığımla nefret ediyorum.

"Sence şimdi bunu başarabilir miyiz?" diye soruyorum. "Ne düşündüğünü duymak istiyorum."

Ciğerlerim hava ile dolar. Yavaşça nefes verirken, hayatımdaki erkekleri, yani babamı ve Tom'u, beni sevmesi ve koruması gereken iki erkeği düşünüyorum.

Onlara verebileceğim her şeyi verdim: sadakat, dürüstlük ve şeffaflık. Elimden geldiğince açık bir şekilde iletişim kurdum. Hak etmeseler bile onlara saygı gösterdim ve sayısız kez onlara şans verdim. Ama onlar hiçbirine karşılık vermediler.

Şu anda hayatımda yer alan tek iki erkeği hayatımdan çıkarma sürecindeyken, başka bir erkeği hayatıma katma fikri *korkutucu* geliyor — *tabii o Luke* değilse. Onu hayatıma katmıyorum bile, çünkü o her zaman hayatımda oldu. İlişkimizin bittiği için yıkılmışken bile, o her zaman yanımdaydı.

Sonuçta, güvenli bir limana ihtiyaç duyduğumda aklıma gelen tek kişi oydu. *O*. Her zaman oydu.

Gülümsüyorum. "Hayatıma girebilecek kadar güvenebileceğim tek erkek sensin. Birini sevmenin ne demek olduğunu anlıyorsun."

Diğer bacağımı da tutup beni kendine doğru çeker.

"Benden hiçbir şey saklamıyorsun Luke. Ve biliyorum ki, medyadaki korkunç hikayeler ve sürekli etrafımda dolaşan dedikodularla manipüle edilmeyeceksin." Gülümsüyorum. "Sen çok sağlam birisin."

"Yani, bunu başarabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Çözülmesi gereken çok şey var. Nasıl olacağını bilmiyorum ve kolay olmayacağını da biliyorum. Ama ya sonsuza kadar yalnız kalacağım ya da seninle birlikte olacağım."

Yutkunur. "Emin misin?"

"Kimse beni anlamıyor. Anlayabileceklerini de sanmıyorum. Sen beni müzikle uğraşmaya başlamadan önce tanıyordun ve kimse *benim hala o kız olduğumu* fark etmiyor. Ayrıca," diyorum, üzerine oturarak. "Kalbim sana ait. Kabul et ya da etme."

"Sen benim sikime amını sürtüyorken, onu bırakmak istediğimi söylersem çok garip olur, değil mi?"

Eğer ciddi olduğunu düşünseydim, utanç duyardım. Ama sözlerinde ya da yüzünde şakacı olmayan tek bir şey bile yok. Her şey sevgiyle dolu.

"Gördün mü, planım buydu," diyorum, ona sürtünerek. Benim sıvılarım onu kapladıkça sikini sertleştiriyor. "Beni reddedeceksen, bana direnmeni gerçekten zorlaştıracığımı düşündüm."

Kalçalarımı kavrar ve amacına ulaşmak için kalçalarını kaldırır. "Hala nasıl cevap vereceğime karar veremedim. Daha çok çabalamalısın."

Hareket etmeyi bırakıp dudaklarımı
büzüyorum. "Oh, kahretsin." O,
yaramazca gülüyor.

Onun penisini kavramak için yeterince yükseğe kaldırıyorum. Elimdeki kalınlık, kadifeye sarılmış çelik gibi. Onun bakışlarını tutarak, yavaşça üzerine çöküyorum.

Gözlerini sıkıca kapatarak, içime girerken tıslar.

Tamamen oturduğumda, kalçalarımı yavaşça dairesel hareketlerle sallıyorum. "Bu yardımcı oluyor mu?"

"Biraz."

Gülüyorum ve başlığı tutuyorum. O göğüslerimi avuçluyor, ben onun penisi üzerinde zıplamaya başladığımda homurdanıyor.

"Senin biraz uykuya ve atıştırmalığa ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm," diye şaka yapıyorum, amımı onun etrafında sıkıştırarak.

"Soğuk kompres ne oldu?" "İçime gir, sonra
soğuk banyoya oturacağım." Gözleri birden
açılır. "Lanet olsun."

"*Tam orada*," derim, aceleyle nefes alıp vererek. "Orayı yumruklayın."

O da benim hareketlerime ayak uydurur, göğüslerimi o kadar sert sıkar ki acıtıyor. Bu ek his, içimde patlayan isyanı daha da güçlendirir. *Kahretsin, buna bayılıyorum.*

Heyecan baş döndürücü bir hızla yükselir ve vücudumdaki her hücre bu etkiye hazırlanır. Uyluklarım titrer. İçim o kadar sıcaktır ki sanki ateş yutuyormuşum gibi. Kafamın üstü patlayacak gibi.

Çok... çok... yaklaştım... "Siktir!"

"Beni sür, bebeğim," dişlerini sıkarak diyor. Elleri yine kalçalarımı buluyor ve beni yukarı aşağı hareket ettiriyor. "Sikimi sonuna kadar sür. Durma."

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Vücudu gerginleşene kadar içime giriyor. Sonra titremeye başlıyor. "*Lanet olsun.*"

Gözlerimi açıp onun çöküşünü izlemek için mücadele ediyorum.

Başı yastığa bastırılır ve boğazı ortaya çıkar. Düşük, gırtlaktan gelen bir ses çıkar. Bu ses, zaten hassas olan cildimi tırmalayarak, içimde ikinci bir orgazm dalgası yaratır.

Nefes nefeseyim, ellerim göğsüne düşüyor. Bacağını belime doluyor ve beni göğsüne çekiyor. O da nefes almakta zorlanıyor.

"Sen tam bir müzakerecisin," diyor gülerek.

Gülüyorum. "Bu, bunu yürütmeye çalışmak istediğin anlamına mı geliyor?" "Bu, seni bir daha hayatımdan çıkarmayacağım anlamına geliyor."

Ona sokuluyorum. *Tanrıya şükür.*

BÖLÜM 17

L uke

Garajımdan çıkıp sola değil sağa dönüyorum. Troy, posta kutumu geçmeden cevap veriyor.

"Castelli."

"Selam Troy."

"Senin için ne yapabilirim, Luke?"

"Yem dükkanına gidiyorum. Bir saat kadar dışarıda olacağım. Sadece haber vermek istedim. Ben çıkarken Laina bulaşıkları yıkıyordu. Biri gelirse, ona bırakabilirsin. Biraz huysuz bir ruh hali var."

Troy bir kez güldü. *Bir kez*. On gündür ilk kez bilgi aktarımı veya kabulü dışında bir şey yaptığını duyuyorum.

"Anlaşıldı," diyor. "Sen yokken kimseyi bekliyor musun?" "Hayır. Gavin gelirse, ona işine dönmesini söyle." "Bir sorun olursa sana haber veririm."

Kaşlarım çatıldı. *Gavin'e gerçekten böyle bir şey söyler miydi?* Emin değildim. Söyleyebilirdi.

"Peki, tamam," diyorum, şaka yaptığımı söylemeli miyim diye düşünerek. "Teşekkürler."

Görüşme sona erer.

Troy ile her konuştuğumda olduğu gibi midem düğümlenir. Laina'ya onun burada olduğunu söylemediğim için suçluluk duygusu beni yiyip bitirir. Birden fazla kez ona söylemek üzereydim; gerçek dilimin ucundaydı. Ama sonra Troy'un ve Anjelica'nın, Laina'nın güvenliğinin tehlikede olduğu konusunda ısrar ettiklerini hatırlarım. Ve Troy'un orada olduğunu bilirse, onu gitmeye zorlayabilir.

Sessiz kalırım.

Güneşe gözlerimi kısıarak, ondan uzaklaşabilmek için çeyrek mil sürerim. Neyse ki, yolun ortasındaki dev çukurun yerini biliyorum

ve görmeden onu geçebiliyorum.

"Laina, Laina, Laina," diyorum, nefes vererek. "Ne yapacaksın, hanımefendi?"

Günlerdir gerçeklerden kaçınıyoruz. Yakında hayatına geri dönmek zorunda kalacak. Ama beni boyun eğdiren o sabahtan beri bu konu hiç gündeme gelmedi.

Gülümsüyorum.

Soruyu sormadan önce cevabımı biliyordu. Sadece oyuna geldi.

Midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor.

Bunu her düşündüğümde midem bulanıyor. Onun hayatı ve bunun ne anlama geldiği hakkında geleceği tahmin edecek kadar bilgim yok. *Ne kadar izinli? Günlük hayatı ne kadar yoğun? Programı benimle eve gelmesine izin verecek mi, yoksa onu görmek için farklı şehirlere birçok seyahat yapmam gerekecek mi?*

Bir ilişki bunu gerçekten atlatabilir mi?

Her gece birkaç saat uyanık kalıp seçeneklerimizi düşünüyordum. Masada olmayan tek seçenek ilişkiyi bitirmektir. Eğer işimi bırakmam gerekirse, bırakırım. Ve işin o noktaya gelmesinden korkuyorum.

Tabii ki, ona sorarsam bir cevap alırım. Ama sormuyorum. Hayatındaki herkes ona baskı yapıyor, ben de onun stresini artırmak istemiyorum. Ayrıca, sonuçta bunun bir önemi yok. Sonuç aynı.

O kız benim.

Telefonum kamyonun içinde çalışıyor ve direksiyondaki bir düğmeye basarak cevap veriyorum. "Alo?"

"Kamyonette gibisin," diyor Kate. "Nereye gidiyorsun?" "Yem dükkanına."

"Oh, ne güzel," diyor, ses tonu alaycı. "Bir süredir seninle konuşmadım, o yüzden bir kontrol etmek istedim."

"Eğer iş için sürekli seyahat etmeseydin, belki birbirimizi biraz daha sık görürdük."

O gülüyor.

"Bu hafta neredesin?" diye soruyorum.

"Albuquerque'deyim. Bir ara buraya gelmelisin. Burası çok güzel."

"Bakalım."

"Babam gibi konuşuyorsun. *Bakalım*," diyor, en iyi Lonnie Marshall taklidiyle. "Neyse, seni aradım çünkü Gavin'e soramıyorum. Yani

Gavin'e sorabilirdim ama sormayacağım."

Mağazanın yanına çekip park ediyorum.

"Gavin'e neyi sormuyorsun?" diye soruyorum.

"Birkaç gece önce Chase'i aradım, ama elleri yağla falan kaplıydı. Bilmiyorum. Neyse, Kennedy temizlenene kadar telefonuna cevap verdi."

"Tamam..."

"Ve bana Gavin'in evden çıkamayan hasta kız arkadaşı için onun kıyafetlerinden ödünç aldığını söyledi."

Oh, kahretsin.

"Kennedy, Gavin'in bu konuda çok tuhaf davrandığını söyledi, ama babasına ve Megan'a söylemeyeceğine söz verdi. Tabii bu, bana söyleyemeyeceği anlamına gelmez."

Yüzümü buruşturuyorum. "Eminim ki, söylememe sözü sadece Chase ve Megan'ı değil, herkesi kapsıyordu."

"Neler olduğunu biliyorsun," diyor sanki bir bilmeceyi çözmüş gibi. "Hadi. Söyle bana."

"Önemli bir şey değil, Kate."

"Bir şey var Luke, yoksa bana söyledin. Gavin neden bana değil de sana sırlarını anlatıyor? İkinizin beni dışlaması için eve taşınmadım."

"Bu konuda bana güvenmen gerekecek."

O da öfkeyle, "Hayır. Güvenmeyeceğim. Reddediyorum. Söyle, yoksa Chase'e anlatırım," diyor.

İnledim, keşke yeğenim ispiyoncu olmasaydı. *Bunu konuşacağız. Daha sonra.*

Keşke kız kardeşime neler olduğunu anlatabilsem. Hatta yardımcı bile olabilir. Kate bir şeyde iyiye, o da kadınları anlamaktır. Ama Laina'ya hiçbir şey söylemeyeceğime yemin ettim ve sözümü tutacağım.

"Lütfen, Kate. Her şey yakında ortaya çıkacak." *Umarım.* "Ama kimseyi bu konuda kızdırma. *Lütfen.* Benim için yap."

"Senin için, ha?" diye mırıldanıyor. "Söylemezsem ne kazanacağım?" "İyi bir insan olacaksın."

"Abartılı."

"Kate..."

Kız kardeşim güldü. "Peki. Ama Gavin'le konuşsan iyi olur, ikiniz de beni de işlerinize dahil etmeye başlasanız iyi olur. Ben ailenin en küçüğüyüm, unutma. Yaramazlık yapabilirim."

"Sen her zaman şımarıksın."

"Tamam. Git atın için bir şeyler al ya da ne yapıyorsan onu yap. Ben işe dönmem lazım."

"Seni seviyorum,
Kate." "Seni
seviyorum. Hoşça
kal." "Hoşça kal."

BÖLÜM 18

L aına

Ellerimi mutfak havlusuyla ^{kurularken}, cep telefonuma yan gözle bakıyorum. Bir hafta önce geri aldığımdan beri hiç çıkarmadım. Son on gündür hayatımdan kopuk geçirdiğim bu süre, hayatımın en harika, en muhteşem dönemlerinden biri oldu.

Stres yok.

Saçmalık
yok.

Karar vermek, toplantılara katılmak, başkalarının prens gibi görünmesi için etkinlikler hazırlamak yok.

Kuşkusuz, halledilmesi gereken önemli şeyler, başa çıkılması gereken medya tepkileri ve her yönden gelen birçok soru var. Ama tüm bunları başkalarının, herhangi birinin halletmesine izin vermek benim için hiç sorun olmadı. Ancak son birkaç gündür, gerçeklik beni *birçok yönden* kemirmeye başladı.

Luke bana ne zaman ayrılacağımı sormadı, ama bunun yaklaştığını biliyor. Süresiz olarak kalmak hiçbir zaman planım değildi. Ama ona tekrar aşık olmak da öyle.

Balayımda olmam gerekiyordu, bu yüzden takvimim boştu. Ama o günler azalıyor ve sorumluluklarım ufukta beliriyor... ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Uzun mesafeli bir ilişki mi yaşayacağız? Burada daha fazla kalabilmek için taahhütlerimi azaltabilir miyim? Güvenlik ekibim, sık sık burada olmam hakkında ne diyecek?

Luke'un geceleri kapılarını kilitlediğinden bile emin değilim.

"Bir çaresine bakarız," diyorum, havluyu tezgahın üzerine atarak. "Sürece güven." Telefonuma tekrar bakıyorum. Kahve makinesinin yanında, patlamaya hazır bir bomba gibi duruyor. *Siktir*. "Bunu bir an önce halletsem iyi olur."

Telefonu açıyorum ve yüklenmesini bekliyorum. Telefon baz istasyonuna bağlanır bağlanmaz, ya da telefonlar ne yaparsa onu yapar, uyarılar geliyor. Ve geliyorlar. Ve geliyorlar. Ve yine geliyorlar.

Telefonumdaki neredeyse tüm kişilerden, tanıdıklardan arkadaşlara ve iş ortaklarına kadar, cevapsız aramalar var. Beni bekleyen mesajların sayısı inanılmaz. *Belki de yeni bir telefon numarası almam gerekecek, çünkü bununla başa çıkamıyorum.*

Anjelica, birkaç dakika önce cevapsız kalan bir arama ile arama listesinin en başında, bu yüzden ismine dokunup zil sesini bekliyorum. Hemen açıyor.

"Anjelica Grace."

"Merhaba. Ben

Laina."

"Selam, nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece gerçek dünyaya geri dönmeye çalışıyorum." "Muhtemelen iyi bir fikir. Aradığımı gördün mü yoksa bu bir tesadüf mü?"

Eleştiri yok. Öfke yok. Hayal kırıklığı yok. Anjelica kesinlikle ilk aramam gereken kişiydi.

Masaya oturdum. "Aradığımı gördüm. Zaten seni arayacaktım. Ne var ne yok?"

"Durumu kontrol altında tutmak için halkla ilişkilerle çalışıyorum. Gürültü yavaş yavaş azalmaya başladı. Aslında azalmaya başlamıştı, ama eski nişanlın bu sabah ateşi yeniden alevlendirmeye karar verdi."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun?" "Tom ve baban bu sabah bir hayır amaçlı golf turnuvasındaydılar.

Exposé'ye göre, Tom senin çekindiğini ve düğünün muhtemelen özel olarak yapılacağını söyledi."

Ne yapmış?

Kurumuş boğazımı yutkunuyorum. "Ne saçmalıyor bu adam?"

"Bu benim sorumu cevaplıyor."

"Ki o da ..."

"Bir şey değişmişse ve bize haber vermeyi unutmuşsan."

Öfkeyle gülüyorum. "Anjelica, sana yemin ederim, Tom Waverly ile hiçbir zaman, hiçbir yerde evlenmeyeceğim. *Asla.*" Ellerim titriyor. "Ve tabii ki babam da orada durmuş, Tom'un saçmalıklarına inanıyordu. Ben yapamam..."

Düşüncelerime devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. Çünkü istediğimi yaparsam, ardından bir tsunami kalacak.

Ama babamı iş müdürüm olarak kovma ve onu işimin her alanından uzaklaştırma fikri ne kadar uzun süre kafamda kalırsa, o kadar mantıklı geliyor.

Daha acil hissettiriyor.

Kaç kez ara vermek istedim? Kaç kez, bir projede yer almak istemediğimi ısrarla belirtmeme rağmen bir sözleşme imzaladı? Kaç kez bana küçümseyici bir şekilde konuştu ve güvenlik ve para konusunda dile getirdiğim endişeleri görmezden geldi?

Ve şimdi Tom'la golf mu oynuyor? Sanki ikisinin de kalbi varmış gibi bir hayır amaçlı golf turnuvasında. Ben o pislikle evlenmeyi reddettiğim halde.

İkisini de çok nefret ediyorum.

Ama içimde kaynayan sadece öfke değil. Kendimi çok... ihanete uğramış hissediyorum. Anjelica, babamın benim iyi olduğumdan emin olmak için defalarca aradığını söyleseydi, muhtemelen şimdi bu kadar çılgına dönmemiş olurum. *Ama hayır.* O, sanki ben sadece korkmuşum gibi, benim terk ettiğim adamla golf oynuyor.

O nereden bilsin ki? Telefonumda ne ondan ne de annemden cevapsız arama yoktu.

O benim kişiliğimi umursamıyor ve siktirip gidebilir. Benden bu kadar.

"Nashville'e döner dönmez bir toplantı ayarlayabilir miyiz?" diye soruyorum. "Ne zaman dönüyorsun?"

Kalbim ağırlaşıyor. "Emin değilim. Hafta başında orada olacağım."

"Pazartesi öğleden sonra uygun mu? Saat üç civarı mesela?"

"Mükemmel."

"Takvimine ekleyeceğim," diyor. "Ama sormam gerek, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Avuç içlerim terliyor. "Bazı değişiklikler yapmak istiyorum. Programımı daha fazla kontrol etmek istiyorum. Her sözleşmeyi ve teklifi görmek istiyorum ve kimsenin benim adıma imza atma yetkisine sahip olmasını istemiyorum. Şu anda değil."

"Seni doğru mu anlıyorum? Yönetim ekibinden babanı çıkarmak mı istiyorsun?"

"Evet," diyorum, midemdeki boşluğu görmezden gelerek. "Tam olarak istediğim bu. Onu her şeyden çıkarmak istiyorum. Bu zor mu?"

"Çok fazla evrak işi var ve halkla ilişkiler ekibinin hazır olması, olumsuz haberleri daha başlangıçta engellemesi gerekiyor. Bunu ne kadar çabuk yapmak istiyorsun, Laina?"

"Mümkün olduğunca çabuk."

"Hukuk departmanına haber vereyim, süreci başlatsınlar." Diye iç çeker.
"Lütfen biraz bekler misin?"

"Tabii."

Hatta birkaç saniye bekledikten sonra hoparlöre geçildi. "Laina, hoparlördeyim. Coy Mason burada."

"Merhaba Laina. Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim Coy. Sen?"

"İyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

"Laina," diyor Anjelica, "Coy'a konuşmamızı anlatabilir miyim?"

Başımı sallıyorum. "Tabii," diyorum tereddüt etmeden.

Coy Mason, birkaç yıl öncesine kadar country müziğin en büyük ismiydi. Hâlâ zaman zaman Kelvin McCoy sahne adıyla konserler veriyor. Ancak zamanının çoğunu Mason Music'i yönetmekle geçiriyor. Müzik dünyasında bu kadar büyük bir isim olmasına rağmen, Coy son derece alçakgönüllü biridir. Butik plak şirketi kısa sürede müzik dünyasının en güçlü plak şirketlerinden biri haline geldi ve ben de onların ilk sanatçılarından biri olmaktan onur duyuyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor.

"Laina birkaç yönetim kararı alıyor, yani şu anki menajerini kovuyor."

Coy duraksıyor. "Şu anda seni baban yönetiyor, değil mi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldı. "Bunun zor bir durum olmadığını ve aileyle çalışırken birçok duygunun devreye girdiğini inkar etmeyeceğim. Güven bana. Boone'u her gün görüyorum."

Gülüyorum.

O da gülüyor. "Bu konuda sana nasıl yardımcı olabiliriz? Bizden ne istiyorsun?"

"Coy, ben de bilmiyorum. Sadece, işleri eskisi gibi sürdüremeyeceğimi anlamak için yeterince uzun bir ara verdim. Beni önemseyen bir ekip kurmam gerekiyor."

"Kesinlikle katılıyorum," diyor. "İşletme müdürün olarak kimi işe alabileceğin konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır. Babamı kovmadan önce bir fikrim olması gerekirdi, değil mi?" "İlle de öyle olmak zorunda değil," diyor Anjelica.

"Aslında, böyle bir karar verdiğinde, hemen uygulamaya koyman daha iyi olur. İnsanların neler olduğunu fark edip, kasten gemiyi batırmaya çalıştıkları durumlar gördüm."

Kalbim yavaş yavaş sakinleşmeye başlar. "Yerine geçecek biri olmazsa, onun üstlendiği işler ne olacak?"

"Tabii ki, senin rahat hissedeceğin birini işe almanı istiyorum," diyor Coy. "Ama Hollis Hudson'la tanıştın mı?"

"Şarkı yazarı mı?"

"Evet," diyor Coy.

"Hayır. Sadece adını duydum. Neden?"

Anjelica nefesini tutar. "Bunu düşünmemiştim."

"Hollis birkaç sanatçımızla çalışıyor ve harika bir iş çıkarıyor," diyor Coy. "Akıllıdır. Müşterileri için çok sert davranır. Ama o kaslı görünüşünün altında bir oyuncak ayı vardır. Ona gönderdiğimiz her sanatçı aynı şeyi söylüyor. Dinler. Azimli biridir. Ve onların isteklerine saygı duyar."

Gülüyorum. *Böyle bir şey gerçekten var mı?*

"Ben olsam onu aklımda tutardım," diyor Coy. "Bir görüşme ayarlamaktan memnuniyet duyarım. Ve onun da seni desteklemekten büyük mutluluk duyacağını biliyorum."

"Vay canına," diyorum, şaşkınlıkla.

Yıllardır Hollis Hudson'a hayranlık duyuyorum. Coy bizim iyi bir ikili olacağımıza inanıyorsa, onu değerlendirmeyi nasıl reddedebilirim? Beni dinleyen, benim için mücadele eden ve isteklerime saygı duyan birini istiyorum. Buna bir de bu işin içini dışını bilen birini ekleyin. *Evet, lütfen.*

"Birlikte iyi çalışabileceğimizi düşünüyorsan, evet, bir görüşme yapmayı çok isterim," diyorum.

"Harika. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor Coy. "Ama gitmem gerek. Karım bugün ev yapımı reçel yapmaya çalışıyor ve ona hepsini tatmak için orada olacağıma söz verdim." Gülüyor. "Bugün benim izin günüm olmalıydı, Laina."

"Anlıyorum. Reçel tadımı yaparken iyi eğlenceler," diyorum gülerek. Uzakta bir kapı kapanıyor.

"O her zaman enerji dolu biridir," diyor Anjelica gülerek. "Adam zeki, ama ona ayak uydurmak çok zor."

"Öyle görünüyor."

"Tamam. Avukatlarınızı işe koyacağım, ama onlar çok fazla şey yapmadan önce sizin onlarla iletişime geçmeniz gerekecek. Ve siz sinyal vermeden kimseye haber verilmeyecek. O zaman pazartesi günü bizim için bir toplantı ayarlayacağım,

Konuşulan gibi, ve Hollis'i gelecek hafta mümkün olduğunca erken bir tarihte takvimine ekleyeceğim. Bu sana uygun mu?"

"Mükemmel."

Bir süre durdu. "Peki ya

Laina?" "Evet?"

"Bunu yaptığın için gerçekten gurur duyuyorum. Uzun zamandır bekliyorduk."

Koltuğa yaslanıp gülümsedim. *Evet, kesinlikle öyle.* "Teşekkür ederim, Anjelica. Beni desteklediğin için teşekkürler." "Her zaman. Yakında görüşürüz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Bunu yaptığın için gerçekten gurur duyuyorum. Uzun zamandır beklediğim bir şeydi."

Bu beni de gururlandırıyor, Anjelica.

Bunu yapabilirim. Yalnız olmayacağım. Ve hayatımı çok daha iyi kontrol ederek ilerleyebilirim. Peki ya babam? Beni kendim için mi yoksa ona sağladıklarım için mi sevdiğini zaman gösterecek. *Övgü. Zenginlik. Kontrol.*

Bunlar senden alınmak üzere, baba. Umarım bu yıkımın üstesinden gelebiliriz.

Pencereden dışarı bakıyorum. *Ne güzel bir gün.* Kennedy'nin botlarını bulup ahıra gidiyorum. Biraz temizlik yapma zamanı. Ve sonra belki daha sonra, Luke eve geldiğinde, bununla kafiyeli bir şey yapma zamanı olacak.

BÖLÜM 19

L uke

KAHKAHALARLA GÜLÜYORUM. "Bu da ne böyle?"

Ahır sadece *temiz* değil, aynı zamanda düzenli de. *Ve bunu ben yapmadım.*

Eve bakıp Laina'nın mı yaptığını merak ederken içim ısındı. Onu burada, Kennedy'nin pembe botlarını giymiş, hayal gücüne pek yer bırakmayan bir tişört ve taytla hayal edebiliyorum. O çok sevimli ve bana daha istekli bir şekilde yardım ediyor. *Dün onu sadece bir kez sözle ikna etmek zorunda kaldım.* Ama onu burada tek başına hayal etmek çok çılgınca.

Ve çok seksi.

Laina'ya aldığım hediye hariç, yem dükkanından aldığım her şeyi kamyonetime bırakıyorum. Neredeyse verandaya varmıştım ki, kapıyı açıp el sallıyor.

"Yolculuk çok uzun sürdü," diyor, kollarını boynuma dolayarak beni öpüyor.

"Buna alışabilirim."

Kolumu onun poposunun altına sokup kaldırıyorum. Bacaklarını belime dolayarak beni tekrar öpüyor.

"Ahır temizledin mi?" diye soruyorum, içeri girip arkamızdaki kapıyı ayağımla kapatıyorum.

Gözleri parıldadı. "Beğendin mi?"

"Hayır. Çok sevdim. Çok tatlıydı. Teşekkürler, Pumpkin."

Dudaklarını ısırır. "Bana her öyle dediğinde, dövmeni düşünüyorum ve sonra beni sikmeni istiyorum. Otomatik olarak oluyor. Boom, boom, boom."

"Senin isteğin benim için emirdir."

"Hayır, aslında, beni indir." Benden uzaklaşır. "Başka bir şey yaptım ve harika oldu. Bence çok seveceksin."

"Vay canına. Ahırını temizledin ve başka bir şey mi yaptın? Bugün çok formundasın."

"Güzel bir gün oldu. Ama aynı zamanda, bir saatlik yolculuğun dört saate çıktı. Zaman öldürmek için vaktim vardı. Ne oldu?"

Ona yem dükkanından aldığım pembe bir gömlek uzattım. "Önce sana bir hediye aldım." Gömleği açtı ve kıkırdadı. "Bunları pembe renkte de mi yapıyorlar?" "Hey, kadınlar da çiftçi."

"Bunu giymeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bana karşı bu kadar tatlı davrandığın için teşekkür ederim."

Kendime bir bardak çay doldurdum. "Sen benim hanımsın. Tabii ki sana nazik davranmalıyım."

Gülümser.

"Diğer sürpriz ne?" diye soruyorum, bir yudum alırken. "Lütfen iç çamaşırı olduğunu söyle." Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Bir pasta." Gülüyorum. "Pasta mı?"

"Bekle."

Garaj kapısı açılır ve kapanır. Laina, çikolata kaplı iki katlı bir pasta taşıyarak köşeyi döner. Ekstra krema ve kirazlarla dengelemeye çalışmasına rağmen pasta hafifçe yana doğru eğilir.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli pasta.

"Çekmecenin arkasında bulduğum bir yemek kitabını karıştırıyordum," diyor.

diyo

r. Kaşlarımı kaldırdım, bu da onu güldürdü.

"Ve bu tarif çok lezzetli görünüyordu. Gerekli tüm malzemeler vardı — büyük yeşil

bayrağı da oradaydı bu arada, ben de profesyonel bir fırıncı gibi hazırladım."

Son yaptığı ve yaktığı pastayı alay etmeye başlıyorum. Ama bu sefer aslında kendisiyle oldukça gurur duyduğunu düşünüyorum. Bunu asla küçümseyemem.

"Tadı ne?" diye soruyorum.

"Sarı kek karışımın vardı, ben de onu kullandım. Ama daha pürüzsüz ve zengin bir lezzet vermesi için gizli bir malzeme ekledim. Sonra çikolatalı krema yaptım." Parmağını kek tabağının kenarına sürerek, ucunu kalın bir krema tabakasıyla kaplar. "Al. Deneme."

Bana uzatıyor. Bileğini tutup kremayı emiyorum, dişlerimle parmak ucunu ısıyorum. Bu hareket, ateş gibi bir hisle doğrudan sikime ulaşıyor. Onunla nasıl ayak uydurduğumu bilmiyorum. Günde üç dört kez sevişmek istiyor, ben de buna hazırım. Asla hayır demem, ama bu tempoyu ne kadar sürdürebileceğini merak ediyorum.

Eğlenceli bir deneyim olacak.

"Bu çok, *çok* iyiydi," diyorum. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Ne

yap "Bunu yatak odasına götür, üzerinde yuvarlan ve sonra onu yalat

malı

?

"

Kafamı sallıyorum. "Benim fikrimi unut.

Seninkini yapalım." Kıkırdıyor. "Senin

fikrin neydi?"

"Bunu bu akşam anne ve babamın evine akşam yemeğine götürelim."

"Annen harika bir aşçı." "Ee? O pasta harika. O bayılacak."

"Ne olmuş? Bu pasta harika. Çok

sevecektir." "Bilmiyorum..."

Onu kucaklayıp başının üstüne öpüyorum. "İstemediğin bir şey yapma. Ama seninle ve pastanla gurur duyuyorum ve seni herkese göstermek istiyorum."

Bana bakar. Gözlerindeki gurur kalbimi eritir. "Gerçekten mi? Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Seni sadece yatak odasında dalga geçerim."

Ama bu doğru değil. Banyoda, yemek odasında, oturma odasında ve mutfak masasında seviştik... Giysilerin çıkarılabileceği her odada, giysiler çıkarıldı.

Dudaklarına uzun, uzun bir öpücük kondurdum. "Kek konusunda ciddiylim. Bir düşün. Eğer almak istemiyorsan, burada bırakıp hepsini tek başıma yemeye razıyım."

Lütfen uslu dur, yoksa kek parçalarını saklamak için çok kurnaz davranmak zorunda kalacağım.

Laina'yı takip ederek oturma odasına geçiyorum. Oturmamı bekliyor, sonra kucağıma kıvrılıyor. Görünüşe göre en sevdiği yer burası.

"Bugün söylediğimden daha uzun sürdüğü için özür dilerim," diyorum, saçlarını omzundan çekerek. "Tucker... onu hatırlıyor musun? Kasabada bir nakliye şirketi var."

"Sanmıyorum."

"Neyse, beni arayıp uğramamı istedi. Cotton için bir yardım kampanyası düzenlemek istiyor. İyi arkadaşlıklar. Çiftlikleri yan yana."

"Çok nazik."

Cotton'ı düşününce göğsüm sıkışıyor ve başımı sallıyorum. "Tucker pek dışa dönük biri değil, bu yüzden Gavin ve benden yardım etmemizi istedi."

"Gidecek misin?"

"Tabii ki. Ona desteğimizi göstermek için bir yol arıyordum. Ama Chicago'ya taşındıkları için oraya yemek götüremeyiz ya da onu ziyaret edemeyiz."

Başını göğsüme yasladı. "Planın ne?"

"Cotton uzun zaman önce çocukların atlara erişmesine yardımcı olan bir topluluk hayır kurumu kurdu. Bu pahalı bir şey ve ahırlar her zaman yakın değil. Onun programı sayesinde, Peachwood County'deki çocuklar katılımcı ahırlarda ücretsiz ders alabiliyorlar. Sanırım buradaki tüm ahırlar programa katılıyor." Gülümsüyorum. "Bu onun gurur ve mutluluk kaynağı. Bir bağış toplama etkinliği düzenleyeceğiz, böylece Cotton bir süre daha fon sağlanacağını bilecek. O öldükten sonra ne olacağı belli olmaz."

"Ne yapacaksın?"

"Basit bir fikir olarak başlayan şey, bir anda on taneye dönüştü," diyorum gülerek. *Ailem için bu çok normal bir durum.* "Sanırım gelecek ay bir araba fuarı düzenleyeceğiz. Cotton'ın tüm arkadaşları eski araba koleksiyoncuları, bu yüzden katılmaktan mutluluk duyacaklarına eminim. Gavin, The Wet Whistle ile konuştu ve onlar araba fuarının yapıldığı gün elde edilen tüm geliri Cotton'ın ailesine bağışlayacaklar. Annem bir müzayede düzenliyor. Babam ve Chase, araba meraklılarının çoğu hala şehirde olacağı için ertesi gün bir balıkçılık turnuvası düzenliyorlar. Ben de bir at malzemeleri satışı düzenleyeceğim. Bu, her yerden at meraklılarını buraya çekecek. Kennedy ve Kate bunu tüm toplumu kapsayan bir garaj satışına dönüştürmek istiyorlar. Bakalım ne olacak."

Laina'nın vücudunun hafifçe titrediğini fark edince duruyorum. "Hey," diyorum, onu dürterek.

Bana bakmıyor.

"Hey," diyorum tekrar, yüzünü görebilmek için onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Güzel yanaklarından gözyaşları akıyor, arkasında siyah maskara izleri bırakıyor. Dudakları titriyor ve somurtuyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Ne oldu?" "Neden bu kadar iyi insanlarsınız?"

Yine ağlamaya başlar. Bu sefer gülmemeye çalışırım.

"Oh, Laina," diyorum, onu tekrar kendime çekerek. "Neden ağladığını bilmiyorum, ama üzgünüm? Sanırım? Sanırım."

"Üzülme. Üzülecek bir şey yok. Sadece... Bugün biraz duygusalım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum.

Sessizce oturur, ara sıra burnunu çeker. Onu konuşmaya zorlamam, sadece onu teselli ederim, burada olduğumu bilmesini sağlarım.

Sonunda, dikleşir ve saçlarını at kuyruğu yapar. "Tüm bunlar ne zaman olacak?" diye sorar.

"Her şeyi hazırlayıp haberi yeterince hızlı yayabilirsek, bu cumartesiden itibaren üç hafta boyunca çekim yapacağız."

"Peki, bu konuda yardımcı olabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Henüz duyurmak istemiyorum çünkü bazı şeyleri ayarlamam gerekebilir. Bilmiyorum. Ama yardım etmek istiyorum. Bir tür konser düzenlemem için yer var mı?"

Şaşkıyım. Ağzım açık kalır ve ona bakarım. *Ciddi mi?*

"Belki Fairwood'daki üniversite futbol stadyumunu kiralayabiliriz," diyor. "Buradan yarım saat uzaklıkta, ama cuma günü yapıp cumartesi etkinliklerinin reklamını yapabiliriz. Ya da pazar günü yapıp cumartesi günü insanları kasabaya çekebiliriz. İki konser düzenleyebilirim, biri sabah, biri akşam. Güvenlik, sigorta ve ikramların masraflarını ben karşılayacağım. Kazandığımız her şeyi arkadaşına bağışlayacağız."

Göğsümün ortası yanıyor. Alnıma avucumu bastırıp ona bakıyorum, dilim tutulmuş.

"Sadece bir şeyler yapmak istiyorum," diyor. "Adım, birçok zengin insana ve önemsiz saçmalıklara dikkat çekmek için kullanıldı. Ben sadece ... Artık bıktım. Uzun zaman önce yapmam gerektiği gibi kontrolü ele alıyorum. Büyüdüğüm topluma yardım etmekten daha iyi bir başlangıç olabilir mi?"

"Laina, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu inanılmaz bir teklif."

Beni nazikçe öper. "Hiçbir şey söyleme. Bu tür şeyler çoktan geç kalmış."

Onu kollarıma alıp ileri geri sallıyorum. *Seni çok seviyorum.*

Sözler dilimde, havaya ve dünyaya yayılmaya hazır. Ama onun bunları duymaya hazır olup olmadığından emin değilim.

Onsuz hayatım çok yalnız, çok eksik. Şimdi bunu görebiliyorum. Hayatta kaldım ama neredeyse yaşamadım. Çok çalıştım, işimi kurdum, ailemle eğlendim. Hatta randevulara bile çıktım. *Ama*

bu? Laina'nın beni eve hoş geldin diye karşılaması, gelmemi iple çekmesi?
Bundan daha iyi bir şey olamaz. Bundan eminim.

İki saat içinde annemin evinde olmamız gerekiyor ve duş alıp tıraş olmam lazım. Ama Laina kucağımda yatarken kalkmaya kendimi ikna edemiyorum.

Laina'nın burada olmasının nasıl bir his olacağını hep böyle hayal etmiştim.

Sıcak ve dolu... *bir ev gibi.*

"Bugün babamı kovdum," diye
fısıldadı. Ben irkildim. "Ne?"

"Doğru. Anjelica'yı aradım ve onunla ve Coy ile konuştum, onlar da işleri yoluna koyuyorlar. Coy'un, gelecek hafta benimle tanışması için uygun olabilecek biri var. Her ne olursa olsun, artık babamın işlerime karışmasına izin vermeyeceğim."

Kahretsin. Parmaklarımı göğsünde birleştiriyorum. "Bir şey mi oldu? Yoksa sadece yapılması gereken bir şey miydi?"

"İkisi de." Derin bir nefes alır. "Herkesin benim için kararlar almasından bıktım, sanki kendim için en iyisinin ne olduğunu bilemeyen bir çocukmuşum gibi. Ayrıca Tom ve babamın birlikte golf oynadıklarını duydum."

Bu bilgi beni öfkeliendirir.

Babası nasıl Tom Waverly ile aynı odada olabilir? Onun güçlü bir film yıldızı olması umurumda değil. Tom açıkça kızını incitmiş. Nasıl olur da o pisliğe yumruk atmaz, hatta onunla golf oynar?

"Daha da kötüsü var, hayal edebiliyor musun?" diyor, vücudu kaskatı kesiliyor. "Bir muhabir düğünü gündeme getirmiş ve Tom, babamın yanında dururken, daha samimi bir şey yapmaya karar verdiğimizizi söylemiş. Benim sadece korkup vazgeçtiğimi söylemiş."

Patlamamak için nefes alıyorum. "Kızgın mısın?" diye soruyor.

"Kızgınım."

Başı öne düşüyor. "Üzgünüm. Hiç bilmiyordum, bilseydim seni uyarırdım, onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim..."

"Dur," diyorum ve onu bana dönene kadar çeviriyorum. Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Özür diliyorum."

"Ne için?" Alnını öpüyorum. "Başkalarının saçmalıkları için özür dileme. Bununla hiçbir ilgin olmadığını biliyorum."

Gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Tabii ki inanıyorum. Ne sandın? Güzel kızının onun ne kadar palyaço olduğunu fark edip onu terk etmesine kızan bir serseriye inanacağımı mı?" Burnuna hafifçe vuruyorum. "*Hadi ama*. Benim o kadar akıllı olduğumu biliyorsun."

Rahatlamış bir şekilde endişesi yerini sinsi bir gülümsemeye bırakır.

"Annenin evine gitmeden önce ne kadar vaktimiz var?" diye sorar.

"Birkaç saat. Neden?"

"Bir saatini nasıl geçirebileceğini biliyorum." Yere atlar. "O pastayla ne yapmaya karar vermiştik?"

Testislerim gerilir. "Sana kalmış."

"Annen için başka bir tane daha yaparım. Bu zaten eğri büğrü oldu." Mutfığa doğru koşar, beni gülerek geride bırakır.

Tanrım, bu kadını
seviyorum. Gerçekten,
gerçekten seviyorum.

BÖLÜM 20

L aina

"NE OLUYOR LAN?" Maggie Marshall göğsünü tutar, çenesi yere düşer. "Laina Kelley. Sen misin tatlım?"

Omuz silkiyorum, kıkırdarak. "Benim. Ta-da!"

"Ne? *Luke*? Ne oluyor... Ah, boş ver gitsin." Kollarını açarak bana doğru koşar. "Buraya gel de yaşlı bir kadını kucakla, olur mu?"

Maggie beni kollarıyla sarmalarken Luke gülüyor.

"Lonnie, buraya gel," diye bağırır, neredeyse kulak zarımı patlatacak. "Misafirimiz var!"

"Seni görmek ne güzel, tatlım," der, benden uzaklaşırken. Gözleri Luke'unkilerle aynı renkte. "Şu sana bir bakayım. Resim kadar güzelsin."

"Seni de görmek çok güzel, Maggie. Nasılsın?"

"Harika gidiyor. Kate geri taşındı, Chase evlendi ve sen buradasın." İnanamadan gülüyor. "Neden kimse bana hala şehirde olduğunu söylemedi?"

Midem burkulur ve Luke'a bakarım. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. *Düğün fiyaskosunu mu gündeme getireyim? Yoksa bu konuyu geçip, hiç olmamış gibi mi davranalım?* Bu an gelmeden önce bunu düşünmek iyi olurdu.

"Hayır," diyor Maggie, koluma vurarak. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" diye soruyorum, sinirlerim kanguru gibi zıplıyor.

Luke'a, sonra bana bakar. "Bebeğin battaniyesini kaldıracağım. Ya da aslında *gelinin duvağını kaldıracağım* demeliyim." Tepkimi bekler, ama ona ne cevap vereceğimi bilemiyorum. "Şaka yapıyorum. Dalga geçiyordum."

"Çok erken, anne. Çok erken," diyor Luke.

"Her neyse," diyor Maggie, "şaka bir yana, olanları görmezden gelmeyeceğiz. Evlenmen gerekiyordu. Evlenmedin. Bu birçok insanın başına gelir. Şimdi hayatımıza devam edelim."

Omuzlarım çöküyor. O kadar rahatladım ki ağlayabilirim.

"Burada ne diye bağırıyorsunuz?" diye sorar Lonnie, odaya girerken. Beni görünce durur. "Gözlerimi okşayan bir manzara değil misin?"

"Merhaba Lonnie," diyorum gülümseyerek.

Bana yaklaşır ve tek koluyla sarılır. "Nasılsın tatlım?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Oh, her zamanki gibi. Maggie ve Kate'den emir alıp, yapabildiğimi çocuklarıma yıkıyorum."

"Aynen öyle," diye mırıldanır Luke.

Maggie gözlerini devirir. "Akşam yemeği için köfte yaptığım için utanıyorum."

"Neden utanıyorsun ki?" diye soruyorum.

"Çünkü sen buradasın. Daha sık gelmen için seni etkilemem lazım." Bana onu takip etmem için işaret eder. "Şimdi, buraya gel ve patatesleri ezmeme yardım et."

Kalbim o kadar dolu ki, neredeyse taşacak.

Bu insanların arasında olmak ve dünyadaki diğer insanlar gibi davranılmak çok güzel bir duygu. Patatesleri ezmeme söylenir ve yeterince tuz eklemediğimde düzeltilirim. Son zamanlarda hangi ünlüleri gördüğüm veya albümlerimdeki şarkılar hakkında değil, vitamin alıp almadığım ve hangi kitapları okuduğum hakkında sorular sorulur.

Tazelenmek yetmez. Bu... sağlıklı bir şey. Oğullarını incitmiş olmaktan dolayı suçluluk duymuyorlar. Aramadığım için kızgın değil. Beni aptal gibi hissettirecek alaycı yorumlar yapmıyorlar. Burada sadece sevgi ve affetme var. Burası bir aile.

Bu bir yuva.

"El mikseri yıkayıp şuradaki çekmeceye koy," diyor Maggie, mutfağın karşısını işaret ederek.

"Dikkatli ol," diyor Luke. "Buradaki her çekmeceyi karıştıracak."

"Oh, bakmayacağım. Ben sadece *senin* çekmecelerini karıştırırım," diyorum, ona gülümseyerek. "Yeni yem setimi bulmadın, değil mi?" diye soruyor Lonnie.

Luke inler. "Onları almadığımı söylemiştim." "O zaman kim aldı?"

"Ben değilim baba. Muhtemelen o küçük pislik torunumdur," diyor Luke sırtarak.

"Kennedy'ye bunu söylediğini söyleyeceğim," diyor Maggie, kaşıkları patateslere ve yeşil fasulyelere batırarak. "Gavin onun en sevdiği amcası olacak. Birinci sıraya geri dönmek için ne kadar mücadele etmekten nefret ettiğini biliyorsun."

Gülüyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"ocuklar, gelin tabaklarınızı doldurun," diyor Maggie ve bana dönüyor. "Gavin ve Luke, Kennedy ile kk bir rekabet içindeler. Kennedy onları manipüle etmeyi öğrenecek yaşı geldiğinden beri bu rekabet sürüyor. Zavallı ocuklar. Neyse, Kennedy en sevdiği amcasının sıralamasını tutuyor. Gavin ve Luke her zaman birinci olmak için uğraşıyorlar."

"Oh," diyorum. "Anlıyorum."

"Al." Maggie elime bir tabak tutuşturur. "Ye. Sadece köfte olduğu için zgnm."

"Maggie, uzun zamandır böyle ev yapımı bir yemek yememiştim."

Luke yanımdan geçerken elini belimin alt kısmına koyar. Tüylerim diken diken olur.

"Ev yapımı yemek istersen, beni ara," diyor, hepimize birer bardak çay doldurup masaya götürürken. "Eskiden Kate'e sürekli yemek gönderirdim. Bu konuda profesyonelim. Bana menüyü gnder, ertesı sabah sana ulaştırırım."

"O çocukları çok şımartıyor," diye fısıldadı Lonnie, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Ben değil," diyor Luke, önce benim tabağıma, sonra kendi tabağına patates koyarken. "Ben ortanca ocuğum. Beni görmezden geliyorlar."

Maggie i geçirir. "Bu tamamen yalan. Seni görmezden gelmeye çalıştığımda, arabamı ödünç alıp geri getirmiyorsun, ben de aramak zorunda kalıyorum. Ya da çamaşır makinemizi senin amaşırlarınla doldurup çalıştırmayı unutuyorsun. Ya da sen..."

"Anladık anne," der Luke. "Kardeşlerimi benden daha çok seviyorsun. Anladık."

Masaya doğru yürürken Maggie'ye gülümserim. Maggie Luke'a başını sallar.

"Neden bana bunu yapıyorsun?" diye sorar ona. "Neden bana bunu gerçekten inandığını dşndryorsun, böylece bu gece yatarken bunun için endişeleneceğim?"

"zr dilerim," der Luke, dördümüz masaya otururken. "Böyle endişelenerek uyanık kaldığını bilmiyordum. Gitmeden veya telefonu kapatmadan önce şaka yaptığımı sana söyleyeceğim. Söz veriyorum."

"Ya da beni kasten delirtme." "Olası değil."

Sessizce yemek yiyoruz, birbirimizin varlığının ve lezzetli yemeğin tadını çıkarıyoruz. Maggie'nin yemeklerini övüyorum. Yüzü gülüyor. Keşke herkesi mutlu etmek bu kadar kolay olsaydı.

"Luke, kafanın yanında ne var?" diye sorar Lonnie. "Bu tarafa eğil. O çamur mu?"

Dudaklarımı sıkıştırıp Luke ile göz teması kurmayı reddederim.

"Önemli bir şey değil," der Luke, yüzü gözlerimizin önünde kızarır.

"Hayır, var. Kıpırdama." Lonnie, Luke'un saçından bir parça çikolata kaplaması koparır. "Bu ne? Şeker mi?"

Yeşil fasulyeyle boğulur. "Evet, baba. Şeker."

"Saçına nasıl şeker bulaştı?" Maggie başını sallayarak sorar. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun Lucas."

"O da beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyor," diyorum.

O bana baktığı anda ben de ona bakıyorum. Eğer onun ailesinin mutfak masasında olmasaydık ve onlar yanımızda oturuyor olmasaydı, o şu anda içimde olacaktı. Hiç şüphe yok.

"Ailen nasıl, Laina?" diye sorar Lonnie.

Boğazımı temizlerim. "İyiler."

"Şu sıralar nerede yaşıyorlar?"

"Los Angeles. Sanırım iki ya da üç yıl önce oraya taşındılar." Maggie köftesini dilimliyor. "Onlara selamımızı söyle lütfen."

Lonnie yavaşça çiğniyor, kaşları Luke'un düşündüğü zaman olduğu gibi birbirine yaklaşıyor.

Çatalımı masaya bıraktım. "Sana dürüst olacağım. Ailemle çok nadiren konuşurum. Los Angeles'taki evlerine hiç gitmedim ve geçen yıl tatillerde beni görmediler."

Maggie de çatalını masaya koyar. "Ah, tatlım. Neden?"

"Çünkü onlar pislikler," diyor Luke, babasına tam olarak anlayamadığım bir bakış atarak.

"*Ama o onların çocuğu,*" diyor Maggie oğluna. "İyi misin, tatlım?"

Bunu, çocuklarını kendi hayatlarından daha çok seven Maggie ve Lonnie için inanılmaz bir şey olduğunu biliyorum. Ailemle ilişkim olmaması konusunda benim bir sorunum olduğunu düşünüyor olmalılar. Ama bu gerçek ve bunu onlardan saklamak istemiyorum.

Beni rahatsız eden şeylerden saklanmaktan yoruldum. Luke masanın altından elimi tutar ve sıkıca sıkar.

"Peki," diyor Maggie, ortamı okuyarak. "İkiniz nasıl tekrar görüştünüz?"

"Laina paparazzilerden uzak kalacak bir yere ihtiyaç duyuyordu ve benim evim bunun için mükemmel bir seçimdi," diyor Luke.

Ona gülümsüyorum. *Sana sormadan evine izinsiz girdiğimi onlara söylemediğin için teşekkür ederim.*

Bana göz kırpmıyor.

"Ben şahsen burada olduğun için mutluyum," diyor Lonnie. "Seni özledik. Luke'un seni özlediğini biliyorum. Cleveland'da seni gördükten sonra geri döndüğünde çok üzgündü."

*Cleveland'da beni
gördün mü? Luke'un
yüzü soluyor.*

"Üzgünüm," diyorum, Lonnie'ye odaklanarak. "Luke beni Cleveland'da ziyaret ettiğinde mi?"

"Patates isteyen var mı?" diye sorar Maggie. "Ya da çay? Kalkıp getirebilirim."

Kimse bir şey söylemez.

Lonnie bir parça köfteyi bıçakla keser ve gözlerini bana diker. "Evet. Sen son kez ayrıldıktan hemen sonra. Luke seni Cleveland'da görmek için bilet aldı, sonra siz ikiniz kesin olarak ayrıldınız."

Luke beni Cleveland'da ziyaret etmedi. Neden bahsediyor?

Lonnie'nin bir hikayeyi yanlış anladığını ya da Luke ile diğer çocuklarından birinin başına gelen bir olayı karıştırdığını düşünürdüm. Ama Luke'un yüzündeki suçluluk duygusu her şeyi açıklıyor.

Cleveland'a beni görmeye mi geldi?

Aklımda milyonlarca soru dolaşıyor ve Maggie ile konuşurken bunları sıralamaya çalışıyorum.

"Sen son kez ayrıldıktan hemen sonra. Luke, Cleveland'da seni görmek için bilet aldı, sonra siz ikiniz kesin olarak ayrıldınız."

Öyle olmadı. Olanların yakınından *bile geçmiyor*, o zaman Luke neden onlara öyle söyledi?

Elini elimden çekip kucağına koyar.

Ben eve gelemedim ve o da telefonlarıma cevap vermedi. Olan buydu. Tabii...

Cleveland'a gitmediyse.

Maggie ayını içerken, lazanya yapmanın püf noktalarını anlatmaya başlar. *Bu da nereden ıktı? Bir şey mi kaçırdım?* şu anda hiçbir şeyin nasıl yapıldığını umursamadığımı söylemek istiyorum. Luke'un neden yalan söylediğini bilmek istiyorum.

Bunun makul bir açıklaması olabilir. Belki ailesine beni görmeye geleceğini söylemiş, ama Gavin'le partiye gitmiştir. Ama Lonnie çok emindi. Luke ise bana bakmıyor bile.

Neyi kaçırıyorum?

"Tatlı isteyen var mı?" diye soruyor Maggie, kalkıp kendisi ve Lonnie'ye kahve yapmak için. "Geleceğini bilseydim, Laina, sana cheesecake yapardım. Hala seviyor musun? Üstünde ikolata olanlardan?"

"Bunu nasıl hatırladın?" diye gülümseyerek soruyorum. "Yıllarca buradaydın. Bir anne hatırlar." *İyi anneler hatırlar, Maggie. Benimki hatırlamıyor.*

"Isıtılabileceğim dondurmali brownilerim var," diyor. "Ya da biraz kalmak isterseniz, çikolatalı kurabiye yaparım."

Luke sonunda bana bakıyor. Sanki yerinde duramıyormuş gibi koltuğunda kıpırdanıyor. Bu sefer, beni yutmak istediği için değıl. Bu sefer, benden kaçmak istediğini düşünüyorum.

Kızgın mı yoksa gergin mi olacağımı bilemiyorum. Bu, içinde bulunabileceğim en kötü durum; buna hazırlanmanın bir yolu yok. Vücudum, bu tür durumlarda bildiği şeyi yapmaya başlıyor ve kalbimi korumak için etrafına bir kalkan oluşturuyor.

Bundan nefret ediyorum. Luke'a karşı böyle hissetmek istemiyorum. Açık, savunmasız, dürüst bir ilişki istiyorum. ikolatalı kek ve eski çarşaflar, gece yarısı sarılmalar, gündüzleri at ahırındaki şakalar istiyorum.

Sırlar istemiyorum, özellikle de kendimi dışlanmış hissettiren sırlar istemiyorum.

"Gidelim artık," diyor Luke.

Ayağı kalkıp tabaklarımı topluyorum. "Kalayım da temizliğe yardım edeyim." "Hayır, kesinlikle olmaz," diyor Maggie. "Lonnie'ye bulaşık makinesini yüklememe yardım etmesini söyleyeceğim."

"

O bize isteksizce başparmağını kaldırıyor. Ruh halime rağımen, gülmekten kendimi alamıyorum.

"Emin misin?" diye soruyorum. "Kirli tabakları bırakıp evden çıkmak çok kaba."

"Git." Beni hızlıca kucaklıyor. "Ve uzaklaşma. Tabii ki her zaman hoş geldin, ama bir dahaki sefere önceden haber verirsen, sana güzel bir şeyler hazırlarım."

"Akşam yemeği harikaydı," diyorum. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." "İyi geceler anne. İyi geceler baba," diyor Luke.

"İyi geceler oğlum. Seni seviyorum," diyor Lonnie. "Seni görmek güzeldi Laina."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. İyi geceler."

İçim o kadar sıkışıyor ki, geceye adım attığımızda kusacakmışım gibi hissediyorum.

BÖLÜM 21

L aına

LUKE, kamyonete doğru yürürken tek kelime ^{etmez}. Kapımı açar, yerime oturmamı bekler ve sonra kapıyı kapatır.

Bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Onun ailesine yalan söylediği gibi suçlayıcı bir tavır takınmak istemiyorum. Ama *ya* onlara yalan söyledi *ya da bana yalan söyledi*.

Hayatım boyunca, bunun neden böyle olduğunu anlayamıyorum. *Beni etkileyen başka bir duruma nasıl kapılabilirim ve ben tamamen karanlıkta kalırım?*

Neden bu sürekli oluyor?

Luke arabaya biner ve motoru çalıştırır. Geri vitese takıp garaj yolundan geri çıkarken bana bakmaz. Karanlığın örtüsü altında yola çıkarız, Tanrı korusun, kimse beni görmesin ve bu gece endişelenecek başka bir şey daha olmasın, ve onun evine doğru yola koyuluruz.

Sessizce yol aldıkça, düşünmek için daha fazla zamanım oluyor. Bu durum, babamın, çevremdeki herkesin *benim hakkımda* benim bilmediğim bir şeyi neden bildiğini açıklamayı reddettiği durumlara ne kadar da benziyor.

Tom'la oturup Paris fotoğrafları hakkında bir açıklama beklediğim zamanı da karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum. O zaman da hiçbir şey tatmin edici değildi.

Yanaklarım kızarıyor. Göğsüm sıkışıyor. Kendimi bilinçli hissetmekten kaçınamıyorum
ve bundan nefret ediyorum.

Yolun yarısına geldiğimizde artık dayanamıyorum. Eğer izin verirsem, tartışmayı açıkça kaçınacaktır. Onun için çok kötü, ben kaçınmayacağım.

"Orada ne oldu?" diye soruyorum, normal davranmaya çalışarak ve kendimi kaybetmek üzereymiş gibi görünmemeye çalışarak.

"Ne demek istiyorsun?"

Gülüyorum, sesim gergin ve çarpık. "Lütfen beni aptal yerine koyma."

"Koymuyorum. Ya da koymak istemiyorum."

"O zaman cevap ver."

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye soruyor.

Gözlerim büyür. "Kısa cevap mı? Güven sorunlarım var." "*Bana* güvenmiyor musun?"

Ona kızmak istemiyorum. Gerçekten, *gerçekten* istemiyorum. Ama o soruyu geçiştirdikçe, kızgın *olmamak* gittikçe zorlaşıyor.

"Bu tuhaf," diyorum, onun profilini izlerken. "Sana güveniyorum. Bu dünyada güvendiğim birkaç kişiden birisin ve bunu biliyorsun. İnsanların gölgeli davranışları yüzünden yaşadıklarımı biliyorsun."

Direksiyonu yeniden kavrar.

"O yüzden, babanın senin Cleveland'a beni görmeye geldiğini sanki bir gerçekmiş gibi söylediğinde ne kadar şaşırdığımı bir düşün. Ama mesele şu ki, ben oradaydım, ama sen, Luke, orada değildin."

Duraklıyorum, ona söz hakkı veriyorum, ama o bu fırsatı değerlendirmiyor. "Ne düşünmeliyim?" diyorum. "Babanı mı kandırdın? Yoksa

bana mı yalan söyledin? Yoksa tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılma ve sen sadece eğlenmek için tuhaf davranıyor musun? Çünkü Cleveland'a gelmemen, ya da aslında hiçbir yere gelmemen, bizi ayıran şeydi."

Başını bana doğru çevirir. "Bütün suçu bana mı yüklemek istiyorsun?"

"Seni aradım. Cevap vermedin, geri aramadın. Uçağa atlayıp sana geledim, bunu biliyordun. Akli başında, ilişkisini kurtarmak isteyen herhangi biri bunu denerdi, ama sen, Luke Marshall, denemedin." Derin bir nefes alıyorum. "Buna kızgın bile değilim. Konuyu saptırmak istemiyorum. Sadece benden ne sakladığını bilmek istiyorum."

Göğsüm o kadar sıkışık ki nefes almakta zorlanıyorum. Her nefesim titriyor. Bağırsam mı ağlasam mı bilemiyorum, ama korkuyorum ve duygularım kabarıyor.

Ve ona güveniyorum. *Lütfen bu güvenimi boşa çıkarma.*

"Tamam," diyor, yoluna dönerek. "Seni görmek için Cleveland'a uçtum."

Ağzım açık kalıyor.

"Harikaydın Laina," diyor, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi başını sallayarak. "Böyle bir şey hiç görmemiştim. Sahneyi ve salondaki herkesi kendine hayran bıraktın. İnanılmazdı." Bana bakıyor. "İnanılmazdın."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Seninle çok gurur duydum," diyor, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Kalabalığın içinde bir hayranın olarak, herkese senin benim kızım olduğunu söylemek istedim. Ama bana inanmayacaklarını biliyordum. Sana bak... ve bana bak."

"Neden orada olduğunu bana söylemedin? Anlamıyorum."

"Sana geleceğimi söylemedim çünkü sana sürpriz yapmak istedim. Konserden sonra seni bulup, sensiz yaşayamayacağımı ve işleri yoluna koymanın bir yolunu bulacağımızı söyleyeceğim gibi aptalca bir fikrim vardı."

Elimle ağzımı kapattım.

Gerçekten benim için gelmişti.

Luke, çakıl taşlarına geldiğimizde hızını düşürdü ve virajı yavaşça aldı.

Gökyüzü kapkara ve yıldızsız. Şehirden bu kadar uzakta sokak lambaları yok ve tek görebildiğin şey farların aydınlattığı yerler. Bu çok uygun görünüyor.

"Senin için gelmediğimi, bizim için savaşmadığımı söylediğini duymak beni öldürdü," diyor, araba yoluna girerken. "Çünkü ben sana gittim. İşleri düzeltmeye çalıştım. Tanrım, tek istediğim buydu."

"O zaman neden beni görmedin?"

Tepenin zirvesine tırmanıyoruz. Kamyoneti park ediyor ve motoru kapatıyor.

"Konserden sonra seni aradım," diyor ihtiyatla. "Telefonuna baban cevap verdi."

Ruhum çöküyor. Midemden acı bir tat yükseliyor ve neredeyse kusuyordum. "Beni sahne arkasına çağırdı." Luke bana değil, eve bakıyor.

"Öyle yaptım. Baban beni belirli bir yerde karşıladı ve hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım. Beni bir koridora götürdü ve bir kapıyı araladı." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sen, hayallerini yaşayan bir grup kız ve erkekle birlikte kanepede oturuyordun. Çok mutlu görünüyordun. Bunu senden alamazdım."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ama mutlu değildim Luke. Bir rol oynuyordum. Sahnede performans sergilerken, sen Laina Kelley değilsin, her yaz limonata standı açan ve bardak başına 50 sent alan Indiana'lı kız değilsin. Başka biri oluyorsun, neredeyse bir karikatür. O stadyum dolusu çılgın atan hayranlar mı? Onlar *beni* desteklemek için orada değiller. Laina Kelley'i satmak için oradalar, hiç kötü günü olmayan kadını. Her zaman gülümseyen kadını. Her soruya mükemmel cevaplar veren kadını

Çünkü kimse önceden gönderilip onaylanmadıkça ona soru soramaz.

Sinirleniyorum ve kamyonetten iniyorum. "Neden kızgınsın?" diye soruyor, verandada bana doğru gelirken.

"ünkü..." Kendimi sakinleştiriyorum. Durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Sabah pişman olacağım bir şeye dönüştürmek istemiyorum. "Beni mutluluğumdan mahrum bıraktığının farkındasın, değil mi?"

"Ben de mutlu değildim."

"Ama bunu kendin karar verdin. Bunu yapmaya hakkın var. Ama neden hayatımdaki herkes benim bu tür şeyleri kendim karar veremeyeceğimi düşünüyor?"

Sesim bu konuşma için çok yüksek, ama ya yüksek sesle konuşurum ya da ağlamaktan başka seçeneğim yok.

"Açıkça söylemek gerekirse," diyor, gözlerini kısıarak. "Seni incitmek için kalbimi kırmadım. Gentim. Naıftım. Aptaldım. Ne dememi istiyorsun? Baban, dünya turu yapmayı düşündüğünü ama ben hayatına geri dönersem bunu yapmayacağını söylediğinde..."

"Ne?"

Luke bir adım geri atar.

"Sen ve babam benim için en iyisinin ne olduğunu mu tartıştınız?" O kadar sakin soruyorum ki Luke aramızdaki mesafeyi daha da artırıyor. *Akıllı adam*. "Aman Tanrım. Arkamda gizli bir anlaşma yapmışsınız ve ben bunu bilmiyordum bile."

"Laina..."

"Neden şaşırıyorum ki?" Kendime gülüyorum. "Neden senin böyle bir şey yapmayacağını düşündüm ki? Çünkü yle düşündüm. Senin babamla işbirliği yapma ihtimalin olduğunu hiç düşünmemiştim..."

"yle olmadı."

Omuzlarımı ona doğru dikleştiriyorum. "Onunla tek amacı benim geleceğimi belirlemek olan bir konuşma yaptın mı, yapmadın mı?"

Yere bakıyor.

"Lanet olsun, Luke. Neden herkes benim adıma konuşabileceğini düşünüyor? Benim adıma düşünebileceğini? Neden herkes başka birinin beni benden daha iyi idare edebileceğini varsayıyor?"

"yle değildi, Laina. Benim için öyle değildi." Yüzünü bana çevirir, gözleri parlar. "Lütfen beni bir saniye dinle."

"Neden bana bunu hiç söylemedin? Neden bunu babandan duymak zorunda kaldım?"

"Sana yüzlerce kez anlatmaya çalıştım, ama ateşe körükle gitmek istemedim."

Kaçmak için bir çıkış yolu arayan enerjimi biraz olsun boşaltmak için daireler çizerek yürüyorum.

"Kendimle ilgili her şeyi parçaladığım günler, haftalar, hatta aylar oldu," diyorum. "Sen benim en iyi arkadaşım, sırdaşımdın. Ve ben bu yeni ve heyecan verici dünyada, sadece senin benimle olmanı istiyordum. Sana ihtiyacım vardı, Luke."

"Üzgünüm."

"Yeni bir deneyim yaşadım ve bunu her gün seninle paylaşmak istedim. Ve birçok kez, yalnız ve korkmuştum, konuşacak kimsem olmadan bir otel odasında saklanıyordum. Seni aradım, ama cevap vermedin."

"Hayatımın her günü bu pişmanlıkla yaşıyorum."

"Ondan da öte. Senin başarılarını paylaşmak ve ihtiyacın olduğunda yanında olmak istedim. İşinden bahsetmeni ve hikayelerini dinlemek istedim. Tanrım, hikayelerini özledim. Ve sen, biri sana öyle söyledi diye bunu benden aldın mı?"

Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum, keşke Maggie'nin evine gitmeseydik diyorum. Bunların hiçbirini bilmediğim için kendimden nefret ediyorum. Bir kez daha görmezden gelindim. Duygularım, kalbim görmezden gelindi. *Bu adamların beni sevmeleri gerekirdi. Beni ezmeleri değil.*

"Bilmediğim başka neler var? Birinin benim bilmeme gerek olmadığına karar verdiği başka sırlar da mı var?"

Çenesi sıkışır. "Evet. Var."

Sadece şaka yapıyordum. Aptalca davranıyordum. Daha fazlası olmasını beklemiyordum.

"Troy Castelli sen geldiğinden beri burada," dedi Luke ciddi bir ifadeyle. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Ertesi sabah ortaya çıktı ve senin plak şirketinin onu gönderdiğini söyledi. Hayatına yönelik tehditler olduğunu, senin ciddiye almayabileceğin tehditler olduğunu, bu yüzden sana söylememem gerektiğini söyledi."

Nefesim kesildi. "Sen de onlardan birisin." "Ne?"

"Sen. Sen de onlardan birisin."

Tehditkar bir şekilde güldü. "Biliyor musun? Çok ileri gidiyorsun. Kızgın olduğunu anlıyorum, ama sana zarar vermek istiyormuşum gibi davranma. Bu adil değil."

"Ne adil değil bilmek ister misin?"

"Biliyorum, biliyorum," diyor, sesi rüzgârla birlikte geliyor. "Neden bir dakika durup bunu iyice düşünmüyorsun? İnsanların sana çok kötü davrandığını biliyorum, Laina. Bunun için üzgünüm. Senin yanında olmadığım için üzgünüm. Geri dönüp bunu değiştirmek için ne yapardım, hiç bilemezsin. O zamanlar oynanan oyunları anlamak için çok naftim." Bana doğru bir adım atıyor. *"Ama yapamam ve yapmadım."*

Gözlerimden yaşların akmasını engellemeye çalışıyorum.

"Herkes sana o kadar kötü davrandı ki, bunu bekliyorsun," diyor, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Beni tanıyorsun, Laina. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Kalbimi biliyorsun. Yine de işler zorlaştığında, *sana zarar vermemi bekliyorsun.*"

Sıcak, tuzlu gözyaşları yüzümden akıyor çünkü o haklı. Herkesin beni incitmesini bekliyorum... onu da dahil.

Bu doğru değil. Bunu biliyorum. Keşke böyle hissetmeseydim. Ama bunu beklemekten vazgeçmeye korkuyorum, çünkü hazırlıksız olduğumda ne olur?

Yıkılıyorum.

Ve ezilmekten beni koruyabilecek tek kişi benim.

Gözlerini benimkilere diyor. "Seni asla incitmem. Kasten değil. Aldığım her karar, seni acıdan kurtarmak içindi. Cleveland'dan eve dönüş uçağına sensiz binmek kolay mıydı sanıyorsun? Hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Ama yaptım. Kalbimi kırdım çünkü senin kalbini kurtaracağına inandım."

Karanlık gökyüzünün altında bir çift olarak değil, birbirimizden korunmaya çalışan iki yaralı kalp olarak duruyoruz.

"İçeri girip biraz dinlenelim," diyor, kederli bir şekilde. "Bunu yarın halledebiliriz."

"Ben kanepede yatacağım."

Kafasını sallar ve merdivenlerden yukarı çıkar. "Yatağı sen al. Ben zaten uyuyamayacağım."

Kanepeye gitmek yerine, doğrudan mutfığa girip arka kapıdan dışarı çıkar. Ahırda ışığın yandığını görürüm, ama o geri dönmez.

Yukarı çıkıp ağlayarak uykuya dalıyorum. Bu ilk kez olmuyor.

Muhtemelen sonuncusu da olmayacak.

BÖLÜM 22

L uke

Son iki faturayı yazdırıp masamın köşesindeki yığına koyuyorum. Müşterilere elektronik olarak fatura kesmeyi bilmediğim için zarf ve pul gerekiyor. Çoğu yaşlı ve e-faturayla ne yapacaklarını bilmezler zaten. Dikkatimi dağıtmak için buradayım ve iki saattir buradayım, ama zarflarla uğraşacak cesaretim yok.

Kalbim çok acıyor.

Onu kasten incittiğimi düşünmesinden nefret ediyorum.

O kadar çok şey yaşamış ki, doğal tepkisi en kötüsünü varsaymak oluyor, buna dayanamıyorum.

O gece onu görmeden stadyumdan ayrılmamış olmayı Tanrı'dan diliyorum, ama yukarıdaki adama, ona ne kadar çok sevdiğimi göstermeme yardım ederse, aynı hatayı bir daha yapmayacağıma söz veriyorum.

Bu konuyu kiminle konuşabilirim? Gavin hızlı bir çözüm arayacaktır. Mallet hala boşanması yüzünden sinirli, bu yüzden tavsiyesi en iyi ihtimalle şüpheli olacaktır. Romantik Kate için enerjim yok ve Chase... Chase aslında iyi bir aday olabilir. Bir eşi var. Her nasılsa. Genelde pisliğin tekidir, bu yüzden boş laflarla dolu çözümler önermez. Megan veya Kennedy adında olmadıkça kimsenin duygularını umursamaz.

Telefonumu kağıt tabakların altında buluyorum ve aile sohbetimize gidiyorum. Saate bakınca kardeşlerime mesaj atmak için çok geç olduğunu görüyorum, ama beni kardeşleri olarak kabul ettikleri için bunu hak ediyorlar.

Ben: Kimse uyanık mı?

Kate: Ben! Naber, yakışıklı?

Ben: İçki mi içiyorsun?

Kate: Hayır, ama kafam güzel. Gavin:
Merhaba Kate.

Kate: Seninle konuşmuyorum, Gav.

Gavin: Benim suçum değil. Sana söyledim.

Ben: Kesinlikle onun suçu.

Gavin: NE DEDİN?

Gülümsemeden edemiyorum.

Mallet: Biri öldü mü?

Kate: Henüz değil. Üzerinde çalışıyorum. Yardım etmek ister misin?

Mallet: Benim de kendi aday listem var. Sen bana yardım edersen ben de sana yardım ederim. Kate: Anlaştık.

Ben: Eğitim nasıl gidiyor, Mallet?

Mallet: Çok zor. Orada neler oluyor? Gavin: Neden bu kadar nazıksın Mallet?

Gavin: Bu gerçekten Mallet mi?

Gavin: Bence biri onun telefonunu çalmış.

Kate: Abartıyorsun, Gav.

Botlarımı masanın üzerine koyup sandalyeme yaslandım.

Ben: Bu konuşmayı ben başlattım ama kimse benimle konuşmuyor.

Mallet: Tipik ortanca çocuk sendromu.

Kate: Peki neden herkes bu saatte ayakta? Dolunay falan mı var?

Ben: Şu anda gökyüzüne bakıyorum ve hava karanlık. Ay yok. Bu bir ay evresi mi?

Gavin: Bu konuşma sıkıcı olmaya başladı.

Mallet: Neden? Biraz akıllıca bir konu açıldığı için mi?

Ben burun kıvırıyorum.

Gavin: Bir sonraki rakibine, sana nasıl dayak atacağını bedavaya öğreteceğimi söyle.

Mallet: Erkeklerle oynamaya kalkışmadan önce biraz olgunlaşsan iyi olur, küçük çocuk. Kate: DURUN. Kahretsin. Tanrı neden bana sadece erkek kardeşler verdi?

Ben: Sanki bir kız kardeşin olsa hayatta kalabilirdin de.

Mallet: Bir tane var. Gavin.

Gavin: Pislik.

Ahır kapısından dışarı bakıp evi tekrar kontrol edebilmek için geriye doğru eğildim. Hala ışık yoktu, hareket yoktu, tıpkı bütün gece olduğu gibi.

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, kollarım onu kucaklamak için yalvarıyor. Ama gece geç oldu ve o uzun, duygusal olarak yorucu bir gün geçirdi. Lanet olsun, babasını kovdu ve sonra benim saçmalıklarımı dinledi.

Onun sözleri beni tamamen mahvetti.

"Kendimle ilgili her şeyi analiz ettiğim günler, haftalar, hatta aylar oldu. Her gün yeni bir deneyim yaşıyordum ve bunu seninle paylaşmak istiyordum. Ve birçok kez, konuşacak kimsem olmadan bir otel odasında yalnız ve korkmuş bir şekilde saklandım. Seni aradım, ama cevap vermedin."

Korkmuş ve yalnız mı kalmıştı? Konuşacak kimsesi yok muydu? Ve ben orada değildim?

Neredeyse iki hafta önce buraya sanki burası onunmuş gibi girmiş olması, durumu daha da inanılmaz hale getiriyor. Beni terk ettiğimi düşündüğü için benden nefret etmesi gerekirdi.

Kendimden nefret ediyorum.

Sadece bu da değil, babamla büyümek, onun babasına güvenmem gerektiğini düşünmeme neden oldu. O adamın bir yılan olduğu hiç aklıma gelmemişti. Ne kadar yanılmışım. Güven sorunları olması şaşırtıcı değil. Daha iyi olmam lazım. *Olmak zorundayım.* Kızımı korumam lazım.

Eminim sabahleyin o da bu durumu anlayacaktır. *Lütfen Tanrım.*

"Sabah her şey daha iyi olacak," diyorum. "Sadece ona biraz zaman tanımalıyım."

Ben: Yarın biraz tavsiyeye ihtiyacım var.

Mallet: Meşgulüm.

Gülüyorum.

Gavin: Ben bu konuda HARİKA'yım. Beni ara.

Kate: Eğer bir kızla ilgiliyse, beni ara.

Chase: Neden siz pislikler sabahın ikisinde telefonumu bombardımana tutmanın kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsunuz bilmiyorum, ama siktirin gidin.

Ben: Yarın tavsiyene ihtiyacım var Chase. Uğrayabilir miyim?

Chase: Hayır.

Ben: Saat 10 nasıl olur?

Chase: Telefonumu kapatıyorum. Kate:

İyi geceler.

Ayağa kalkıp masamdaki ışığı kapatıyorum.

Ben: Ben de yatmaya gidiyorum.

Kate: Seni seviyorum Lukie.

Gav: İyi geceler.

Mallet: Görüşürüz.

Telefonumu cebime koyup eve doğru yola çıkıyorum.

BÖLÜM 23

L aına

DUYGUSAL BİR HANGOVER YAŞIYORUM.

Vücudum bir mil koşmuş gibi hissediyor ve yüzüm sokak kavgasında olmuş gibi görünüyor. Şişmiş gözler. Lekeli cilt. Derin bir kaş çatma.

Saçmalıklara hiç havamda değilim, ama son zamanlarda epey saçmaladım. Gece boyunca yatakta uyanık kaldım ve Luke'un söylediği her şeyi tekrar tekrar düşündüm.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Kalbimi biliyorsun. Yine de işler zorlaştığında, seni incitmemi bekliyorsun."

Bu sözleri söylerken yüzündeki ifade beynime kazındı. Onu böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum.

En kötüsünü varsaymak benim içgüdüm olduğunu söylediğinde haklıydı. Bu, başkalarına yapılabilecek en kötü şey ve kendime yapabileceğim en kötü şey.

Luke'un notu mutfak masasında duruyor, Chase'e gittiğini ve döndüğünde konuşacağımızı söylüyor. Notu *"Seni seviyorum"* diye imzalamış, bu iyiye işaret olmalı.

Bunun iyi bir işaret olmasını çok istiyorum.

Konuşmamız lazım. Duvardaki yazıyı görmezden gelmeyi ve hayatımızın geri kalanını bu balonun içinde yaşayabileceğimizi iddia etmeyi bırakmalıyız. *Çünkü yaşayamayız.* İlişkimiz, özellikle bu koşullar altında, bazı zorluklarla karşılaşacak ve bunları çözmemiz gerekecek.

Başkalarının günahları için Luke'u cezalandırmayı bırakmalıyım.

Umarım, benim ani tepkimi affeder. O, babam ve Tom ile aynı kefeye konmayı hak etmiyordu.

İkinci bir fincan kahve yapıp telefonumla masaya oturuyorum. Bütün gece şarj ettikten sonra nihayet açılıyor. Hemen bildirimler gelmeye başlıyor. Telefonu tekrar kapatmak istiyorum, ama kendimi hayata, *gerçek dünyaya* geri çekmek zorundayım.

Gelen kutum okunmamış mesajlarla doludur. Bu kadar çok mesaj beni endişelendirir, ama hepsini okumaya kararlıyım. İşlerimin nasıl gittiğini öğrenmenin tek yolu budur, özellikle de şu anda bir iş yöneticim olmadığı için.

Telefonum çaldığında kahvemi yudumluyorum. Ekranı dokunarak reddetmek istiyorum ama parmağım önce yeşil tuşa kayıyor.

Siktir.

"Alo?" diyorum, hoparlörü tıklayarak.

Lütfen yanlış numara olsun.

"Sonunda lanet olası telefonuna cevap verecek misin?" Babamın sesi beni olduğum yerde dondu. Ses tonu düşmanca. Buz gibi. *Öfkeli*. "Ne halt ediyorsun sen, Laina?"

"Avukatlarını işe koyacağım, ama onlar çok fazla şey yapmadan önce onlarla iletişime geçmen gerekecek. Ve sen işaret vermeden kimseye haber verilmeyecek."

Anjelica ona planlarımı anlatmamıştır herhalde...

"Az önce avukatımla konuştum ve ne dedi biliyor musun?" Babam gürlledi. "Senin iş müdürün olarak beni kovduğunu söyledi."

Kahretsin.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. O öğrenmeden önce bir cevap hazırlamak için zamanım olduğunu sanıyordum.

"Bu doğru mu?" Nefretle gülüyor. "Büyük bir kız gibi davranıp, benim sıfırdan kurduğum işinin her yönünü halletmeye mi çalışacaksın? Nereden başlayacağını bile bilmiyorsun. Ve o saçma sapan düğünle kendini rezil ettikten sonra, kimsenin seninle iş yapacağını mı sanıyorsun?"

Bugün şanslı günün.

Benimle çalışmak isteyen birini zaten tanıyorum. Ve *saygı duyduğum* iki iyi adamdan, yaptıklarımın cesaret ve bilgelik gösterdiğini duydum.

"Belki bana biraz saygı göstermeyi öğrenseydin, bir çözüm bulabilirdik," diyorum. "Ama sen

Tom'la golf oynadığında anlaşmayı bozdun ve o pislik, bizim hala evleneceğimize dair o saçma sapan açıklamayı yaptı. O da neydi öyle?"

"Ona hayatını mahvetmemesi için engel olmak denir."

"Hayır baba, bence o kendine kalkan oluşturmak denir."

"Seçeneklerini açık tutmaya çalışıyorum, Laina. Sen onu tüm dünyanın önünde küçük düşürdükten sonra, Tom'un seninle tekrar konuşmayı düşünmesi için elimden gelen her şeyi yaptım."

Gülüyorum. "Neden bunu yapsın ki? Onunla konuşmak istemiyorum." "*Saçmalama.*"

"Bu artık senin sorunun değil. Sen benim maaşımı almıyorsun ve kesinlikle benim babam gibi davranmıyorsun."

"Bana bu şekilde konuşma."

Ayağa fırlıyorum. "Hayır, *sen de benimle* bu şekilde konuşma. Hiç konuşma. Sadakatinin başka bir yere ait olması sorun değil. Ama onu orada tut."

"Beni öylece kovamazsın. O lanet şirketi ben kurdum."

"Bu çok komik. İşine son vermek için gerekli belgeler çoktan hazırlandı bile."

Telefonun diğer ucunda öfkesini hissedebiliyorum. "Dinle beni, nankör, kendini beğenmiş küçük sürtük. Bu işe çok fazla zaman, enerji ve para harcadım, beni sanki kullanılmış bir şey gibi yol kenarına atamazsın."

Nankör, hak iddia eden küçük sürtük mü? Babam beni böyle mi görüyor?
Siktir et.

"Komik olan ne biliyor musun?" Yerde volta atıyorum. "Bana bir şey borçlu olduğumu düşünmen çok komik. Benden her şekilde aldın. Maddi olarak. Duygusal olarak. Enerjimi çaldın ve beni neredeyse ölümüne çalıştırdın. Hayatta ilerleyebilmek için beni her şekilde tükettin. Bu, her gün insanların başına geliyor ve çoğu insan bu konuda bir şey yapabilecek durumda değil. *Ama ben yapabilirim.* Defol git, pislik."

"İşini benim kurduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Nasıl? Çünkü ben olmadan *iş olmaz*. Müziği *ben* yazıyorum. Şarkıları *ben* kaydediyorum. Albümleri *ben* satıyorum, stadyumları *ben* dolduruyorum ve ürünleri *ben* satıyorum. Yani bu işi *ben* kurdum. Benden aldığın her neyse..."

"Senden aldık mı? Nasıl cüret edersin, senden bir şey aldığımı ima edersin!"

Kulağına gülüyorum. *Sakıncası yok.* "İlk çeyreğin sonunda kendine ödediğin ikramiyeyi öğrenemeyeceğimi mi sandın? Beş milyon biraz fazla değil mi sence? Bu sabah muhasebe departmanını aradım ve üçüncü bir tarafça adli denetim yaptırıyorum. Umarım sandığım kadar berbat durumda değilsindir."

"Eğer bu numarayı yaparsan, annene ve bana sonsuza kadar veda edebilirsin."

Gözlerimin yaşlarla bulanmasını ve burnumun köprüsünün sıkışmasını bekliyorum. Nefes almamı zorlaştıran bir yumru olmasını bekleyerek yutkunuyorum.

Ama bunların hiçbiri olmaz. *Çünkü ben hiçbir şey kaybetmiyorum.*

"Sizler beni çok uzun zaman önce veda ettiniz," diyorum omuz silkerek. "Ve beni sevebilecek birini kasten uzaklaştırmaya çalıştınız mı, yoksa bu garip bir tesadüf mü, bilmiyorum. Ama neredeyse beni, yapabileceğim en iyi şeyin Tom gibi bir adam olduğuna inandırdınız. *Neredeyse.*"

"Anlıyorum. *Anlıyorum.* Kulağına birisi çöp dolduruyor. Durum bu, değil mi?"

"Çok yanılıyorsun." Gülümsüyorum. "Bu konuşmayı yapmak, olması gerekenden çok daha fazla acı vermeli. Ve vermemesi, çok şey ifade ediyor."

Dolaba yaslanıp ahır seyrediyorum. Luke dün gece pek çok konuda haklıydı.

"Seni asla incitmezdim. Kasten değil. Aldığım her karar, sana acı çektirmemek içindi. Cleveland'dan senin olmadan eve dönüş uçağına binmek kolay mıydı sanıyorsun? Hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Ama yaptım. Senin kalbini kurtaracağına inandığım için kendi kalbimi kurdum."

İşte aşk budur.

Annem tatil sezonunda beni ziyaret bile edemiyor. Hatta, bir telefon bile etmemesi büyük şans. Bir kez bile iyi olup olmadığımı sormadı. *Bu ne tür bir anne sevgisi?*

Babam, son yedi yılda beni defalarca ihanet etmenin normal olduğunu düşünüyor. Ona göre, beni o yarattı, şirketimi o kurdu ve ben sadece nankör küçük bir sürtüğüm.

Bu aşk değil. Aşkın neye benzediğini gördüm ve bu değil. Ve bunu reddediyorum.

Artık rol yapmıyorum. Mucize beklemiyorum. Onların kazanması için kendimi incitmelerine izin vermeyeceğim.

Bitti. Ve bununla barışıkım. Ebeveynlerinin seni ne kadar umursamadığını fark ettiğinde bir insanın hissedebileceği kadar barışık.

Bunun ağırlığı kalbime düştüğünde, daha sonra bir çöküş olacağını tahmin ediyorum. Ama bunun güzelliği, eğer varsa, Luke'un düşüşümü yumuşatmak için orada olacağıdır. Ayağa kalkmama yardım etmek için orada olacak.

"Baba," diyorum, sesim sakın. "Hayatımda nasıl yer alacağını ve onu zehirlemeyeceğini anlayana kadar, gerçek sevginin ne olduğunu anlayana kadar, benim yanımda hoş karşılanmayacaksın. Üzgünüm."

"Bu iş burada bitmedi. Yakında görüşeceğiz ve bunu yüz yüze konuşabiliriz."

"Ve ben seni dışarı çıkaracağım. Hoşça kal, baba."

Telefonu kapatıyorum.

Telefonu bırakırken elim titriyor ve avuçlarım terli. Omuzlarımdaki yük, düşündüğümünden beş kat daha ağır olmalı çünkü başım dönüyor.

Ve enerjik.

Cotton'ın konserini yönetecek birini bulmam gerekiyor. Önümüzdeki hafta başında Nashville'deki evimi dönüşüm için hazırlamam gerekiyor. Yeni bir iş yöneticisi ve asistan bulmam gerekiyor, çünkü onun gerçek sadakatinin babama olduğunu biliyorum ve umarım yeni bir erkek arkadaşına ihtiyacım olmaz. Çünkü eğer öyle olursa ve Luke bu ilişkiyi yürütmek istemezse, sonsuza kadar yalnız kalacağım.

Telefonumu tekrar elime alıp bir numara buluyorum. Sonra *aramaya* basıyorum. "Castelli."

"Merhaba Troy. Ben Laina."

"Senin için ne yapabilirim?"

Gülümsüyorum. "Birincisi, Rambo gibi ormanda saklanmayı bırakabilirsin." Gülmek istiyor ama kendini tutuyor.

"İkincisi, bunun senin işin olmadığını biliyorum, ama son on iki gündür beni takip edip erkek arkadaşımın bana yalan söylemesini sağladığın için bana borçlu olduğunu düşünüyorum."

"Ona yalan söylemesini ben istemedim, Bayan Kelley."

"İstedığınız kadar kelime oyunları oynayabilirsiniz Bay Castelli, ama ona bana gerçeği söylememesini sağladınız, bu da yalan söylemektir."

"Siz öyle diyorsanız."

Gülüyorum. "Bir dahaki sefere benim güvenliğimle ilgilenirken ben Nashville'de olursam, sırf beni takip etmek zorunda kalasın diye şimdiye kadarki en uzun koşumu yapacağım."

"Bu harika, ama siz koşmuyorsunuz, ben koşuyorum," diyor. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Kahretsin. Sen koşmayı seviyor musun?" "Evet, hanımefendi."

"Neyi sevmezsin?" diye soruyorum.

"Çoğunlukla bu tür konuşmalar."

"Seni gözetlemesi için birini tutacağım ve sevmediğin yemekleri, yapmaktan hoşlanmadığın şeyleri ve duymaktan hoşlanmadığın şeyleri öğreneceğim," diyorum. "Sonra da intikam olarak hepsiyle sana işkence edeceğim."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Sabırsızlıkla bekliyorum." "Aptal."

Telefonun diğer ucunda gülümsediğini duyabiliyorum.

"Her neyse," diyorum. "Asistanımı kovmaya hazırlanıyorum, bu yüzden arayacak kimsem yok. Yarın akşam jetle beni alıp Nashville'deki evi hazırlatabilir misin?"

"Sanırım."

"Bana yardım etmek için kendini paralamaya gerek yok," diyorum gülerek. "Ben çabalıyorum. Sen sadece beni göremiyorsun."

"Belki ağaçların arasından bakarsam seni görebilirim."

"Burada işimiz bitti mi?" diye sorar. "Aramam gereken kişiler var."

Derin bir nefes alıyorum. "Peki. Benim hayatımı düzene soktuktan sonra, sizinkini de düzene sokacağız, Bay Castelli."

"Benim hayatımın zaten düzeldiğini nereden çıkardın?"

"Bir önsezi."

"Seyahat düzenlemeleri için sizi arayacağım," diyor.

"Ya da madem buradasın, eve gel." "Hoşça kalın Bayan Kelley."

"Hoşça kalın, Bay

Castelli." Telefonu

kapatırken gülümserim.

Telefonum masanın üzerinde kayarak, Luke'un birkaç gece önce bana kullandığı ip yığınının yanına düşer. Bu anı hatırlayınca vücudum gerilir.

"Her şey yoluna girecek, Luke," boş odaya sesleniyorum. "Senin benim dünyama ait olduğunu bilmeni ve benim de senin dünyana ait olmak istediğimi anlamanı sağlamalıyım."

Yukarı koşarım. En iyi düşüncelerim duşta gelir.

BÖLÜM 24

L uke

"HEY, MEGS," diyorum, Chase'in mutfağına girerken. "Burası çok güzel kokuyor. Kahvaltıda ne var?"

"Chase ve Kennedy'nin hazırladığı pastırma ve waffle'ları kaçırdın. Dürüst olmak gerekirse, ortalık berbat oldu." Gülüyor. "Ama Kennedy bunu sosyal medyada görmüş ve denemek istemiş. Waffle'ları bir şekilde pastırma ile doldurmuşlar. Bilmiyorum. Tadı güzeldi, ama ortalık çok dağınıktı."

"Chase nerede? Onunla konuşmam

lazım." "Her şey yolunda mı?"

Göğsüm sıkışır. "İyi olacak."

"Tamam. Az önce dışarı çıktı. Sanırım bulaşıkları yıkamaktan kaçmaya çalışıyordu."

Gülüyorum. "Benden önce onu görürsen, dışarıda ona seslendiğimi söyle."

"İyi günler, Luke." "Sana

da, Megan."

Dışarı çıkıp kardeşim arıyorum. *Piç kurusu muhtemelen geldiğimi görmüş ve benden saklanmış.*

Evin arkasına doğru yürürken açık olan kulübenin kapısını fark ettim. Yaklaştığımda Chase dışarı çıktı.

"Hay aksi," der, gülümsememeye çalışarak. "Bu sabah burada olacağını söylerken ciddiymişsin. İçki içiyorsun falan umuyordum." "Ne yapıyorsun?"

diye sorarım, elindeki tahta parçasına başımı sallayarak.

"Megan'ın geçen hafta sonu bit pazarından aldığı masayı düzeltmeye çalışıyorum. Ya sen? Ne yapıyorsun?"

Yan yana, üstünde koyu mor renkli bir masa bulunan piknik masasına doğru yürüyoruz.

"Eski görünüyor," diyorum.

"Megan bunun antika olduğunu söylüyor, ama o 80'lerden önceki her şeyin antika olduğunu düşünüyor. Ona, dükkanların insanlara yüksek fiyata satıp kendilerini iyi hissetmeleri için her şeye *antika* etiketi yapıştırdığını söyledim."

"İşte bu yüzden buradayım."

Chase, babamızın anlamadığında yaptığı gibi bana bir bakış atıyor. İç çekiyorum. "Senin aptal mantığın için buradayım."

"Ne?"

"Kulağa kötü gelebilir," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Ama beni dinle ve söylediklerimin özünü anla, kelimelere takılma."

"Söyle bakalım, Luke."

"Tamam. İlişki konusunda tavsiyeye ihtiyacım var ve nedense bu konuda uzman sensin."

O burun kıvrır. "Nasıl anladın?"

"Bir karın var. Boşanmadın. Ve bir çocuğun var. Bunun benim durumumda nasıl bir etkisi olur bilmiyorum, ama sanki sana biraz ekstra güç veriyor gibi geliyor, anlıyor musun?"

"Ve ben sizlerden daha akıllıyım," diyor. "Ve sen bir pisliksin."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Bir pisliğe ihtiyacım var," diyorum, parmağımı havaya kaldırarak. "Sözleriyle süslemeyen, fazla düşünmeyen ve duyguları çok önemsemeyen biri. Sen mükemmelsin."

Gözlerini devirir.

"Birkaç haftadır eski bir kız arkadaşım ile görüşüyorum," diyorum, olabildiğince belirsiz konuşmaya çalışarak. "Ve ona, babası ve eski sevgilisi gibi, onu incitmek için burada olmadığımı nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Onu yerine oturtmaktan ya da duygularını incitmekten zevk almıyorum."

"Onlar mı yaptı?"

"Evet, onlar yaptı."

"Onları döv."

Gülerek, takdirle başımı sallarım. "Tamam. Cevaplamam gereken soru bu değildi, ama bugün cesaretini beğendim."

"Sen görmüş görmeliydin bu lanet waffle'ları Kennedy bu sabah bu sabah. Her yer hamur ve domuz yağıyla kaplıydı." O, sandalyeye

. "Buraya çıktım çünkü temizlemek istemedim." "Aptalca bir hareket."

Bir an bana baktıktan sonra işine geri döndü. "Karımın yardımına uygun şekilde karşılık verilecek. Sana söz veriyorum."

"Bu seninle ilgili değil. Benimle ilgili. Konuya odaklanabilir miyiz? Son teslim tarihim yaklaşıyor."

"Lütfen devam et."

"Bana güvenebileceğini ona nasıl anlatabilirim?"

"Güvenilir ol."

"Bu yardımcı olmuyor Chase."

Sandalyenin ayaklarından bana bakar. "Ciddiyim. Onun güvenini kazanmak için kullanabileceğin bir fırsat çıktığında, bunu değerlendir. Herkes güvenilir davranışlar sergilemesi gereken ana kadar güvenilirdir."

"Hepsi bu mu?"

O içini çeker. "Bak, Luke. Ben ilişki kuran bir adam değilim. Evli olabilirim, ama bunun nedeni Megan'ın dünyada birlikte olabileceğim tek kişi olmasıdır."

"Benim kızım hakkında böyle hissediyorum." *Hata yapma. Onun adını söyleme.*

"Megan ile ilişkimizi gerçekten yürütmek için çaba sarf etmem gerekmiyor. Randevularımız var ve cuma günleri eve giderken pizza alırken ona çiçek alıyorum. Ama geri kalanı sadece günlük şeyler. Yanında olmak. Söylediğim gibi bir adam olmak, olmak istediğim adam olmak. Bu tür şeyler. Eğer sana güvenmesini istiyorsan, güvenilir bir erkek olarak görün. Bunu tutarlı bir şekilde yap, o zaman sana inanmamak için bir nedeni kalmaz."

"Tamam, tamam. Bu konuda oldukça iyisin."

Omuz silkiyor ve dikkatini tekrar sandalyeye çeviriyor. "Bir şey daha var," diyorum.

"Acele et. Sinirlerimi bozmaya başladın."

"Kaba." Bankta oturuyorum. "Diyelim ki Megan çok ünlü bir işi var. O işi bırakmıyor ve sen de bırakmasını istemiyorsun. Ama sen de hayatını ve burada yaptığın işi çok seviyorsun. Bu durumu nasıl çözersin?"

Chase ayağa kalkar, gözlerini kısar. Kaşlarını kaldırır. Gülümserim.

O da başını sallar ve elindeki işe geri döner. "Diyelim ki Megs müzisyen ve ben kulübede bir iş yürütüyorum, en önemli şeyi

önemli olduğuna karar verip ona göre ayarlardım."

"Peki ya sen bir kaynakçı olsaydın?" diyorum. "Baban kaynakçıydı, büyükbaban da öyle. Sen de ailenin yeni nesil kaynakçısısın. Bundan vazgeçebilir misin?"

Chase bloğu yere koyar ve ellerini piknik masasına dayar. Beni eğlenerek izler.

"Megan aya gitmek isteseydi, uçümüz için bilet alır ve giderdik," diyor. "Çünkü benim için karımdan daha önemli hiçbir şey yok. *Hiçbir şey.*"

Haklı. Buraya gelmeden önce de bunu biliyordum. Ama emin olmak için bunu ondan duymam gerekiyordu.

"İşimiz bitti mi?" diye sorar kardeşim. "Ya yardım edeceksin ya da gideceksin."

"Ben gidiyorum. Teşekkürler, Chase."

"Hoşça kal."

Çimlerin üzerinden kamyonetime doğru yürürken bir plan yapıyorum.

"Hallettik, Laina. Senin için her şeyi yapacağımı anlaman lazım."

Ve gerçekten her şeyi.

BÖLÜM 25

L aina

Son havluyu ^{katlay}ıp sepetin içine geri koyuyorum.

Babamla konuştuğumdan beri sinirliyim. Çok gerginim, yerinde duramıyorum. Aklımı sakinleştiremiyorum. Babamda bir terslik var. Her zamankinden daha cesur davrandı.

Onun için endişelenmek ve Luke'un dönmesini sabırsızlıkla beklemek arasında, kafam çok karışık. Beni sakinleştiren tek şey çamaşırları katlamaktır. Üç gün önce kurutucudan çıkardığım çamaşırları, valizimdeki her şeyi -zaten katlanması gerekiyordu- ve Luke'un tişörtlerini katladım. Onların acil yardıma ihtiyacı vardı.

Konuşmamı sayısız kez prova ettim, her şeyi kapsadığımdan emin olmak için. Bir özür, bir hata kabulü ve iyileştirme planı olmalı. Daha iyisini yapmak için. En azından, Social'daki halkla ilişkiler uzmanı böyle önerdi. Bu, benim kafamdan uydurduğum şeylerden daha iyi geliyordu — çoğu saçma sapan konuşmalar ve gözyaşlarıyla sonuçlanıyordu.

Bundan daha iyisini yapabilirim.

Luke ile aramızda öngördüğüm tek sorun, benim müzik hayatımla ilgilenmemeyi seçmesi olabilir. Bunun çok çirkin ve karmaşık olduğunu düşünebilir. Bunun bana yaptıklarını görüp, bununla hiçbir ilgisi olmak istemeyebilir. Bunun sürekli çatışmaların ve büyük bir baş ağrısının kaynağı olacağını düşünebilir ve bu konuda haklı da olabilir.

Ve bu konuda endişelenmesi için onu suçlayamam.

Ama umudum var, *hem de çok*, beni işimden nefret ettiğinden daha çok seveceğini umuyorum.

Bir motorun gürültüsü sessizliği bozar ve nefesimi tutarak Luke'un kamyonetinin evin köşesinden dönüp ahırın önüne park etmesini bekliyorum

. Ama öyle olmaz. Bunun yerine, araç evin önünde durur ve birden fazla kapı açılıp kapanır.

Kim bu?

Çamaşır sepetini bırakıp girişe doğru yöneliyorum. Kapı koluna uzanırken kapı zili çalıyor. *Tam zamanında.* Kapıyı açarken kalbim deli gibi atıyor... ve neredeyse yere yığılıyorum.

Babam ve Tom, Luke'un verandasında duruyorlar. Kısa boylu, kızıl saçlı bir adam, telefonunu doğrudan yüzüme doğrultmuş, sanki bir patlama olacağını tahmin ediyormuş gibi dirseklerinin arkasına saklanmış, onların arasında duruyor.

Ne oluyor lan?

Mide kaslarım mide bulantısıyla doluyor ve sırtımdan ter akıyor. Babamın uyarı olarak algıladığım sözleri aslında bir tehditti. *"Bu iş burada bitmedi. Çok yakında görüşeceğiz ve bunu yüz yüze konuşabiliriz."*

Kusacak gibiyim.

Babam güneş gözlüklerini burnuna kaydırды. Gözlerindeki ışıltı rahatsız ediciydi. "Gördün mü Tom? Onu bulacağımızı söylemiştim."

Tanrım, lütfen bana yardım et.

Midem sanki üzerlerine kusacakmışım gibi bulantı yapıyor.

Troy'un SUV'si araba yolunda hızla ilerliyor, arkasında taşlar ve tozlar uçuşuyor. Onu gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Çünkü bunun çok kötü bir hal alıp fiziksel şiddete dönüşmeyeceğini düşünmek istemiyorum, *ama kim bilir?* İkisi de Luke'un evine geleceğini hayal etmemiştim, bir arada gelmelerini ise hiç.

Hiçbir şey kesin değil.

Babam çaresizlik kokuyor ve öfkeyle dolup taşıyor. Tom ise benim acı çekmemi izlemekten mutlu, bu yüzden kamera var. Eminim bu onun fikriydi. Bunu tekrar tekrar izlemeyi planlıyor. Kendini şovun yıldızı olarak görmekten daha çok sevdiği bir şey yok... özellikle de bu süreçte başkalarını domine edebiliyorsa.

Tom, 1,93 metrelik boyuyla, üzücü bir üstünlük gösterisiyle üzerimde dikiliyor.

Neredeyse ona acıyorum.

Troy arabasını garajın yanına yanaştırıyor ve araba tamamen durmadan kapıdan çıkıyor. Takım elbisesiyle garaj yolunu geçiyor. Kızgın.

"Troy," diye bağıryorum, beni terk etmediği için çok minnettarım.

"Sakin ol, Troy," diyor babam, güvenlik görevlisine cazibesini kullanarak. Sesindeki küçümseme son derece utanç verici. *Ekibime hep böyle mi konuşuyor?* "Nasılsın evlat? Seni bir süredir görmemiştim."

"Ben *senin oğlun* değilim. Burası özel mülk. Gitmen gerek. *Hemen*."

Tom, pantolonunun paçasını ısırmaya çalışan bir köpek yavrusuna bakar gibi bir yüz ifadesi takınır. "Neden arabana geri dönmüyorsun?" Yüz hatları çelik gibi sertleşir ve gerçek Tom ortaya çıkar. "Bu seni ilgilendirmez."

Troy hiç tereddüt etmiyor. Hatta eğlenmiş gibi bile görünüyor.

"Beni çekmeyi bırak," derim, kameranın yüzüme odaklanmasından rahatsız olarak.

"Dinle, bebeğim," diyor Tom, bana patronluk taslayarak. "Son iki haftadır sergilediğin bu çirkin öfke nöbetinden sonra açıkça terapiye ihtiyacın var. Ve ben dünyanın en iyi terapistlerine erişimim var. Dikkat çekmek için yaptığın bu davranışları görmezden gelmeye ve itibarımızı düzeltmek için çok para ödemeye hazırım." Yüzünde iğrenç bir sırıtişla öne eğilir. "*Çok* ihtiyacın olan yardımı alacağına söz verirsen, seninle evlenirim."

"Benim *çaresizce ihtiyacım* olan şey, siz iki pisliğin buradan gitmesi ve benim varlığımı unutmaları," diyorum, gözlerinin içine bakarak.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diyor Troy, sesi gerginliği bıçak gibi kesiyor. "Verandadan in, yoksa seni ben indiririm. Bir seçenek çok daha kolay ve temiz, ama karar sana kalmış."

Tom gözlerini devirir ve sıkılmış gibi Troy'a bakar. "*Yoksa ne?* Sen hiçbir şey yapamazsın. Şimdi oraya geç ve çeneni kapa."

Troy, daha önce sadece bir kez gördüğüm bir ifadeyle ona doğru adım attı. O olay çok kanlı bitmişti, ama Troy'un kanı değildi. Tom'un hak ettiğini bulmasını görmek beni heyecanlandırırsa da, özellikle de Luke'un evine gelip benimle bu şekilde konuşmaya cüret ettiği için, eski sevgilimin arkasındaki halkla ilişkiler makinesini de biliyorum ve bunun bana daha da zarar vermesini istemiyorum.

"Troy, yapma," derim, tam da başka bir araç garaj yolundan aşağı inerken. Luke'un kamyoneti ve hızlanıyor. *Olamaz*.

Kalbim hızla atıyor ve destek almak için kapıya tutunuyorum. Ne olacağını hiç bilmiyorum ve bunun ne kadar kötü sonuçlanabileceğini düşünmek beni korkutuyor.

"Ah, bu Marshall'ın oğlu mu?" diye sorar babam, başını yavaşça bana doğru çevirerek. "Anlıyorum."

"Marshall'ın oğlu kim?" diye soruyor Tom.

"Laina'nın ben onu kovana kadar çıktığı küçük bir serseri. Sana bir iyilik yaptım, küçük kız."

Hayır, yapmadın. Verandaya çıkıp omuzlarımı babama doğru dikleştiriyorum.

"O *küçük serseri* tanıdığım en iyi adamdır," diyorum. "O nazık, iyi ve dürüst. İnsanlara iyi davranır, bana ise daha da iyi. İkiniz de kafalarınızı kışının içine sokmasaydınız, ondan ders alabilirdiniz."

Tom iç geçirir. "İki hafta oldu ve ağzın çok pisleşti." "Luke'a söylediklerimi duymalısın," derim, sırtarak.

Tom'un yüzündeki öfke, *küfürlü ağzımın* bana yaşatacağı her soruna değer.

Babam kolumu kavrar ve ben çığlık atarım.

Troy aniden babamın gömleğinin arkasını öyle bir kuvvetle tutar ki babam dengesini kaybeder. Merdivenlerden geriye doğru sendeleyerek iner, çılgınca korkuluğa uzanır. Kışının üstüne düşmemesinin tek nedeni Troy'un onu tutmasıdır.

"Ona bir daha dokunursan ölürsün," diyor Troy, yüzü babamın yüzüne birkaç santim uzaklıkta.

Luke kamyonetinden atlar, gözleri şaşkınlık ve öfkeyle çılgınca parlar. Garaj yolunu koşarak geçer ve doğruca bana gelir.

Tom'un kahkahası yüksek ve iğrenç. Gözleri mizahla dolu.

"Beni *bunun için* mi terk ettin?" diye sorar. "Oh, Laina. Kendine bunu yapma." "Burada ne oluyor?" diye sorar Luke, merdivenleri tırmanarak benimle Tom'un arasına girer. Vücudu dizginlenemeyen bir öfkeyle titrer. mor yem deposu gömleğinin altında.

Gözlerim yaşlarla dolarken, elimi Luke'un omzuna koydum. Troy babamı bırakıp onu merdivenlerden itti.

Tom, Luke'u baştan aşağı süzer. "Vay canına. İlginç bir seçim, Laina. Görünüşe göre, düşük seviyeye indiğinde, en dibe vuruyorsun."

"Defol git buradan," der Luke, Tom'un aşırı özgüveninden hiç etkilenmeden.

Tom onu görmezden gelir. "Şu anda benimle balayında olman gerekirken erkek arkadaşının evinde yakalanmak utanç verici değil mi?" Başını sallar. "Hiç utanman yok mu?"

"Oh, birçok şeyden utanıyorum, Tom. Ama bunların hiçbiri Luke ile ilgili değil."

"Luke, ha?" Tom ona sırtarak bakar. "Tanıştığımıza memnun oldum, *Luke*."

"İstediğin hayat bu mu?" der babam, gömleğini düzeltirken. "Neden bunu seçtin? Tom sana her şeyin en iyisini verebilir; hayal edebileceğin herkese, her yere erişim. Bu adam sana ne verecek? Pire mi?"

Luke dokunuşumdan rahatsız olur.

"Tom'a, sana ya da başka birine, parayla satın alınabilecek her şeyi bana vermeleri için ihtiyacım olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum, ona sırtarak. "Çünkü baba, bende çok var. Tabii ki, sende çok var çünkü onu benden çaldın."

"Dikkatli ol, küçük kız," diyor, gözlerini kısarak.

"Yoksa ne? Bana ne yapabilirsin ki? Bunu kaydedip magazin dergilerine satarak, senin o boktan planlarını ilerletmeye mi çalışacaksın?" Gülerek, "Tamam. Yap. Umurumda değil," diyorum.

Troy elini telefonun üzerine koyar ve kızıl saçlı adam irkilir. Telefonu o kadar sıkı sıkı ki, içindeki bir şey çıtırdar. Kızıl saçlı adamın gözleri büyür ve geri adım atarak telefonu Troy'un elinde bırakır.

"Görünüşe göre bu işi hallettik," derim, Luke'un yanına yaklaşarak. Elimi tutar ve sıkı, bu temasın sıcaklığı damarlarıma yayılır. "Kimseye ihtiyacım olan tek şey sevgi, baba. Ve sen ve Tom bunu yapamazsınız."

"Önemli olan şeyleri yapabiliriz. Önceliklerimiz net, Laina," der Tom. "Hayat, iş dünyasına para kazandırmak ve basit fikirli aptallara eğlence kaynağı sağlamak için yaratılmış aptalca bir duygu değildir. Koyun gibi davranma."

"Tanrım. Kendinizi dinliyor musunuz?" diye soruyorum. "Gidin. İkinizi de bir daha görmek istemiyorum."

"Sen bizimle geliyorsun," diyor babam. "Ruhsal değerlendirmeye ihtiyacın olduğu açıkken seni burada bırakmayacağız."

Luke'a bakıyorum. O da benim yardımına ihtiyacım olup olmadığını anlamak için beni izliyor. Bunu kendi başıma yapmam gerektiğini ve tek ihtiyacım olanın onun yanımda olması olduğunu anlaması benim için çok önemli.

"Nasıl bu adamla birlikte olmak istersin?" diye soruyor Tom, parmağını Luke'a doğrultarak. "Orada bir kaltak gibi duruyor."

Luke öfkeyle gülümser ve alt dudağını yalar. "O kendi başına gayet iyi idare ediyor. İkinizin de anlamadığı şey bu. *Kurtarılmaya ihtiyacı yok*. Laina güçlü ve akıllı, kendi kararlarını verebiliyor. İkinizi de kesinlikle idare edebilir. Bana ihtiyacı olursa, ben buradayım, o pisliği öldürmeye hazırım."

"Öyle mi?" diye sorar Tom, dik durarak. Luke sırtar. "Öyle."

"Tamam o zaman," diyor Tom, bakışlarını bana çevirerek. "Küçük bir *fahişe* olarak hayatının tadını çıkar, siktiğimin *herifi*!"

Sözünü daha bitirmeden Luke onu gömleğinin önünden yakalar ve burnuna kafa atar. Tom'un yüzünden kan akar, otomatik olarak akan gözyaşlarıyla karışır.

Kahretsin. Tom sakinleşmeye çalışırken ellerim ağzıma uçar. Luke, avını yakalamak üzere olan bir avcı gibi ona bakıyor.

"Seni pislik!" diye bağıyor Tom, merdivenlerden geri çekilirken.

Luke adım adım onu takip eder. Sırtı gergin, omuzları kaskatıdır. Kızıl saçlı adam kamyonetlerine koşar ve içine atlar.

"Bunu yapamazsın," diye bağıır babam, bulabildiği her türlü kontrolü ele geçirmeye çalışır.

"O yaptı lan." Troy yine babamın gömleğinin arkasından yakalar ve onu kamyonete sürükler. "Seni bir daha görmesem iyi olur. Anladın mı?"

Tom kamyonetin yanında durur ve kanamayı durdurmak için çılgınca uğraşır.

"Umarım kendimizi açıkça ifade etmişizdir," der Luke, ona doğru yürürken. "Ama tekrar hatırlatmam gerekirse, bana haber ver."

"Siktir git," der Tom, pes edip kanın yüzünden akmasına izin vererek. "İkiniz de siktirin gidin."

Kapı kolunu tutup açar.

"Son bir şey daha," diyor Troy sırtarak. "Bütün bunları arabamdaki kamerayla kaydettim. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsan, Landry Security'nin avukatlarıyla görüş."

Tom, kamyonete binmeden önce bana son bir kez sert bir bakış atar. Babam motoru çalıştırır, çocukça bir saldırganlık gösterisiyle motoru devirir ve sonra Luke'un garaj yolundan hızla uzaklaşır.

Nefesimi veriyorum, omuzlarım öne düşüyor. Luke bir saniye içinde yanımda.

Kollarını bana dolayarak sıkıca sarılır. "İyi misin?" diye sorar.

"Şimdi iyiyim."

Beni sıkıca sarar ve başımın üstüne bir öpücük kondurur.

"Eğer biri sorarsa, Tom'a kafa attım," diyor Troy, arabasına doğru yürürken. Luke beni bırakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaydediyor muydun?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde. "Luke olduğunu görmezler mi?"

Troy kapısını açar ve ona yaslanır. "Görünüşe göre kameram açık değildi." Bize göz kırpar ve koltuğuna oturur. "Bir süre burada oturacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Teşekkürler, Troy," diyorum.

Bir an durur, başını arabadan dışarı çıkarır. "Bana bir iyilik yap, Laina." "Ne istersen."

"Bu kadar inatçı olmayı bırak. Bir dahaki sefere seni seven insanlar senin korunmaya ihtiyacın olduğuna karar verdiklerinde, kabul et lan."

Luke beni yandan dürtünce gülüyorum.

"Dersimi aldım," diyorum.

Troy kapıyı kapatmadan önce bir şeyler mırıldanır.

Luke beni kendine doğru çevirir ve yüzümü ellerinin arasına alır.

"Konuşacak çok şeyimiz var."

"İçeri girmek ister

misin?" diye

gülümser.

"Ne?" diye sorarım.

"İyi bir başlangıç yaptık."

"Neden öyle?"

Beni nazikçe öper. "Çünkü az önce bana, sanki burada yaşayan senmişsin gibi, evime girmek isteyip istemediğimi sordun."

Göğsümde umut filizlenir ve ben bu umudu yakalamaktan korkmam.

"Çünkü öyle," derim, elini çekerek. "Hadi konuşalım."

Bana en tatlı, en çarpık gülümsemesini gösterir ve beni takip ederek evimize girer.

BÖLÜM 26

L aına

"NE OLDU LAN?" Luke, bize bir bardak çay doldururken sorar. Bence bu, her şeyden çok alışkanlıktan kaynaklanıyor. "Sadece birkaç saatliğine dışarı çıkmıştım."

Masadaki sandalyeye çöküyorum. Adrenalinim azalıyor ve bunun etkisiyle titriyorum.

"Sadece çamaşırları katlıyordum ve sen eve geldiğinde sana söyleyeceğim konuşmayı hazırlıyordum," diyorum. "Sonra bir kamyon sesi duydum ve senin olduğunu sandım. Tabii ki, sen değildin."

Bana bir bardak uzattı ve sandalyesini bana yaklaştırdı. Beklendiği gibi, çayını masaya koydu ve içmedi bile.

"Ne tür bir konuşma hazırlıyordun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Bir nevi Devletin Durumu konuşması gibiydi, ama daha az siyaset ve daha fazla seks vaadi vardı."

"Biliyor musun, bu iyi bir benzetme. Çünkü beni sikmek ya da istediğini elde etmek için bana yasadışı şeyler vaat etmek istesen de, bu işe yarıyor."

Gülüyorum.

Sanki bana dokunmadan duramayacakmış gibi elini uyluğuma koyar.

"Dün geceyi bir daha asla yaşamak istemiyorum," diyorum, yakışıklı yüzünün yanına dokunarak.

"Ben de. Dikkatimi dağıtmak için gece yarısı kardeşlerime mesaj attım. O kadar kötüydü."

"Benimle yatağa gelebilirdin."

"Biliyorum. Ama senin biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Muhtemelen benim de vardı."

"Bu benim için çok zor çünkü sanki aynaya bakıp, hoşlandığın kişiyle randevun olduğu gün alnında kocaman bir sivilce görmek gibi."

"Bu senaryoda aşık olduğum kişi ben olsam iyi olur."

Kıkırdayarak güldüm. *İşte bu yüzden seni seviyorum Luke Marshall.*

"Sen her senaryoda sevgilisin," diyorum.

Dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. Ona yaslanıp beni kucaklamasını, son on sekiz saati unutmamızı ve yeniden biz olmamızı istiyorum. Ama dün gece, ilerlemek istiyorsak açıklığa kavuşturmamız gereken bazı şeyler olduğunu kanıtladı.

Ve ilerlemeliyiz. O benim kalbimin diğer yarısı.

"Kendimi mazur göstermeye çalışmıyorum," diyorum, "ama dün geceye kadar ne kadar korktuğumu gerçekten fark etmemiştim. Bunu itiraf etmek beni rahatsız ediyor çünkü çok savunmasız, çok açık hale getiriyor. Sanki ruhumu tamamen açığa çıkarıyormuşum gibi. Her zaman yarı açık bir kalkanla dolaşıyorum."

"Elbette öyle. Bunu açıklamana gerek yok. Senin hayatında en azından biraz gergin olmadan yolunu bulabilecek kimseyi tanımıyorum."

Ona gülümsüyorum. "Seni tüm kalbimle sevdiğimi bilmeni istiyorum Luke. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Bana bakışından, bana dokunuşundan ve benim için fedakarlık yapmaya hazır olduğundan bunu görebiliyorum. Cleveland'da beni görmemiş olsan da, bu özverili bir davranıştı. Şimdi bunu anlıyorum. Sanırım o kadar üzgün ve kızgındım ki, çoğunlukla babama karşı, her şey bulanıklaştı ve ben de tüm bunların derinliklerinde boğuldum."

"Senin için her şeyi yaparım. Ciddiyim."

Gözlerim doldu. "Benim için önemli olan küçük şeyler... Yem dükkanından aldığın gömlekler, nereye gideceğimi bilmediğim için evine zorla girdiğimi fark ettiğinde gösterdiğin nezaket, ve bir şekilde normal bir hayata ihtiyacım olduğunu bildiğin için beni ahırda çalıştırman. Bu sevgidir, Luke. Beni sevmediğini anlamamak için kör, sağır ve dokunuşunu hissedemeyecek durumda olmam gerekirdi."

"Sonuçta beni anlıyormuşsun gibi görünüyor."

"Zorlu dönemler yaşayacağız. Tüm ilişkilerde olur. Ve ben bizim için de öyle olmasını istiyorum, böylece bunları aşabilir, yaralarımızın üzerinde bir yara izi oluşabilir ve o kısmımız aşılmaz hale gelebilir."

"Delip geçmek deme."

Gülümsüyorum.

Uyluklarımı sıkıştırdı ve sandalyesine geri oturdu. "Cleveland'dan sana bahsetmediğim ve Troy'un varlığını senden sakladığım için üzgünüm."

"Şu anda bunu yaptığına elbette memnunum."

Yumuşak bir şekilde gülüyoruz.

"Bir daha senden hiçbir şeyi saklamayacağım," diyor.

"Ben de her küçük şeyi bir komplo olarak görmeyeceğim. Biraz rahatlamam lazım."

"Hayatının kontrolünü ele almak yardımcı olacaktır. Yeni bir ekip kuruyorsun, değil mi? Güvenebileceğin ve sana sadık olan insanları topla. Ruhunu iyi hissettiren insanlarla çevreni sar."

Çayımı yudumlarken iç çekiyorum. *Şimdi zor kısım geliyor.*

Masadan kalkıp odada amaçsızca dolaşıyorum. Ayakta durduğumda beynim daha iyi çalışıyor ve şu anda beynimin fazla mesai yapması gerekiyor.

Yakında ayrılmam gerektiğini nasıl söyleyeceğim? Ya iş ve ev arasında zamanımı bölmemi isterse? Çünkü bunu her zaman yapamam. Ondan işini bırakmasını da isteyemem. Bu onun hayatının çok büyük bir parçası.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Hadi, söyle gitsin. "Eğer bunu yapacaksak..." "Oh, yapacağız."

Gülümsüyorum. "O zaman nasıl olacak? Zaten birçok şeyden vazgeçmeye karar verdim. Başlangıçta bu kadar meşgul olmak istemiyordum, ama eski iş yöneticim beni gösteriş için kullanma alışkanlığı vardı."

Luke'un çenesi gerilir.

"Ama bunu yapsam bile, çoğu zaman burada olmayacağım. Ve düzenli olarak burada olduğumda, her zaman güvenlik görevlileri etrafımda olacak, ben burada olmasam bile. Çünkü insanlar tamamen hayal dünyasında yaşıyor. Hiç bilmiyorsun."

Sonunda değerli çayından bir yudum alır.

"Benimle başa çıkmak çok zor, hayatım birçok yönden o kadar büyük ki, benimle olmak demek tüm bunları da kabul etmek demek," diyorum, sözlerim hızlanıyor. "Ve bunu senden istemek bile haksızlık gibi geliyor, Luke. Hayatına girirsem, her şeyi alt üst edecek. Tahmin bile edemeyeceğim şekilde değişecek."

Onun cevabını beklerken kalbim güm güm atıyor. Bunların hepsini düşündü mü bilmiyorum. Bir dereceye kadar düşündüğünü varsayıyorum. Ama beni seçmeden önce neye bulaştığını bildiğinden emin olmam gerekiyor.

Bardağını indirip sırtarak, "Bitirdin mi?" diye sordu. "Ne?"

O içini çekiyor. "Senden bir daha uzaklaşmayacağım, Laina. Beni dünyanın öbür ucuna götürsen ve orada kalmamızı istesen bile, en sevdiğin atıştırmalıkları yanıma alırım."

"Ah, Luke..."

"Şu anda tüm cevapları bilemeyiz çünkü, senin de dediğin gibi, başımıza gelecek her şeyi tahmin edemeyiz. Ama mesele de bu zaten, *başımıza gelecek olan şey*. Sana değil. Bana değil. *Bize*."

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı tutuyorum.

"Son iki haftadır dünyam hiç bu kadar doğru gelmemişti," diyor. "Ve bunu bu kadar harika kılan sadece senin yanımda olman değil. Seni güldürebilmek. Kahkahanı duyabilmek. Gözlerini parlatacak küçük şeyler yapabilmek."

"Neden bana bu kadar iyisin?"

Gülümser. "Çünkü sen benim kızsımsın. Hayatım seninle tanıştığım gün başladı ve bunun anlamlı olmasının tek yolu birlikte olmamız."

"Peki ya benim bu kadar çok uzaklarda olmam ne olacak? Pazartesi günü ayrılmam gerekiyor."

"O zaman git çalış ve eğlen. Emeklerinin meyvelerini tadını çıkar. Bana ihtiyacın olursa, bir telefon kadar uzağım."

Duygularımdan boğazım düğümleniyor. "Peki ya buradaki tüm değişiklikler ne olacak?"

"Senin eşyaların için yeni bir dolap getirirlerse, ben hallederim."

Gülüyorum. Rahatlama ve sevinç içimi kapladıkça gülüşüm daha da yükseliyor. "Başka konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

Ahıra bakıyorum ve geleceğimizin nasıl olacağını düşünüyorum. Hala müzik yapmak istiyorum. Bu benim kimliğimin büyük bir parçası. Ama aynı zamanda öğleden sonralarımı ahırda, sabahlarımı kıyafetleri katlayarak ve geceleri yatakta pizza yiyip Luke'un hikayelerini dinleyerek geçirmek istiyorum. Sevgilimin çalışmasını izlemek ve işini daha iyi tanımak istiyorum. Onun hayatında benim hayatımda olduğu gibi bir şampiyon olmak istiyorum.

Bu mümkün.

Fazla bir şey bilmiyorum, ama şunu biliyorum ki aşk gerçektir. Aşk iyidir. Aşk sana zarar vermez, seni küçültmeye çalışmaz. Tohumlarını sular ve ışık tutar, böylece büyüyebilirsin. Kitaplarda okuduğum her şey budur. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Ama biliyorum, kalbimin anahtarını elinde tutan seksi, yeşil gözlü, dövme bir nalbantın sevgisi sayesinde.

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en iyi Devlet Birliği konuşmasıydı," diyor Luke gülümseyerek. "Ama yasadışı faaliyetler kısmına geçebilir miyiz? O ipi tekrar kullanmak istiyorum."

Midem kıpır kıpır oluyor. "Şuna ne dersin..."

Bana uzanıyor ve ağızımı ağızına getiriyor. Öpücük tıpkı Luke gibi. Güçlü, ama yumuşak. Tatlı, ama... değil. Şimdiki anı kaçırmadan, gelecek için vaatler içeriyor.

Luke Marshall bir şeyi kanıtlıyor: gerçek aşk asla bitmez.

Şimdi onu tekrar bulduğuma göre, onu asla bırakmayacağım, *Luke'u asla bırakmayacağım.*

EPILOG

L aina

ALTIZ AY SONRA...

"Hey, Laina! Pembe botlarım hala sende mi?" Kennedy, Maggie'nin çamur odasından sesleniyor.

"Vay canına. Sanırım var. İhtiyacın mı var?" diye soruyorum.

Kafasını köşeden uzatıp sırtıyor. "Bu hafta sonuna kadar gerek yok. Babam sonunda partiye gitmeme izin verdi, ama sadece Megan benim adıma araya girdi diye. Ama parti arkadaşlarımdan birinin evinin arkasında yapılacak. Önceki gün yağmur yağacakmış, o yüzden botlar iyi fikir olabilir diye düşündüm."

"Seninkiler at pisliği gibi kokuyor." Yüzümü buruşturuyorum. "Şuna ne dersin? Sana bir çift alayım ve cuma gününe kadar evine gönderteyim?"

"Evet!" der. "Seni çok seviyorum, Laina."

Gavin, Kennedy gidene kadar bekledi, sonra kaşlarını kaldırdı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne?" diye masumca soruyorum. "Neden bu kadar kızgın görünüyorsun?" "Haksızlık yapıyorsun."

"Anlamadım?"

"Ona boktan şeyler alarak favori listesinin en üstüne çıkmaya çalışamazsın." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor."

Gözlerini kısar. "Ne zaman gidiyorsun?" "İki hafta sonra. Avrupa'da mini bir turum var. Neden sordun?"

"Çünkü sen yokken seni nasıl sabote edeceğimi bulmam lazım." "*Gavin!*" diyorum gülerek. "Beni tehdit etme. Onu her zaman Londra'ya uçurabilirim."

Londra'ya uçurabilirim."

Chase başını sallayarak içeri girer. "Sırf favoriler listesinde daha üst sıralara çıkmak için kızımı Londra'ya gönderemezsin."

"Chase, hiç eğlenceli değilsin," diyorum.

Gavin onun yanından geçerken göz kırpar.

Nefesimi tutuyorum. "Bunu yapamazsın! Beni susturmak için Chase ile gizlice işbirliği yapamazsın."

Gavin omuz silkiyor. "Bilmiyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor."

Kapı açılır ve gürültü seviyesi yüz kat artar. Megan ve Kate, ikisi de benim çok sevdiğim kadınlar, gülerek içeri girerler. Arka kapıdan çıkıp evin etrafından dolaşmış olmalılar ki Maggie ve Kennedy de onları takip eder. Lonnie birkaç adım geride kalır ve Gavin'e arabadan geri kalan market alışverişlerini getirmesini söyler. Luke, kolları poşetlerle dolu olarak en arkada gelir.

Bu güzel bir kaos.

"Ne yapabilirim, Maggie?" diye soruyorum, mutfakta herkesle buluşurken.

"Ah, tatlım. Gelmişsin." Beni kucaklayarak yüzü aydınlanıyor. "Luke, uçuşunun kötü hava koşulları nedeniyle ertelendiğini söyledi."

"Bir süre pistte bekledik, ama havalandıktan sonra sorun olmadı."

Luke, beni havaalanından almıştı ve o zamandan beri beni pmeyi hiç bırakmamıştı, ama yine de hızlıca bir öpücük kondurur.

Son altı ay biraz çalkantılı geçti. Yönetim ekibimi yenilemek ve ofisten saatlerce uzakta yaşayan bir adamla ilişkiye başlamak, uzun geceler, uçak yolculukları ve değişen programlarla sonuçlandı. Ama artık ekip Hollis Hudson'ın yönetiminde ve profesyonel ilişkimiz güzel bir şekilde gelişiyor, her şey yoluna girmeye başladı.

Tom ve babamın beni nihayet rahat bırakması için yasaklama emirleri ve ihtarnameler gerekti, ama geçen ay huzurlu geçti. Hollis, babamın birçok anlaşmamdan komisyon aldığını ve bu paranın çoğunu Tom ile çeşitli iş anlaşmalarına yatırdığını keşfetti.

Onlar için çok kötü.

Öte yandan, Luke evini güvenlik kameralarıyla güçlendirmeye iyi uyum sağladı. Landry Security'nin mülkün etrafına yerleştirilmesinde ısrar ettiği it ve garaj yolunun başına yerleştirilen güvenlik kulübesine bile itiraz etmedi. Bu konuda sık sık gözlerini deviriyor, ama bence içten içe bunu eğlenceli buluyor.

"O lazanyayı hiç yaptın mı, Laina?" diye soruyor Maggie, market alışverişlerini yerleştirerek meşgulken.

Kate bana bir bakış atıyor ve gülmemeye çalışıyor.

Maggie ve şu lanet lazanya.

"Evet," diyorum, ona yaptığımı söylemeden, çünkü kaçınılmaz olarak sorduğunda yaptığımı söyleyebilmek için. "Güzeldi. Luke çok sevdi."

"Luke her şeyi yer," diyor Lonnie.

Yanaklarım kızarır. *Keşke bilselerdi...*

"Haftaya Nashville'de olacak mısınız?" diye soruyorum Kate'e. "Toplantı ayarlandı mı?"

"Oh, evet! Evet, orada olacağım. Çarşamba günü oraya varacağım. Sen ne zaman dönüyorsun?" "Salı günü. Neden benimle kalmıyorsun? Manzaram harika ve bolca

. Ayrıca geçen ay ödünç aldığım kazağını da geri alabilirsin." "Anlaştık!" diyor gülerek.

Kennedy bir bar taburesine oturur ve Megan'ın hazırladığı fıstık ezmeli tahtadan bir kurabiye alır.

"Lanet olsun," Luke yemek odasından seslenir. "Onu nereye koydum ben "

"Neyi koydun?" diye sorarım.

"Cebimde bir kutu vardı, ama yok olmuş." Kaşlarını çatır. "Herhangi bir yerde olabilir."

her yerde olabilir."

"Yardım ister misin?" diye soruyorum.

"Masanın altına göremiyorum. Çok karanlık." "Al. Telefonumu el feneri olarak kullan."

Yemek odasına gidip ona telefonumu uzattım. Ama o telefonu almak yerine elimi tuttu.

Bütün aile mutfağın etrafında sessizce duruyor ve gülümsüyorlar. Megan bana gizlice başparmağını kaldırır.

Aman Tanrım.

Luke telefonu elimden alır ve masanın üzerine koyar. Sonra tek dizinin üzerine çöker.

Hiçbir şey birikmiyor. *Sadece ağlıyorum.*

Bana öyle içten bir bakışla bakıyor ki, kalbim o kadar sıkışıyor ki nefes alamıyorum.

"Öncelikle, etrafımızda bir kalabalık olduğunu fark ettiğimi ve kalabalığın önünde yapılan son evlilik teklifinden açıkça nefret ettiğini biliyorum," diyor. "Ama Chase, The Wet Whistle'ın dışındaki çamur birikintisinde evlilik teklifinde bulunduğundan, annem bunu görmeseydi beni öldürürdü."

Herkes gülüyor, ben de gözyaşlarımın arasında gülüyorum.

"Seni seviyorum," diyor. "Ay ve yıldızlardan daha fazla, evrenden daha fazla gibi bir sürü rastgele cümle ekleyebilirim. Ama hiçbirisi sana olan hislerimi tam olarak ifade edemez."

"Oh, Luke. Bu çok tatlı," diyor Maggie, ailemiz tarafından susturulmadan önce.

"Benimle hemen evlenmek zorunda değilsin," diyor, başparmağını elimde gezdirerek. "Ve herkesin önünde evlenmek zorunda da değilsin. İstemiyorsan evlenmek zorunda bile değiliz."

"Bu, ona evlenme teklif etmenin anlamını bozmaz mı?" diye sorar Gavin.

Luke iç çeker ve kardeşine bakar. "Önemli noktayı kaçırıyorsun. Ona hiçbir şey için baskı yapmadığımı bilmesini istiyorum. Sadece onunla sonsuza kadar birlikte olmak istediğimi söylüyorum. O da bu bilgiyle istediğini yapabilir."

"Gavin'le konuşmayı bırak. Benimle konuş," diyorum gülerek.

Boğazını temizler. "Haklısın. Özür dilerim." Cebinden küçük bir tahta kutu çıkarır ve açar. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en sade, en mükemmel yüzük gururla ortada durmaktadır. "Laina Kelley, benimle evlenir misin?"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, karşılığında utangaç bir gülümseme alıyorum. "Bu *evet* demek mi?"

Gülerek parmağımı ona doğru sallarım. Ben kendimi kollarına atmadan önce yüzüğü parmağıma takar.

"*Evet*," diyorum ve onu öpüyorum. "Evet. Seninle evleneceğim."

Ailemiz sevinç çılgınlıkları atıyor ve Maggie, benden habersiz markete koşup aldığı şampanya şişelerini çıkarıyor. *Ben de onun lazanya yapmak için malzeme aldığını sanıyordum.*

Luke beni kollarına sıkıca sarıp kulağımın içini öper. "Annem akşam yemeği hazırlıyor. Çabuk ye. Seni eve götürmek istiyorum."

Eve.

Seni eve götürmek istiyorum.

Evimin burada, onun kollarında olduğunu bilmiyor mu?

Nişanlımın yüzünü ellerimle tutup onu tekrar öperim.

"Bu yüzüğü sen mi yaptın?" diye soruyorum, işçiliğini inceleyerek.

"Evet. Bazı mağazalara baktım ama hepsi aynı görünüyordu. Bir gece sensiz uyuyamadım ve demirci aletlerimle sana bir tane yapma fikri aklıma geldi." Dudaklarını ısırtıyor. "Beğenmezsen, sana başka bir şey alırız."

Gülümserim ve başımı sallarım. "Seçim şansım olsaydı, ben de bunu seçerdim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Kulak kepçesini öpüyorum. "Annen akşam yemeğini hazırlamak için en az bir saat uğraşacak. Hızlı davranırsak, eve gizlice girip çabucak sevişebilir ve yemek vaktinden önce geri dönebiliriz."

O ayağa kalkıp beni arkasına çektiğinde kıkırdadım. Sanırım bu fikir hoşuna gitmişti.

Gelecek olanı seveceğini garanti ederim.

Benim de bir sürprizim olduğunu bilmiyor. Sadece sekiz ay sonra gerçekleşecek.

YAZARIN NOTU: Chase'in TEMPT adlı kitabını henüz okumadıysanız, kitap şu anda Amazon ve Audible'da satışta.

Bu seriyi sevdiyseniz, Carmichael Ailesi Serisini de seveceksiniz! Flirt'in birinci bölümünü hemen okuyun!

ADRIANA LOCKE'DEN DAHA FAZLASI

ARANIYOR: DURUM-GEMİ

Hayatımı mahveden ilişkilerden bıkmış bekar bir kadını. Ancak, bazen bir randevunun faydalı olacağı zamanlar oluyor. Eğer bekar bir erkekseniz, tercihen yirmili yaşların ortasından otuzlu yaşların sonlarına kadar ve benzer bir durumdaysanız, birbirimize uygun olabiliriz.

Aday yakışıklı, çekici ve bana karşı hisleri varmış gibi davranmaya istekli olmalı (duruma göre değişkenlik gösterebilir). Çok çeşitli konularda sohbet edebilme yeteneği artı bir avantajdır. Kendi ulaşım aracınız ve (yasal) bir işiniz olmalıdır.

Bu, karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma olacaktır. Senin zamanına karşılık, ben de sana zamanımı vereceğim. Futbol partisinde seninle flört edecek birine mi ihtiyacın var? Haydi takım! Patronunun önünde iyi görünmeni sağlayacak bir kadın mı istiyorsun? Topuklu ayakkabılarımı bulayım. Eski sevgilinin önünde sana takıntılı birinin olmasını ister misin? Şimdi kırmızı rujumu sürüyorum.

Eğer ilgileniyorsanız, lütfen bana e-posta gönderin. Zaman çok önemli.

En iyi arkadaşım Jovie bilgisayar ekranımı işaret ediyor. Pembe tırnaklarındaki parlaltı ışıktaki pırıldıyor. "Bunu yayınlayamazsın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neden olmasın?"

Bana cevap vermek yerine, tavuklu dürümünden bir ısırık daha alıyor. Ağzının köşesinde mayonez damlası beliriyor.

"Çok yardımcı oluyorsun," diye mırıldanıyorum, iş için aydınlatma armatürlerinin fiyatlarını araştırmak yerine taslak halindeki yazıyı tekrar okuyorum. Kelimeler, sık kullandığım sosyal medya platformu Social'da güzel bir yazı tipiyle yazılmış.

Doksanların country müziği, en sevdiğim sahil kafesi Smokey's'te etrafımızda oturan yerlilerin kahkahalarıyla karışıyor. Uzak duvarda, şarap mantarlarından yapılmış Florida eyaleti haritası, açık pencerelerden gelen okyanus esintisiyle hafifçe sallanıyor.

"Başka bir şey ister misiniz?" Her zamanki öğle yemeği garsonumuz Rebecca masanın yanında duruyor. "Sanırım biraz Key lime turtası kaldı."

"Bugün pasta yemek için çok sinirliyim," diyorum.

"*Turta* istemiyor *musun*? Bu ilk kez oluyor," diye benimle dalga geçiyor. Jovie kıkırdıyor.

"Biliyorum," diyorum, iç çekerek. "Şu anda hayatım böyle.

Turta bile istemiyorum."

"Vay canına. Tamam. Bu ciddi bir durum gibi görünüyor. Ne oldu? Belki yardımcı olabilirim," diyor Rebecca.

Jovie ağzını peçeteyle siler. "O, saçma sapan fikrinin iyi bir fikir olduğunu sana kabul ettirmeye çalışmadan önce, araya gireyim."

Gözlerimi deviriyorum. "*Bu* iyi bir fikir."

"Sana özetini anlatayım," diyor Jovie, bana yan gözle bakarak. "Brooke, büyükannesinin doğum günü partisine davet edildi, ama

gitmemek yerine..."

"*Gitmem gerek.*"

"Ya da sert tek başına bir kız olarak ortaya çıkmak yerine," diye devam ediyor Jovie, bakışıyla beni susturarak, "Social'a sahte bir erkek arkadaş için reklam niteliğinde bir yazı yazdı."

"*Düzeltilme: bu sahte bir erkek arkadaş için ilan.*"

Rebecca elini beline koyar. "Sorun ne, anlamadım."

"*Teşekkürler,*" derim, Jovie'ye bakarak. "Burada beni anlayan biri olduğu için mutluyum."

Jovie ellerini havaya kaldırır ve peçete de onunla birlikte uçar.

Yüzümde memnuniyet dolu bir ifadeyle sandalyeme yaslanıp kendini beğenmiş bir gülümsemeyle oturuyorum. Bir erkekle "*durum ilişkisi*" kurmayı düşündükçe - bu kelimeyi, yirmi yıl boyunca saçımın boyasının işlenmesini beklerken kuaför salonundaki bir dergide okumuştum - bu fikir bana daha mantıklı geliyor.

Bir erkekle ilişki kurmak yerine, durumlar kurmak. Tamamdır.

Bunun nesi sevinecek değil ki?

"Ama sana bu işe atılmanı söylemeden önce, neden tek başına gidemiyorsun, Brooke?" diye soruyor Rebecca.

"Oh, tek başıma gidebilirim. Sadece genelde mümkün olduğunca işkenceyi önlemeyi tercih ederim."

"Hala neden büyükannenin doğum günü partisine bir eşle gitmen gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü bu *sadece* bir doğum günü partisi değil," diyorum. "Annem ve teyzem Kim'in yılın kızı yarışması yaptıklarını gizlemek için böyle adlandırılıyor. Zavallı büyükannem Honey'nin seksen beşinci doğum gününü bir gösteri olarak kullanıyorlar ve kuzenim Aria ile ben de bu gösterinin parçasıyız."

"*Tamam.*" Rebecca bana şüpheyle bakar, sonra dikkatini Jovie'ye çevirir. "Peki sen neden tüm bu olaya karşısın?"

Jovie öğle yemeğimizin parasını ve bahşişi karşılayacak kadar nakit parayı alır ve Rebecca'ya verir. *Çoğu gün aynı öğle yemeğini sipariş etmenin avantajları.* Sonra eşyalarını toplar.

"*Teorik* olarak buna karşı değilim," diyor Jovie. "*Pratikte* buna karşıyım. Gerektiğinde koluna takılacak bir erkeğin olmasının avantajlarını anlıyorum. Ama bu kararı, bu *kaosu* iki nedenden dolayı desteklemiyorum."

Bana bakar. "Birincisi, ailen sosyal medyada yaptığın her paylaşımı görecek. Bunu sana karşı kullanmayacaklarını mı sanıyorsun?"

Bu muhtemelen doğru.

"İkincisi," diye devam ediyor Jovie. "Kim teyzeni nefret ediyorum, nefret ediyorum, *nefret ediyorum* ve annenin, onun gözüne girmek için harika kişiliğinden daha fazlasını yapman gerektiğini hissettirmesinden tiksiniyorum. İkisini de siktir et."

En iyi arkadaşımı dinlerken kalbim kabarıyor.

Jovie Reynolds, iki buçuk yıl önce buraya taşındığımda Kismet Beach'teki ilk arkadaşım. Publix'te aynı ananas halkaları kutusuna uzanırken, tüm vitrini devirdik. Dağınıklığı toplarken, tariflerimizi paylaştık; o vodka kokteyli tarifini, ben ise hava fritözünde pişirilen ananas tarifini.

O akşam, onun kokteyli ve benim hava fritözü kreasyonlarımla takıldık ve o günden beri ayrılmaz bir ikili olduk.

"Annem kötü bir insan değil," diye onu savunuyorum, ancak zaman zaman bunun doğru olup olmadığından emin olamıyorum. "O sadece..."

"Kötü bir insan," diyor Jovie.

Gülüyorum. *"Hayır.* Ben sadece... Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değil. Yirmi yaşında Geoff ile evlendiğimde ondan nefret etti ve benim çok genç olduğumu söyledi. Ama boşandığımızda mutlu oldu mu? Hayır. *Ona* göre, yeterince çaba göstermedim."

Rebecca kaşlarını çatar.

"Sonra Geoff Kim'le yatmaya başladı ve..." *"Ne?"*

Rebecca'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Aynen öyle.

Kötü insanlar," der Jovie, başını sallayarak.

"Yani eski kocan, teyzenle birlikte büyükannenin partisine mi gelecek? Bunu mu söylüyorsun?" diye sorar Rebecca.

Başımı sallarım. "Evet."

Tabaklarımızı üst üste koyar. Seramik tabaklar havada çınlar. "O halde, neden gitmiyorsun? Tamamen kaçınamaz mısın?"

"Çünkü büyükannem Honey bunu sabırsızlıkla bekliyor ve geleceğimi teyit etmek için beni aradı. Ona hayır diyemedim." En çok sevdiğim kadını düşündüğümde kalbim sıkışıyor. "Ve biliyorsun, annem bunu kaçırsam Honey'nin kalbini kıracağımı, onun öleceğini ve bunun benim suçum olacağını açıkça belirtti."

"Vay canına. Bu çok büyük bir suçluluk duygusu," diyor Rebecca, yüzünü buruşturarak.

Bilgisayarına bakıyorum. Gönderi hâlâ orada, ekranda duruyor ve benim son kararımı bekliyor. Her ne kadar bu harika bir fikir olsa da, Jovie muhtemelen haklı. Bu, değdiğinden daha fazla soruna yol açacaktır.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp çantama koyuyorum. Sonra omzuma asıyorum. "Karmaşık bir durum. Büyükannemle kutlama yapmak istiyorum ama teyzemi eski kocamla görmek..." Yüzümü buruşturuyorum. "Ayrıca annemin her zamanki sert eleştirileri ve Aria ile karşılaştırmaları olacak, yaptığım her şeyde başarısız olduğumu kanıtlayacak."

"Ama seni eşlik edecek bir erkek arkadaşın olsaydı, düşmanın önünde itibarını koruyabilir ve annenle aranda bir tampon oluşturabilirdin. Böyle mi düşünüyorsun?" diye sorar Rebecca.

"Evet. Başka türlü nasıl hayatta kalabilirim bilmiyorum. Oraya tek başıma ya da Jovie ile bile gidip tüm o karmaşayla başa çıkamam. Eğer çekici ve biraz da dokunaklı biri olsaydı, beni *karşı konulmaz* kılsaydı, umarım *tek* bir taşla tüm kuşlarımı öldürürdü."

Arkadaşlarıma göz kırpyorum.

Rebecca güldü. "Tamam. Ben Sahte Erkek Arkadaş Takımı'ndayım. Üzgünüm, Jovie."

Jovie iç çeker. "Ben de kendim için üzgünüm çünkü işe geri dönmem gerekiyor. Ve trafik ışıklarını atlarsam, ofise otuz saniye kala varabilirim." Rebecca'ya havada öpücük gönderir. "Fazladan mayonez için teşekkürler."

Gülüyorum. "Yarın görüşürüz,

Rebecca." "Hoşça kalın, kızlar."

Jovie ve ben Smokey's'ten tek sıra halinde yürüyerek çıkışa ulaşırız. Hemen başımızın üstünde duran güneş gözlüklerimizi alır ve gözlerimize takarız.

Güneş parlak, bulutsuz gökyüzünde neredeyse göz kamaştırıcı. Cildimi kaplamaya başlayan ince ter tabakasının deri kayışı kolumdan aşağı kaydırmaması için çantamı yeniden ayarlarım.

"Bu akşam beni ara," diyor Jovie, arabasına doğru yürürken. "Aram."

"Bu akşam oyun provası iptal oldu, o yüzden Charlie'nin evine gidebilirim. Gitmezsem, senin evine uğrayabilirim."

"Charlie ile ilişkiniz nasıl gidiyor? Hâlâ onunla konuştuğunu bilmiyordum."

Gülüyor. "Konuşmuyordum. Beni kızdırdı. Ama dün gece yalvararak geri geldi ve ben de pes ettim." Omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Yalvaranlara karşı zaafım var."

"Bence bu senin içindeki tiyatrocudan geliyor. Tüm bu dramatik olayları seviyorsun." "Evet, seviyorum. Bu bir sorun."

"Peki, görüşürüz o zaman," diyorum. "Hoşça kal, Brooke."

Ona el sallayıp Beachfront Boulevard'a doğru yola çıkıyorum.

Kaldırım oldukça boş ve üzerinde hafif bir kum tabakası var. Bir ay sonra, turistler okyanustan Kismet Beach'in kalbindeki hediyelik eşya ve dondurma dükkanlarına giden caddeyi dolduracak. Şimdilik, ofise geri dönmek için rahat ve sıcak bir yürüyüş.

Aklım sıcaktan öğle yemeği sırasında aldığım e-posta hatırlatıcısına geri dönüyor. *Honey'nin partisine*. Midemin kramp girmesi bir saniye sürüyor.

"O kadar patates kızartmasını yememeliydim," diye inliyorum. Ama beni rahatsız eden öğle yemeği değil.

İçimde bir duygu karmaşası var. Hangisine odaklanacağımı bilemiyorum. Bu olayla ilgili bir heyecan var: Honey'i ve onun harika hayatını kutlamak, Aria ve ailemin geri kalanıyla görüşmek ve genel olarak *eve dönmek*. Ama bunların yanında o kadar çok endişe var ki, iyi olanları gölgede bırakıyor.

Kim ve Geoff birlikte beni hasta ediyor. Eski kocamı özlediğimden değil; boşanma davasını açan bendim. Ama onlar orada olacaklar ve tanıdığımız herkesin önünde beni çok garip bir duruma sokacaklar.

Annemin ne hissedeceğinden bahsetmiyorum bile.

Annemin dediğine göre, Geoff'un Kim ile birlikte olması benim en büyük başarısızlığım.

Nedense bu *onu* utandırıyor ve bu affedilemez bir şey.

"Bir kez olsun onu yargılanmadan görmek istiyorum," diye mırıldanıyorum, eriyen mavi dondurmayı kenara iterek.

Catherine Bailey için yaptığım hiçbir şey yeterince iyi olmadı. Yirmi yaşında Geoff ile evlenmek bir felaketti. İç mimarlık alanında çalışmak istediğim hayali, hayatımın yolu olarak yeterince ciddiye alınmadı. "*Zamanını ve paramızı boşa harcıyorsun, Brooke*." Laguna Homes'ta üç yenileme ekibinden birinin baş tasarımcısı olarak işe alındığımı söylediğimde ise, gözlerini devirdiğini duyabiliyordum.

Ofis görünür ve ruh halim hemen düzelir. Partiyle ilgili tüm düşünceleri kafamdan atar ve zihnimi daha mutlu bir alana geri döndürürüm. İş. Sevdiğim tek şey.

Sevimli bir crape myrtle ağacının gölgesine girip, parke taşlı yürüyüş yolundan ofisime doğru ilerliyorum.

Küçük beyaz bina kaldırımından uzakta, üzerinde daireler bulunan bir dizi dükkan ile sadece akşamları açık olan bir İtalyan restoranının arasında yer alıyor. Siyah tentenin üzerinde deniz köpüğü yeşili renkte "*Laguna Homes*" yazısı basılı.

Kapıya doğru yürürken ayakkabılarım ahşap basamaklara vuruyor. İçeri girdiğimde, okaliptüs esansiyel yağının kokusuyla karışık serin bir hava beni karşılıyor.

"Öğle yemeği nasıldı?" diye soruyor Kix, köşedeki ofisinin kapısında durarak. Patronumun gülümsemesi, onun diğer tüm özellikleri gibi nazik ve samimi. "Dur tahmin edeyim, Jovie ile Smokey's'te öğle yemeği yedin, değil mi?"

Gülüyorum. "Sanki beni tanıyormuşsun gibi."

O da gülüyor.

Kix ve Damaris Carmichael, dünyadaki en sevdiğim iki kişidir. Üç yıl önce bir fuarda Damaris ile tanıştığımda ve fayanslar hakkında sohbet etmeye başladığımızda, onun özel biri olduğunu anlamıştım. Sonra kocasıyla tanıştım ve onun da aynı yumuşak ama sağlam enerjiye sahip olduğunu keşfettim. Altı çocuklarının hepsi de benzer özelliklere sahip, hatta benim yenileme ekibimin şefi Moss bile. Gerçi ona bunu asla itiraf etmem.

"Bu öğleden sonra Parasol Place'e uğradım," diyor Kix. "Harika görünüyor. Oturma odası ile yemek odası arasındaki duvarı yıkmak konusunda haklıydın. Çok beğendim. Bütün ev daha büyük hissettiriyor."

Onun iltifatının ağırlığı altında kızardım. "Teşekkürler."

"Moss, ekibin için baktığım bir mülk hakkında sana bir şey söyledi mi?" diye soruyor Kix.

"Hayır. Moss bana hiçbir şey söylemiyor."

Kix gülümser. "Eminim sana bilmen gerekmeyen her türlü şeyi anlatıyordur."

"Onunla deneyimin varmış gibi konuşuyorsun," diyorum gülerek.

"Sadece birkaç yıl." O da gülüyor. "Altmışlı yıllardan kalma başka bir ev."

Bu sabah bir ipucu aldım ve şimdi gidip bakacağım."

"Fotoğraf çek. O dönemi sevdiğimi biliyorsun, eğer alırsan, hemen hayal kurmaya başlamak istiyorum."

"Sen ve hayallerin." Başını salladı. "Gina arkada fotokopi çekiyor. O buraya dönene kadar kapıya göz kulak olacağımızı söyledim, sen de bunu yapabilirsen çok iyi olur."

"Tabii ki," diyorum, ofisime doğru geriye doğru yürürken. "Dikkatli olun. *Ve fotoğraf çek.*"

"Çekerim. Gününün geri kalanını keyifle geçir, Brooke." "Sen de."

Arkamı dönüp ofisimin kapısının açık olduğunu görüyorum. Bir adım daha geri çekilip masama doğru dönüyorum. Işığı açtığım anda, dosya dolabımın yanında biri hareket ediyor.

"Ah!" diye çığlık atarak göğsümü tutuyorum.

Kalbim kontrolsüzce çarpmaya başlar, ta ki kendime gelip bana bakan adama odaklanana kadar.

Çantamı sandalyeye koyup titrek bir nefes veriyorum. "Lanet olsun, Moss!"

Dolaba yaslanıp bana küstahça gülümser.

"Artık böyle buluşmamalıyız," diyor. "İnsanlar konuşacak."

Flirt, Amazon ve Audible'da satışta.

TEŞEKKÜRLER

Hayatımdaki tüm nimetler için Yaradan'a şükürler olsun.

Kocam Saul ve oğullarımızın sevgisi ve desteği olmasaydı bu işi yapmam imkansız olurdu. Luke'un dediği gibi, birçok klişe terim kullanabilirim, ama hiçbiri sizi ne kadar sevdiğimi ifade edemez.

Bonus ailem, ziyaretlerine geldiklerinde ve ben ofisimde son teslim tarihine yetişmeye çalışırken çok sabırlı ve anlayışlı davranıyorlar. Sizi seviyorum, Peggy ve Rob.

Mükemmel kapağı tasarlayan Kari March'a ve bu kitap için uygun tek fotoğrafı bulmama yardım eden Wander Aguiar ve ekibine teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarım Kaylee Ryan'a, tanıtım yazısı yazarken takıldığımda bana yardım ettiği için ve Jessica Prince'e her gün benimle birlikte yazdığı için teşekkür etmek istiyorum. (Geri döndüm, geri döndüm — ha!) Yazma baharlarına katıldığı için Dylan Allen'a sevgilerimi gönderiyorum. Sana inanıyorum!

Tabii ki, ben yokken her şeyi gözetleyen en iyi arkadaşım Mandi Beck'e de sevgilerimi gönderiyorum. Ve S.L. Scott, bir kızın isteyebileceği en iyi destekçi ve cesaretlendiricidir. Sizi seviyorum. Ayrıca, bu hikayeyi yazarken benimle birlikte olan Anjelica Grace'e, sahte olana değil, gerçek olana, teşekkürlerimi sunuyorum. Kenna Rey, kitaplarımın çoğunda benim ilk gözüm ve kulağımdır ve onsuz bunu başaramazdım. Sonsuz coşkusu ve iyimserliği için Michele Ficht'e de teşekkürler.

Benimle çalışırken, editörlerim çok zorlu bir süreçten geçerler – bu hafif bir ifade. Marion Archer'a, tüm süreç boyunca yanımda olduğu ve işi bitirmek için ne gerekiyorsa yaptığı için kocaman bir kucak dolusu sevgiler. Sen en iyisisin. Ve Jenny Sims'e, her zaman bana yer açtığı için bir high-five. Bir kez olsun, son dakikaya kadar beklemek zorunda kalmadık. Bunu bir kenara yazalım.

Her zamanki gibi, bana ve gruplarıma sorunsuz bir şekilde çalışmamıza yardımcı olan kadınlara çok teşekkür ederim: Tiffany Remy, Kaitie Reister, Stephanie Gibson, Jordan Fazzini ve Sue Maturo. Sizler en iyisisiniz!

Valentine PR ekibi harika. Herkese sabırları ve sıkı çalışmaları için teşekkür ederim. Özellikle sana, Kim Cermak. Tanrı seni korusun. LOL

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Sizin sayenizde hikayeler anlatarak geçimimi sağlıyorum. Size sonsuza kadar minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

USA Today'in en çok satan yazarı Adriana Locke, en iyi bildiği iki konu olan büyük aileler ve küçük kasabalar hakkında çağdaş aşk romanları yazıyor. Hikayeleri, kalp, tutku ve mizahın mükemmel birleşimiyle olağanüstü aşkı bulan sıradan insanları anlatıyor.

Okuyucularla iletişim kurmayı, sonbahar havasını, futbolu, alfa kahramanları okumayı, kabakla ilgili her şeyi ve bahçecilik yapıyormuş gibi davranmayı seviyor.

Orta Batı'daki küçük bir kasabadan gelen Adriana, boş zamanlarını lise aşkı (yirmi yıl önce evlendiği) ve dört oğluyla (gerçekten de en iyi eserleri) geçiriyor. Mutfağı sürekli bir felaket olabilir, ama her şey başarısız olursa, her zaman pizza vardır.

[Buraya tıklayarak](#) okuyucu grubuna katılın ve kitaplarla ilgili [her şeyi](#) konuşun.

www.adrianalocke.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

